ME

AJATUKSIA PERUSSUOMALAISUUDESTA

MATIAS TURKKILA, ARTO LUUKKANEN &
SIMO GRÖNROOS

SUOMEN PERUSTA

© Suomen Perusta 2016
ISBN 978-952-7145-20-3 (nid)
ISBN 978-952-7145-21-0 (pdf)
Ulkoasu: Janne Turunen

SISÄLLYSLUETTELO

Esipuhe 7

Timo Soini:
Perussuomalaisia ei voi korvata 10

Matias Turkkila:
1. Koululaisvastaus 13
2. Perussuomalaisuudesta 17
   Lähihistoriaa 18
   Siirtokarjalaisten asia synnytti SMP:n 19
   Uudisraivaajien henkiset perilliset 23
   SMP:n perintö 25
   Man of Independent Means 26
   Pari sanaa kristinuskosta 27
3. Populismista 29
   Populisti tarvitsee paksun nahan 32
4. Kun mitta on täynnä 35
5. Mikä suomalaisia huolettaa? 39
6. Loukattu oikeudentunto 43

Arvotörmäykset 44
Maahanmuutto 45
Euro 50
Itsemääräämisoikeus 52
Kyttääjät ja kyylääjät 58
Kakuntekijät ja kakunjakajat 59
Punavihreät totalitaristimme 61
Media 64
7. Pinnan alainen maailma 69
Kaverikapitalismi 70
Juha Sipilän pimeä komero 72
Valtion paradoksi 74
8. Miten rakentaa perussuomalaista politiikkaa? 77
Pieni opas politiikan tekoon 79
Kannatus edellyttää luottamusta 81
9. Vapaiden miesten ja naisten Suomi 83

Simo Grönroos:
10. Perussuomalaiset – kansallinen vaihtoehto 87
Veronmaksajan puolue 88
Työväenpuolue ilman sosialismia 90
Vanhassa vara parempi 93
Perussuomalaisten ja arvoliberaalien monimutkainen suhde 94
Hajautettu valta on parasta valtaa – vapauden puolesta kaikilla tasoilla 95
Lobbareita vastaan – vapaan kilpailun puolesta 98
Kansallinen vastaan ylikansallinen 99

Arto Luukkanen:
11. Mitä Perussuomalaisen puolue ei ole 103
Suomalaisen demokratian juuret 103

Ei kiitos ahneudelle ja riistokapitalismille! 105
Ahneuden kulttuuri Suomessa: 1990-luvun lama 107
Saalistava kapitalismi maailmalla 111
Hyökkäys valtioita ja niiden asukkaita vastaan 112
Ei hylätä veljeä tai siskoa 113
Suomi – globaali valkoselkätikka 114
Ei kiitos reaalisosialismille ja laittomuudelle 117
Tuhlausta ja suhmurointia vastaan 118
Sosialismi on kuollut 119
Lain, "tolkun" ja keskustelunvapauden puolesta 120
Väkivalta on tuomittava aina 122
On olemassa "kansanvallan vaihtoehto" 124
Kyllä yhteistyölle 125

Suvi Karhu:
12. Minä ja Perussuomalaiset 129

Nina Alaranta:
13. Suomi on suomalaisten kotimaa 135

Jessica Vahtera:
14. Unelmieni Suomi 141
Kiintiöpaikat historiaan 141
Työllisyys, työttömyys ja koulutus 142
Demokratia 143
Turvallisuus 144
Hyvinvointi 145
Unelmieni Suomi 146

Perussuomalaisista sanottua 148
Liite: Perussuomalaiset - suomalaiselle sopivin 152
Suomen Perusta -ajatuspajan julkaisuja 156

Perussuomalaiset on kansallismielinen ja kristillissosiaalinen puolue.
Emme usko oikeistolaiseen rahavaltaan emmekä vasemmistolaiseen järjestelmävaltaan.
Uskomme ja luomme ensisijaisesti kaikki odotukset ihmiseen.

ESIPUHE

Tämän teoksen tarkoituksena on kertoa jotakin perussuomalaisen puolueen ja kansanliikkeen maailmankuvasta. Kyse ei ole puolueohjelmasta eikä edes sen selityksestä.

Tarkemmin määriteltynä kirja kertoo siitä miten erilaiset tähän kansanliikkeeseen liittyvät ihmiset tulkitsevat sen toimintaa. Jokainen kirjoittaja vastaa omasta tekstistä omalla nimellään. Kukaan kirjoittajista ei halua ratsastaa puolueen arvovallalla.

"*Miten minä sen näen*" -puheenvuoroa kuitenkin tarvitaan keskustelun pohjaksi. Sitä tarvitaan siksi, että niin puolueen jäsenet kuin nekin jotka eivät ole sen jäseniä, voivat peilata näitä kertomuksia ja ajatuksia omiinsa. Miten tämän kansanliike kuvastaa suomalaisten halua puolustaa kansanvaltaa, vapautta ja lakia? Mitä perussuomalaisuus ei ole, mitä se on ja minkälaisesta Suomesta se oikein unelmoi? Keitä "Me" olemme?

Kirjoittajien toivomuksena on kannustaa keskustelua ja rohkaista niitä, jotka ajattelevat samanlaisella; ns. "*tolkuntavalla*" tulemaan mukaan tähän dialogiin. Voimme ehkä kulkea yhdessä!

Kirjan ensimmäisessä osassa Matias Turkkila ja Simo Grönroos käsittelevät sitä miten perussuomalaisuus toimii nykyajassa. Kuten nämä

kaksi kirjoittajaa osoittavat, tässä kansanliikkeessä katto on korkealla ja seinät ovat leveällä – ihminen on tärkein. Perussuomalainen puolue on ihmisten puolue ja toimii parempaa tulevaisuutta ja parempaa huomista ajatellen. Toimintamme perustuu syvimmiltään pienen ihmisen asian ajamiseen; muistaen aina, että päätöksentekojärjestelmä on rakennettava ihmistä varten eikä päinvastoin. Kuten tämän kansanliikkeen eräs tärkeimmistä vaikuttajista Veikko Vennamo totesi vuonna 1989: ”*kauniit teoriat ja ohjelmat eivät auta jos ihminen unohdetaan*.” [1]

Kirjan toisessa osassa Arto Luukkanen kirjoittaa siitä mitä perussuomalainen puolue ei ole. Tätä ruodintaa tarvitaan, sillä yhteiskunnassamme liikkuu kaikenlaisia huhuja perussuomalaisuudesta. Näyttää myös siltä, että kaikki mediat eivät mielellään oio näitä epätotuuksia vaan jotkut märehtivät niitä ja levittävät niitä osana muiden puolueiden poliittista taistelua. Kyse on piilovaikuttamisesta ja asenteiden kasvattamisesta. Se on ymmärrettävää mutta korkeatasoinen poliittinen keskustelu voi perustua vain tosiasioihin.

Kirjan kolmannessa osassa joukko nuoria perussuomalaisia vaikuttajia pohtii omaa suhdettaan perussuomalaisuuteen, sitä mitä puolue ja suomalainen yhteiskunta voisivat olla tulevaisuudessa ja sitä minkälaisia uhkat vaarantavat yhteiskuntamme olemassaolon. Keskustelu tulevaisuudesta on tärkeää sillä me rakennamme maatamme parempaa kansallista tulevaisuutta varten.

Perussuomalainen liike ei toimi ihmistä vastaan, eikä rakentele ihmistä runtelevia unelmahöttöjä. Meillä on realistinen toive paremmasta kansallisesta kodista, jossa ”tolkku”, tosiasiat, järki ja sydän liikuttavat perussuomalaista joukkoa eteenpäin. Erilaisuus ei ole siellä ongelma vaan jokainen voi omalla tavallaan löytää siinä paikkansa. Yhteisen elämän kaikkia koskevana normistona on Suomen laki ja on selvääkin selvempää, että perussuomalainen joukko puolustaa aina tinkimättä laillisuutta.

Mukana on myös tavallisten perussuomalaisten muistelmia ja perusteluja siitä miksi he liittyivät puolueeseen tai mitä he ovat nähneet siinä tärkeänä. Näitä kertomuksia tarvitaan siksi, että tässä kansaliikkeessä piilee aina arjen särö. Näissä kertomuksissa on elämän maku ja ne rutisevat hampaissa aivan kuin suomalainen näkkileipä nälkäisen ihmisen suussa.

Siteeraamme tässä vielä Veikko Vennamoa vuodelta 1989:
”*…kauniit puheet ja päätökset ovat vielä kaukana käytännöstä. Ne ovat useimmiten jyrkässä ristiriidassa keskenään. Pahuus ja itsekkyys määräävät. Väkivalta ja juppihenki irvistelevät, vaikka kehityksen pitäisi kulkea pehmeämpiä arvoja kohti. Tämä on myös pienelle Suomen kansalle realiteetti. Näiden erisuuntaisten voimien keskellä meidän on terveeseen järkeen nojautumalla kehitettävä yhteiskuntaamme aina vai turvallisemmaksi vapauden ja inhimillisyyden yhteiskunnaksi, jonka toiminta ei ole ristiriidassa luonnon kanssa*”.

Voisiko sen paremmin sanoa?

Helsingissä 2.12.2016
Arto Luukkanen, Matias Turkkila ja Simo Grönroos

1 Veikko Vennamo: Kekkos-diktatuurin vankina. Gummerus. Jyväskylä. 1989. s. 304.

PERUSSUOMALAISIA EI VOI KORVATA

Olin perustamassa puoluetta neljän miehen saunareissulla Kalmarin kylässä Saarijärvellä kesällä 1995. Jos silloin olisin väittänyt, että jonakin päivää puolue ottaa parikin Jytkyä ja minusta tulee varapääministeri ja ulkoministeri, olisi pehmeä koppi ollut tarjolla.

Silti puolueen nousu ei ole sattumaa tai onnenkantamoinen. Se on vaatinut paljon töitä. Ensimmäiset kuusi vuotta puheenjohtajana hakkasin löylyä kylmään kiukaaseen. Järkevä ihminen olisi jo luovuttanut ja antanut olla. En siis ole kovin järkevä. En antanut periksi. En ikinä anna. Jos jotakin päähäni saan, en luovuta.

Perussuomalaiset on puolue, jota ei voi korvata. Me emme jumiudu johonkin ismiin vaan käytännön elämään suomalaisissa olosuhteissa. Meillä on monta tarinaa ja kun nuo tarinat yhdistyvät tahdoksi, alkaa tapahtua.

Tässä puolueessa on sekä voiton että tuhon ainekset. Luovuutemme on omaa luokkaansa. Vapaaehtoisuuden voima toreilla ja turuilla. Olemme hyviä ihmisten kanssa. Nälkä olla omaa mieltä ja toteuttaa käytännön sananvapautta antaa voimaa. Pimeä puoli astuu esiin silloin, kun yhteinen hyvä menee oman sananvapauden edelle. Se saa pään höyryämään ja se pitää ratkaista rakentavalla tavalla. Jos sen ratkaisee, pärjää. Jos ei, lähtee kävelemään, marginalisoituu. Katkeroituu.

Tämä puolue on antanut elämään väriä ja merkitystä. Iloa ja vaivaa. Hyviä ihmissuhteita. Kanavan. Minulle kanava on kaikki kaikessa. On mukavampaa olla isossa puolueessa kuin pienessä, mutta vain silloin, kun sielu sen sietää. Vaaleissa mitataan kannatus ja äänet, ei sitä kuka on oikeassa.

Tämä puolue antoi opin. En anna periksi. En koskaan, en milloinkaan, enkä mistään syystä.

Timo Soini

Matias Turkkila on Perussuomalainen-lehden ja Suomen Uutisten päätoimittaja.

1

KOULULAISVASTAUS

MATIAS TURKKILA

Yhteiskuntaopin tehtävää tekevältä koululaiselta paukahti Twitterissä suora kysymys: *"Mikä erottaa Perussuomalaiset muista puolueista?"*

Mutustelin asiaa, tulikin sitten vähän pidempi vastaus. Se kuului näin:

VASEMMISTOLIITTO perustettiin kommunistisen liikkeen raunioille. Puolue on tunnettu siitä, että se tarjoaa kaikkiin poliittisiin ongelmiin ratkaisuksi velanottoa ja rikkaiden omaisuuden mahdollisimman nopeaa haltuunottoa. Kannattajat ovat melko iäkkäitä, joskin Li Anderssonin puheenjohtajavalinnalla yritettäneen kosiskella nuorempia liikkeen kannattajiksi. Kannattajissa on viimeaikaisten tutkimusten perusteella huomattava määrä yhteiskuntaan syvästi pettyneitä ihmisiä, ja tutkimukset kertovat myös, että valmius laittomaankin suoraan toimintaan on korkealla. Kaduilla melskaava räyhäkkä mustahuppujen porukka onkin vasemmiston suoran toiminnan joukko.

Ei ole sattumaa, että vasemmistoliitto -nimessä on "liitto". Ryhmäytymistä joka paikassa korostavassa poppoossa olisikin perin omituista puhua vasemmistoyksilöistä.

SDP esiintyy tasa-arvon ja työllisten kannattajana, mutta kuten entinen puoluesihteeri Mikael Jungner nasevasti totesi, puolueen riveissä on suuria vaikeuksia kestää suomalaisten menestymistä yrityselämässä. SDP:n ”tasa-arvo” tarkoittaa käytännössä sitä, että huolimatta siitä, kuinka uutterasti suomalaiset työskentelevät tai eivät työskentele, heille kuuluisi silti suunnilleen sama palkka. SDP suosii erityisesti julkisen sektorin toimihenkilönaisia ja maahanmuuttajia. Ääneen ei koskaan sanota sitä, kenen kustannuksella.

SDP:n taisteluosaston muodostaa ammattiyhdistysliikkeen AKT-siipi, joka ovat alati valmis pysäyttämään Suomen ulkomaankaupan, jos vaatimuksiin ei suostuta. Viimeisin SDP-nuorista tehty havainto on 60-luvulta.

VIHREÄT esiintyvät maailman pelastajina, puhtaan luonnon, yhteisöllisyyden ja kivan fiiliksen puolueena. Vihreä liike ei pysty selittämään sitä, miksi kaikkein edullisimmat ja puhtaimmat energiamuodot vesi- ja ydinvoima ovat niin suuria saatanoita. Vihreät avaisi mielellään Suomen ovet maahanmuuttajille, mutta puolue ei koskaan suostu keskusteluun siitä, millä maahanmuuton hillittömät kustannukset olisi tarkoitus kattaa. Vihreillä on parrakkaiden fillarikannattajien lisäksi myös äymäkkään taisteluun kykenevä suoran toiminnan osasto, joka on hajautettu suomalaisten sanomalehtien toimituksiin. Tylyimpään mättöön yltävät Hesarin ja Ylen toimittajat. Kaukana perässä raahustaa Vihreä Lanka.

KOKOOMUS esiintyy menestyjien puolueena ja antaa ymmärtää, että kokoomuksen kannattaminen edistäisi kannattajien omaa vaurastumista. Puolue suosii suuren bisneksen etuja ja on tämän takia jatkuvasti tukkanuottasilla duunareiden kanssa. Kokoomuksen etulinjan taisteluyksikkö on Elinkeinoelämän valtuuskunta EVA ja sen kenraalina huseeraa **Matti Apunen**, jonka äo huitelee **Stephen Hawkingin** tasolla. Kokoomusnuorten bileissä on usein hyvä meininki, ja paljon ilmaista viinaa ja spärdäreitä. Bileitä kannattaa kokeilla, mutta ihan kaikkea kylkiäisenä tulevaa poliittista jargonia ei tule niellä purematta.

KESKUSTA esiintyy maaseudun puolustajana. Se edistää politiikan ja yrityselämän tiivistä kytkentää, valitettavan usein näiden molempien yhteiseksi eduksi ja kaikkien muiden suureksi haitaksi. Puolue on tunnettu ”kepu pettää aina”-kiteytyksestä sekä vaalirahakohusta, jossa käytännössä kaikki kepulaiset nimimiehet ja -naiset jäivät prässihousut ja jakkuhameet kintuissa kiinni vaalirahoitukseen liittyvistä epäselvyyksistä.

Keskustan suoran toiminnan osasto toimii häivehävittäjien tavoin – lennetään tutkan alapuolella, mutta kohteessa aiheutetaan massiivista tuhoa. Viimeisimpänä operaationa pääministerin suojatin **Paula Lehtomäen** nimittäminen Solidiumiin (=se lafka, joka omistaa valtioyhtiöt joko kokonaan tai osittain). Sitten hitaasti mutta varmasti vivutetaan valtion lafkoja edistämään asiaa, joka on - kappas kummaa - äärettömän edullista omalle intressipiirille. Jos joku moittii toimintaa niin sitten räpsytellään kirkkain suurin silmin, että ”tämähän on meidän kaikkien yhteisen edun mukaista”.

RKP edistää suomenruotsalaisen suurpääoman asiaa sekä suomenruotsalaisten rinnakkaista yhteiskuntaa, jossa ruotsinkielisille on rakennettu yhteiskunnalliset ohituskaistat jo lastentarhasta lähtien. Sama meno jatkuu opiskelupaikkojen kohdalla. Varmin tapa opiskelupaikan saantiin ei Suomessa olekaan pääsykokeisiin pänttääminen vaan sopivaan ruotsinkieliseen sisäänpääsykiintiöön tunkeminen. Kantaväestöä syrjiessään RKP luonnollisesti korostaa syrjimättömyyttä, tasa-arvoa ja reiluutta. RKP turvaa miljardiomaisuudella operoivaan säätiökompleksiin, jolla voidaan tukea tai olla tukematta ”sopivia” poliittisia broilereita. Valitet-

tavan harva pystyy kieltäytymään setelinipusta, kun sellaista tarjotaan.

Puolueella ei ole varsinaista suoran toiminnan osastoa, ellei sellaiseksi sitten lasketa Hufvudstadsbladetin politiikan osastoa, joka paheksuu opponenttejaan öin ja päivin. Puolueen harmiksi kiukuttelu tuppaa jäämään maksu- ja kielimuurin taakse. Ankkalammikko poriseekin lähinnä keskenään.

KAIKKI yllämainitut, kukin omista syistään, ovat innokkaita *regulaation*, kähminnän, eurooppalaisen liittovaltion sekä leväperäisen maahanmuuton kannattajia.

PERUSSUOMALAISISSA on paljon heitä, jotka ovat saaneet tarpeekseen ylläolevista puolueista. Puolueen kannattajia risoo erityisesti vallan valuminen EU:lle, poliittinen kähmintä, hyvien veljien ja -sisarten korruptio, duunareiden aseman heikennykset, tasa-arvovaatimuksilla perusteltu syrjintä, terrorismin uhka ja yhteiskunnan julkisen puolen kyvyttömyys käyttää rahaa säästeliäästi.

Persut ovat populisteja. Populismi tarkoittaa kansan valtaa, eli ajatusta siitä, että kansa tietää itse kaukaisissa korkeissa saleissa olevia herroja tai rouvia paremmin sen, mikä on heille hyväksi ja mikä ei. He haluavat mieluiten itse päättää omista asioistaan, ja jos joku pitää johtajaksi valita, heillä on oltava mahdollisuus vaihtaa johtajat parempiin.

Persu ärsyyntyy, jos joku sluibaa toisten kustannuksella. Kaikkien pitää tehdä osansa.

Persu ärsyyntyy PALJON, jos suljetaan silmät ja korvat todellisuudelta ja saarnataan yhtä vaikka päinvastainen olisi totta.

Persu puhuu niistä ongelmista, joita hän näkee tai kokee. Nämä puheet ovat muiden puolueiden edustajille usein viheliäistä kuultavaa, ja niinpä persua lyödään julkisuudessa kuin vierasta sikaa. Mutta eipä tuo suurta haittaa tee. Kyllä sanoja maailmaan mahtuu.

2

PERUSSUOMALAISUUDESTA

Tämä kirja kertoo perussuomalaisista ja ennen kaikkea perussuomalaisuudesta. Asiaa voi lähestyä monella tavalla. Voimme edellisessä kappaleessa esitetyn leikillisen vertailun avulla paaluttaa puolueen paikkaa maailmassa siten, että vertaamme sitä muihin puolueisiin. Tällä tavalla aiheessa ei päästä kuitenkaan alkua pidemmälle.

Kovin syvällistä kuvaa emme saavuta silläkään, että listaamme liikkeen tulenkantajien lausahduksia tai mainetekoja. Toki nämäkin ovat kokonaisuuden kannalta merkityksellisiä, mutta ne eivät ole perussuomalaisen tarinan lähtökohtia. Ne ovat tarinan pieniä, elämään jääviä kiteytymiä.

Eräs viisas kerran totesi, että historian merkityksellisiä hetkiä on vaikea nähdä silloin, kun ne tapahtuvat omalle kohdalle. Tärkeiden asioiden merkityksellisyyden ymmärtää usein vasta jälkikäteen.

Me kuljemme kohti tuntematonta tulevaisuutta, vailla minkäänlaista varmuutta siitä, mitä kohtalo eteemme heittää. Emme voi nähdä sitä, mikä ei ole vielä tapahtunut. Emmekä tiedä vielä heidän nimiään, jotka tulevaisuudessa tarinaa eteenpäin kuljettavat. Mutta lähihistoriaa tarkastelemalla voimme tehdä joitain päätelmiä perussuomalaisten polun suunnasta.

Syntyikö perussuomalaisuus vuoden 2011 jytkystä? Vai syntyikö perussuomalaisuus vuonna 1995, kun neljä SMP:n konkurssin läpikäynyttä teki saunan lauteilla päätöksen siitä, että yritetään vielä kerran? Vai silläkö hetkellä, kun ärhäkkä kansanedustaja Veikko Vennamo ajautui lopulliseen välirikkoon Urho Kekkosen kanssa 1950-luvulla ja perusti Suomen Pientalonpoikien Puolueen? Vai silloinko, kun jatkosodan päättänyt Moskovan välirauha johti Karjalankannaksen luovutukseen vuonna 1944?

Sanoisin, ettei mistään noista. Puolue on eri asia kuin kansanliike, ja kansanliike on eri asia kuin sen yksittäisen johtajan tai kannattajankaan ajatusmaailma. Lienee turvallista väittää, että perussuomalaisuus on jotain, mikä on paljon vanhempaa perua kuin yksikään tällä hetkellä Suomen eduskunnassa vaikuttava puolue. Mutta mitä se on?

Miksi Perussuomalaiset-niminen kansanliike on olemassa? Mistä se tulee, mitä se tekee ja minne se on menossa? Jos perussuomalaisuus on vastaus, niin mikä on kysymys? Siitä seuraavassa.

LÄHIHISTORIAA

On hivenen ironista, että sosiaaliperusteisen maahanmuuton vahvana vastustajana tunnettu Perussuomalainen puolue syntyi osittain juuri siirtolaiskysymyksen vuoksi. Perussuomalaisten edeltäjänä tunnetun Suomen Maaseudun Puolueen (SMP) alkujuuri perustui siihen, että puolue ajoi maansa menettäneiden karjalalaisten asiaa.

Elettiin vuotta 1939. Rajaseudulla asuvat karjalaiset joutuivat evakkoon. Sodan uhka oli kasvanut niin suureksi, että asukkaita kehotettiin siirtymään pois kotiseudultaan. Ennen kuin talvisota puhkesi, oli 45 000 karjalaista lähtenyt evakkoon. Lähtö oli kiireinen, mukaan otettiin se, mitä jaksettiin kantaa. Kun sota oli ohitse, joutui 420 000 karjalaista sanomaan hyvästit kodilleen.

Vaikka jatkosodan alettua osa pääsi palaamaan, uusi ja lopullinen lähtö koitti pian.

Kesäkuussa 1944 käydyn Neuvostoliiton suurhyökkäyksen jälkeen Suomi vetäytyi Itä-Karjalasta ja talvisodassa menettämiltään alueilta. Moskovan välirauha päätti jatkosodan. Tappio oli katkera, Suomi joutui luovuttamaan toisen käsivartensa Petsamon sekä palan helmaansa - Karjalankannaksen. Evakuointisuunnitelmaa ei ehditty toteuttaa ja evakkoon lähdettiin suin päin, miten kukin taisi. Omaisuuden mukaanotto ja väestön siirtyminen onnistui kuitenkin paremmin kuin talvisodan alkaessa [I].

Evakoista suurin osa oli karjalaisia. Menetetyltä Kannaksen alueelta Suomeen siirtyneitä kutsuttiin *siirtokarjalaisiksi.* Siirtoväkeä oli noin 420 000 henkeä eli 11 % Suomen silloisesta väkiluvusta.

Vuonna 1945 eduskunta sääti 1945 maanhankintalain. Sen mukaan sekä maatilan että asuntotontin tai kalastustilan Karjalassa omistaneille piti hankkia korvaavat tilat ja tontit Suomen uusien rajojen sisäpuolelta. Viljelystilan piti olla sellainen, että tavallinen perhe sai siitä suunnilleen elantonsa.

SIIRTOKARJALAISTEN ASIA SYNNYTTI SMP:N

”Hyve asuu yksinkertaisissa, tavallisissa ihmisissä, joita kansasta on valtaosa, ja heidän kollektiivisissa traditioissaan”[VI]

Siirtokarjalaisten asialla oli SMP:n synnylle ratkaiseva merkitys.

Maata hankittiin siirtoväelle valtiolta, kunnilta, yhtiöiltä ja yksityisiltä. Maata jouduttiin ottamaan pakkotoiminkin. Tämä herätti jonkin verran närää siirtoväen ja paikallisten asukkaiden välillä. Asuttamista

hankaloitti niin sanottu ruotsalaispykälä, jonka mukaan suomenruotsalaisilta alueilta ei saanut lunastaa maata siirtolaistiloja varten. Tämä vaikeutti varsinkin uusien kalastustilojen luomista. Näin siirtokarjalaisista kalastajista tuli eräs eniten vääryyttä kärsinyt osa evakoista. [I]

Veikko Vennamo hääri nuorena miehenä tässä kaikessa mukana. Hän toimi asutustoimintaa suunnittelevan komitean sihteerinä ja sittemmin ministeriössä asutusasioiden päällikkönä. Työmäärä oli valtava, mutta jälleenrakennus onnistui, ja evakot saatiin nopeasti asutettua. [XIV]

Vennamo nousi 1945 maalaisliiton (nykyisin keskusta) kansanedustajaksi ja toimi muun muassa Kekkosen hallituksen 1954-56 toisena valtionvarainministerinä. Polut erkanivat 1959, jolloin Suomen Pientalonpoikien Puolue (SPP) perustettiin. Se vaihtoi myöhemmin nimensä SMP:ksi.

Suomen Uutisten päätoimittajana toiminut **Reijo Enävaara** kertoo erkanemisen syiksi muun muassa Vennamon saaman huonon kohtelun. Vallitsi myös käsitys siitä, että maalaisliitto oli mennyt liiaksi oikealle ja hylännyt perustajansa **Santeri Alkion** testamentin: ”Älä unohda köyhän asiaa”. Maalaisliiton koettiin myös luisuneen pois suomalaisen kansanvallan edellyttämiltä oikeudenmukaisuuden ja rehellisyyden linjoilta. Tilalle tuli poliittisten järjestöteknokoiden harjoittama juonittelupolitiikka. Sen avulla pyrittiin mahdollisimman tehokkaasti estämään kansan todellisen tahdon tulemista esiin ja pääsemästä kansaa vaikuttamaan maan asioiden hoitoon. [XV]

Köyhän kansan asian ajaminen unohtui muiltakin puolueilta. Pienviljelijöiden, pienyrittäjien ja vapaiden työmiesten elämän edellytykset kapenivat jatkuvasti samaan aikaan, kun yhteiskunnan yläpäässä estottomasti hankittiin huimia palkankorotuksia ja muita etuisuuksia. Poliittinen rappio kiihtyi nopeasti 1950-luvun loppua kohti kuljettaessa, väärinkäytökset maan johtavilla paikoilla kävivät yleisiksi ja virkanimitykset suoritettiin poliittisen suosikkijärjestelmän mukaan. [XV]

Kun uusi puolue viimein näki päivänkoiton Pieksämäellä pidetyssä perustamiskokouksessa, oli tilaisuuteen saapunut eri puolilta maata yli 400 osaanottajaa. Puolue ei ollut sen enempää oikeistolainen kuin vasemmistolainenkaan. Enävaara muistelee tuolloin sanotun, ettei puoluetta perustettu, vaan se syntyi maaseudun vähäväkisemmän kansan omasta tahdosta – kuin itsestään. [XV]

Timo Soini muistelee noita aikoja lämmöllä: ”Käsitykseni Veikko Vennamosta SMP:n perustajana ja poliittisena johtajana sekä kansanedustajana on erittäin myönteinen. Sodanjälkeinen evakkojen asutustoiminnan johtaminen oli kansallinen suurteko ja SMP:n perustaminen oli suurteko aikana, jolloin Suomi oli yhden totuuden ja yhden hallitsijan, Urho Kekkosen maa.” [VIII]

SMP puhui Soinin mukaan asiaa. ”Se vakuutti. Ihmiset SMP:n riveissä olivat aivan samanlaisia kuin ihmiset yleensäkin. SMP henkilöi epäkohdat hyvin voimakkaasti. Se on tehokasta politiikan tekoa. Veikko Vennamo henkilöi 1970-luvun poliittisen rappion ja epäkohtien lähteen Urho Kekkosen persoonaan.” [VIII]

SMP:n ideologia oli hyvin konkreettista. Se puuttuu suurien kysymysten lisäksi pieniinkin yhteiskunnallisiin epäkohtiin. Tämä eräänlainen pikkutarkkuus oli omiaan motivoimaan kannattajia. Asialinja merkitsi asioiden ratkaisemista yksi asia kerrallaan.

”Tavallisen kansan on hyvin vaikea ymmärtää sivistyssanoja vilisevää metafyysistä tieteenfilosofiaa yhteiskunnan rakenteista. Tämä varmasti luo poliittista passivisuutta, mutta populismi on aktiivisuutta. Populismin nousu lisää aina kiinnostusta politiikkaan”, Soini kuvaili. [IX]
SMP:n yleisohjelma kiteytti tehtävänsä näin:

”SMP:n periaatteen mukaisesti uskomme yksityisen ihmisen oikeuteen päättää itse omista asioistaan ilman valtion ja viranomaisten holhousta. Yhteiskunnan tulee perustua perheelle ja yksityiselle omistusoikeudelle.

Yhteiskunnan tulee palvella kansalaisia ja heidän perustamiaan yhteisöjä. SMP vastustaa pakkovaltaa ja oikeudenmukaisuusperiaatteiden vastaisia rajoituksia." [XIII]

Umpihangessa hiihtäminen on tunnetusti raskasta, eikä Veikko Vennamo pedannut itselleen helppoa tulevaisuutta jyrkällä esiintymisellään. Äkkiväärä Vennamo sätti poliittisia vastustajiaan siinä missä SMP:läisiäkin. Useita työtovereitaan Vennamo piti "hyväuskoisina hölmöinä, arkoina nöyristelijöinä ja oman edun tavoittelijoina." [XIV]

Vastustajia tietenkin riitti. Hän sai vihat niskaansa sekä maitaan luovuttamaan joutuneilta maanomistajilta että erityisesti ruotsinkielisiltä. Hän vastasi toisinaan moitteisiin sangen yliolkaisesti. "Puhuvat mitä puhuvat, pääasia että puhutaan".

Aina ei puhuttu. Erkon lehdistö oli Vennamolle kuin punainen vaate, ja molemminpuolinen välirikko huipentui siihen, että Helsingin Sanomat päätti olla julkaisematta minkäänlaista toimitettua juttua Vennamosta tai hänen puolueestaan. Niinpä kaikki eduskuntauutiset, välikysymykset ja vastaavat julkaistiin lehdessä vuosien ajan pieninä viiden sentin korkuisina STT:n uutisina siinä muodossa, jossa ne olivat tietotoimistolta tulleet. [XIV]

Vennamon tytär Meri Vennamo kertoo kirjassaan, ettei hänen isänsä koskaan lakannut luottamasta kansan kykyyn ja voimaan. Hänen perusideologiansa oli, ettei ihmisiä saanut orjuuttaa rahavallan tai yhteiskunnan alle. Jokainen elämä oli arvokas. Usko oli kuitenkin koetuksella, sillä asiat eivät sujuneet toivottuun suuntaan. "Kansan omatoimisuus puristettiin byrokratian ja suuren rahan määräysvaltaan", pettynyt Veikko Vennamo kirjoitti 1980-luvulla.

UUDISRAIVAAJIEN HENKISET PERILLISET

"Soinia on mahdoton ymmärtää ilman suhdetta Vennamoon. Ilman Veikko Vennamoa ei olisi poliitikko Timo Soinia tai eduskuntavaalien isoa jytkyä. Vennamo puhui unohdetusta kansasta, joka elää kituutti elinkelvottomilla rintamamiestiloilla sorateiden varrella syrjä-Suomessa. Soinin unohdettu kansa asuu kaupunkien lähiöissä, kittaa bisseä muovituopeista ja pyörittää vekselivetoista pikkuyritystä jossain Nämäilän Lähikkälässä. Persut on äijien puolue. Soini kutsuu peruskannattajiaan harjasniskoiksi".

-Veteraanitoimittajat Timo Haapala ja Pekka Ervasti kirjassaan Mäntyniemen Pesänjakajat

Umpikujaan joutunut SMP ajautui lopulta konkurssiin. Aikalaiset ovat kertoneet, että suru oli musertava. Valtava työ oli valunut hukkaan, ja tekijämiehet ja -naiset jäivät tosipaikan eteen. Luopuako ja nuolla haavat, vai aloittaa kokonaan alusta?

Luonne on kohtalo, sanotaan. Eikä uudisraivaajahengestä veistetystä liikkeestä ollut vielä hautaan kävijäksi. Neljä miestä Saarijärven rantasaunassa Kalmarin kylässä, Raimo Vistbacka, Urpo Leppänen, Kari Bärlund ja Timo Soini päättivät, ettei se tähän jää. Niin uusi kansanliike - Perussuomalaiset - sai alkunsa.

Kaupungistuminen oli vuosikymmenten aikana tehnyt tehtävänsä, ja maaseudun väestö muuttanut asutuskeskuksiin. Uusi liike tunnusti tosiasiat ja kaivoi peruskivensä sen mukaisesti. Siinä missä SMP oli maaseudun vähäväkisten puolue, perussuomalaisten politiikka kohdis-

tui nyt myös asutuskeskusten vähäväkisiin. Kannatusta lähdettiin hakemaan pienyrittäjiltä, pienipalkkaisilta toimihenkilöiltä ja yhteiskunnan avun varassa elävien ryhmien parista.

Perussuomalaisten ensimmäinen ohjelmapaperi oli hyvin niukka. Sen saattoi tulostaa yhdelle paperiarkille, kunhan käytti molemmat puolet. Mutta vaikka sanoja oli niukalti, asia oli sitäkin jämäkämpää. Otteita ohjelmasta:

- Perussuomalaiset rp:n tehtävänä on muuttaa Suomi kansalaisyhteiskunnaksi, jossa jokainen perhe ja yksilö voi päättää omista asioistaan.
- Työntekoa ja yrittämistä kunnioitetaan, kansallista itsemääräämisoikeutta sekä suomalaisia arvoja ja kulttuuria puolustetaan ja kansalaisille taataan taloudellinen perusturva kaikissa elämäntilanteissa sekä ehdoton oikeus työhön.
- Poistamme kansalaisia välinpitämättömäksi tekevän holhoamisen ja virkavaltaisen kohtelun.
- Oikeusistuinten tuomiot on aina perusteltava, eivätkä ne saa loukata kansan oikeustajua.
- Hyväksymme maatamme rakentamaan ja täällä elämään myös ulkomaalaisia, mutta emme salli kenenkään heistä tulevan tänne vahingoittamaan kansankotiamme. Heidän on hyväksyttävä meidän yhteiskunta- ja oikeusjärjestyksemme.
- Suomen tulee suhtautua pidättyvästi unionin toiminnan laajentamiseen puolustuspolitiikan, yhteisen rahan ja vero- ja sosiaalipolitiikan osalta. Haluamme EU:n kehittyvän itsenäisten kansakuntien liittona – ei liittovaltiona. Kansallista päätösvaltaa ei saa heikentää!
- Kukaan ei saa kohtuuttomasti hyötyä toisesta tai hänen työpanoksestaan.

- Päätöksenteon lähtökohdaksi on otettava heikoimmassa asemassa olevien kansalaisten elämäntilanne.
- Yrittämisestä on tehtävä kunnia-asia. Yrittämistä haittaava ja kustannuksia aiheuttava tarpeeton virkavaltaisuus ja säädösviidakko on purettava. Itsensä ja perheensä työllistämistä yrittäjänä on kannustettava.
- Kansan verorasitus ei saa olla liiallinen. Yhteiskunnan varoilla ei tule enää turvata kenenkään etuoikeutettua taloudellista asemaa.
- Yletön kapea-alaisen korkeakulttuurin suosiminen yhteiskunnan varoista on lopetettava.
- Päätöksenteko on tuotava mahdollisimman lähelle kansalaisia. [XII]

Ohjelmassa korostuvat hyvin vahvana seuraavat asiat: itsemääräämisoikeus, kohtuullinen verotus, eliitin vastaisuus, sosiaalinen omatunto, kansan oikeustaju, köyhien asema, työ ja yrittäjyys sekä turvallisuus.

SMP:n PERINTÖ

Omana käsityksenäni sanoisin, että perussuomalainen kansanliike on paljon enemmän velkaa SMP:lle kuin usein ymmärretäänkään. Joensuun puoluekokouksessa 2013 eräällä PS-osaanottajalla oli päällään T-paita, jossa luki: ”SMP Rest in Peace” (suom: ”SMP - lepää rauhassa”). Olen jyrkästi eri mieltä. Nurkkaan ajetut suomalaiset saivat SMP:stä itselleen vaikutuskanavan, ja vaikka tuo äänitorvi tyrehtyi, se syntyi uudelleen perussuomalaisten nousun myötä.

Jos SMP:tä ajattelee vain johtajiensa edesottamusten kautta, niin silloin SMP todellakin on jo mennyttä. Mutta hiljaisen kansan tuntojen välittäjänä sen antama esikuva elää edelleen. SMP tarpoi umpihangessa, jotta sen jälkeen tulevilla olisi helpompi taivaltaa. Tätä en voi liiaksi korostaa.

MAN OF INDEPENDENT MEANS

”Tuhatvuotinen historia, joka on eletty Karjalan mailla ikihonkien keskellä, synnytti tämän vapauteen kaihoavan kansan. Valloittajat tulivat vuoroin idästä, vuoroin lännestä, ja siinä ajankulussa näillä ihmisillä ei ollut muuta turvaa kuin itsensä. He loivat karjalaisen kulttuurin, hioutuivat kovissa kohtaloissa ja heissä kasvoi vapaudenrakkaus ja paljon henkistä voimaa, joka kantoi läpi vaikeiden vuosisatojen. ”

– Veikko Vennamo

Perussuomalaisten parissa käytetään toisinaan englannin kielisellä käsitteettä ”*Man of Independent Means*”. Ilmaisu tarkoittaa riippumatonta ihmistä. Epäterveistä kytköksistä ja sidonnaisuuksista vapaata, omillaan toimeentulevaa itsenäistä ihmistä, joka voi puhua asioista vapaasti. Käsitteen piiriin voidaan myös lukea vastuun ottaminen omien tekojensa seurauksista. Tämä käsite kiteyttää hyvin uudisraivaajien perillisten hengen.

Timo Soinin mukaan sekä SMP:n että perussuomalaistenkin filosofiassa on ollut vahvasti mukana pienomistuksen korostaminen. ”Vertasin tuolloin usein puoluettamme ja omaa kotia toisiinsa. Puolueemme ja kotimme voi olla pieni, mutta se on oma. Me päätämme mitä me puolueessamme ja kodissamme teemme. Tästä ajatusmaailmasta rakentuu myös ajatus perussuomalaisista pienten ihmisten poliittisena kotina.” [VIII]

Oma tupa, oma lupa. Muuallakin on päädytty samantapaisiin ajatuksiin. Vuonna 1863 Gettysburgissa puhunut Yhdysvaltojen presidentti **Abraham Lincoln** kosketti kauniilla sanoillaan jotain olennaista.

Hän puhui kansalaisten itse luomasta hallinnosta, joka ei koskaan tulisi katoamaan maan päältä: ”*Government of the people, by the people, for the people*”. Sama suomeksi: ”Kansalaisten hallinto, kansalaisten hoitamana, kansalaisia varten”. Ei yhtään hullummin sanottu.

Lincolnin pitämää Gettysburgin puhetta pidetään yleisesti eräänä Yhdysvaltojen historian kuuluisimmista puheista. Noin sata vuotta myöhemmin Ranska adoptoi Lincolnin käyttämät sanat sellaisenaan vuoden 1958 perustuslakinsa kaikkein keskeisimmäksi periaatteeksi. [XI]

”Eliitin hallinto, eliitin hoitamana, eliittiä varten” ei kuulosta lainkaan niin hyvältä. Jostain syystä tällä ajatuksella on maailmaa hallittu tuhansia vuosia.

Olennaisinta Gettysburgin kiteytyksessä on se, keitä varten asioita tehdään. Tämän asian toivoisi olevan kaikilla politiikkaan osallistuvilla kirkkaana mielessä. Onko poliitikolla ensisijaisesti mielessä hänen oma etunsa? Toimiiko hän itseään varten? Vai meitä kaikkia varten?

Sellaista poliitikkoa ei löydykään, joka kehtaisi julkisesti tunnustaa olevansa liikkeellä oman etunsa vuoksi. Kenenkään suusta ei koskaan vahingossakaan putkahda ulos tällaisia sanoja: ”Tehdään maailmasta parempi paikka ... minulle.”

PARI SANAA KRISTINUSKOSTA

Perussuomalaiset on kristillissosiaaliseen arvopohjaan tukeutuva puolue. Monella liikkeen jäsenistä on vahva kristillinen vakaumus. En katso asiakseni ottaa kantaa uskonnon merkitykseen perussuomalaisessa liikkeessä, mutta sen verran totean, että länsimaat tuskin olisivat kohonneet nykyiseen kukoistukseensa ilman kristinuskosta kumpuavia positiivisia elämänohjeita.

Elämme nykyään aikaa, jossa perinteinen uskonnollisuus monilla elämän alueilla väistyy tai muuttuu muuksi. Stressaantuneet ihmiset

hakevat rauhaa henkisyydestä tai meditaatiosta, kuka mistäkin.

Moni hakee moraalilleen perustaa juridiikasta. Mutta lainsäädäntö kertoo vain minimin – mitä yhteiskunnassa ei ainakaan saa tehdä. Se ei anna ohjeita moraaliin eikä hyvään elämään, eikä se voi pakottaa ihmisille arvoja eikä sitä, mihin uskoa.

Laeista ei löydy vastausta kysymykseen, millaista on hyvä ja merkityksellinen elämä. Tämä on jokaisen itse ratkaistava.

3

POPULISMISTA

”Jos mahdollista on, ihmiset sortavat toisiaan ja erityisesti heikompiaan”

– Veikko Vennamo

SMP:n raunioilta nousseen uuden kansanliikeen tulenkantajat puhuivat suoraa kieltä. Eräs liikkeen alkukauden näkyvimmistä hahmoista oli **Tony Halme.** Hän muisteli noita aikoja Testamentti-kirjassaan:

”Me mentiin sinne, missä kansan syvät rivit on ja kuunneltiin, mitä niillä oli sydämellään. Mä puhuin varmaan tuhansien ihmisten kanssa ostareilla ja toreilla ja lähiöbaareissa, saatoin ottaa tuopinkin niiden kanssa. Kuka vaan saattoi tulla juttelemaan mun kanssa ja siinä mentiin läpi omat jutut ja ne lukemattomat tarinat, kuinka herrat ja narrit oli potkaissut pientä ihmistä päähän vielä silloin kun se makasi jo maassa.” [XVIII]

Pysäytetään historian kertaaminen hetkeksi tähän kohtaan. Ja pohditaan seuraavaksi populismin olemusta.

Populismi kohdistuu kansaan eli populaan. Mikä täsmälleen ottaen kohdistuu kansaan? Asia. Entä kuka välittää asian kansalle? Viestin viejä.

Kansa – asia - viestin viejä. Siinä populismin kolmijako.

Keitä kuuluu **kansaan**? Oman maan, oman alueen ihmiset. Tavallinen kansa koostuu heistä, jotka eivät kuulu niin sanottuun erioikeuksia nauttivaan eliittiin. Yhteisöissään asuva kansa on sidottu toisiinsa arvojen, kokemusten ja yhteenkuuluvaisuuden tunteella [VII]. Jos vierasperäinen ilmaus sallitaan, niin populismi on eliitin vastaisuutta - antiestablishmenttiä. Se syntyy niiden ihmisten keskuudessa, jotka tuntevat olevansa vallankäytön ulkopuolella [IX].

Entä populismin välittämä **asia**? Populisteille kansan ääni on Jumalan ääni. Populismi on sisäisen äänen kuulemista. Se syntyy vakaumukselle vastakkaisissa olosuhteissa. Populismi on samanaikaisesti sekä hätähuuto että kansan ääni.

Viestin viejä on hän, joka kuljettaa viestin kansalle. Hän tekee sen kirjoittaen, puhuen, välillä huutaen. Helpolla tällainen henkilö ei koskaan pääse, sillä harva asia on yhtä vaikea opeteltava kuin vakuuttava puhetaito.

Tietokoneohjelmoinnin maailmassa kaikkein kovimpina jätkinä pidetään niitä, jotka pystyvät tekemään ohjelmia niin laitteisiin eli sanottuihin sulautettuihin järjestelmiin. ”Koodataan paljaalle raudalle”, sanovat. Samantasoista taitoa tarvitaan, kun puhuja haluaa puhua erittäin monimutkaisista asioista niin, että kontekstista mitään ymmärtämätön kuulija ymmärtää ja tuntee persnahoissaan sen, mistä on kyse. Onneksemme historia valmistaa meille jokusen taitavan sanankäyttäjän per ikäluokka.

”Nujerrus ja armo”. ”Rysän päältä kiinni”. ”Budjetilla kansan kurkusta kiinni”. ”Suomessa vallitsee kansanvallan rappiotila ja Kekkosdiktatuuri”. Nämä ovat esimerkkejä SMP:n ja sittemmin PS:n kustantaman Suomen Uutisten varhaisista otsikoinneista.

Joskus haetaan vauhtia vanhan Matteuksen ajoista asti. ”Kirves on jo puun juurella.”

Sama tykitys jatkuu tänäkin päivänä. ”Fillarikommunistit.” ”Humpuuki rehottaa.” ”Väyrynen horisee.”

”Rosvot kiinni, rajat kiinni, turpa kiinni.” ”Kurkunleikkaajat kuriin.” ”Tuulipuistot verolle.”

Helppo resepti: Yksinkertaistus, kiteytys ja ratkaisu.

Pelkät terävät sanat eivät riitä. Retoriikan purevuuden tai äänenvoimakkuuden nosto ei auta, ellei taustalla ole selkeää ajatusta siitä, mikä muutos sanoilla halutaan saada aikaan. On itse uskottava asiaansa ja asian oikeutukseen.

Ongelmien konkretisointi ja henkilöinti on tehokasta. On parempi puhua ”Matti Vanhasen mustasta vaalikassasta” kuin ”keskustapuolueen johdon edustajien puutteellisesta vaalirahailmoituksesta”.

On selvää, että tällainen puhetapa herättää vastalauseita. Sellaisten vastaanottaminen kuuluu niinsanotusti työn kuvaan. Populisti, joka ei kerää lainkaan moitteita, ei tee töitään kunnolla.

Populismia koskeva kirjallisuus jää valitettavan usein poliittisten vastustajien omien kauhukuvien pyörittelyksi ja kauhisteluksi. Joskus harvoin vastaan tulee kirjoituksia, joissa onnistutaan koskettamaan ilmiötä. Ann-Cathrine Jungar ja Anders Ravik Jupskås muistuttavat, että populismi nähdään joissain tutkimuksissa eräänlaisena kansanvaltaisena varaventtiilinä yhä teknokraattisemmalle, ylikansallisemmalle ja elitistisemmälle demokratialle. Kansan tyytymättömyys vallitsevaan politiikkaan kanavoituu uusiin poliittisiin puolueisiin [XVII].

Jungar ja Jupskås toteavatkin, että populismin menestys pakottaa vakiintuneet puolueet katsomaan peiliin. Ne saattavat myös tarjota äänestäjille tunteen siitä, että joku edustaa heitä poliittisissa prosesseissa, mikä kasvattaa kansalaisten yleistä luottamusta poliittisiin instituutioihin. Viime kädessä populismin menestys on seurausta muiden

puolueiden epäonnistumisesta. Osa kansalaisista kokee joutuneensa syrjään politiikasta, kun vakiintuneet puolueet eivät edustakaan heitä. Arvostellessaan itseriittoisia, etäisiä ja jopa korruptoituneita puolueita populismi saattaa virkistää demokratiaa. Se on merkki siitä, että vakiintuneiden puolueiden on tehtävä jotain.

Itse summaisin populismin olemusta seuraavasti: kun maalaisjärki katoaa politiikanteosta, populistit tuovat sen sinne takaisin. Prosessi on kivulias, sillä tavallisista kansalaisten arkimurheista itsensä vieraannuttaneet ammattipoliitikot eivät yleensä suostu uskomaan, että heidän ajattelussaan olisi mitään vialla.

POPULISTI TARVITSEE PAKSUN NAHAN

"No one likes us, we don't care!"
- Jalkapallojoukkue Milwall

Erimielisyyttä ei kannata väistellä. Politiikka on juuri sitä varten olemassa, että kiistanalaisista asioista pystyttäisiin sopimaan. Kelpo populisti joutuu väistämättä sanallisiin kahnauksiin.

"Jos ei ole uskoa, ei ole tulevaisuutta. Kukaan ei voi olla kenenkään kanssa kaikesta samaa mieltä. Se ei lopulta ole ratkaisevaa vaan se, että yleensä on jotain mieltä. Nykymaailma on täynnä toisaalta ja toisaalta -ihmisiä, jotka eivät kritiikin pelossa uskalla sanoa yhtään mitään." Näin viitoitti Timo Soini Maisterisjätkä-kirjassaan. [VIII]

Tony Halme oli samoilla linjoilla: *"Kaikkia ei voi miellyttää, joten ei kannata yrittääkään. My way tai highway. Sitä suosittelin kaikille, jotka haluaa tehdä elämässään jotain merkittävää."* [XVIII]

Vapaa puhe on myrkkyä niille, jotka haluaisivat toimia salassa. Lisäksi ne, joiden omat perustelut eivät kestä merivettä, ovat aina äärimmäisen kärkkäitä loukkaantumaan ja uhriutumaan.

Monista mielipiteistä ja näkökannoista haluttaisiin vaieta kokonaan. Mitä lujemmin ja mitä korkealentoisemmilla väitteillä populistin kimppuun käydään, sen todennäköisemmin hän on jonkin merkittävän asian äärellä. Vastahyökkäys kohdistuu usein populistin henkilöön eikä hänen sanomisiinsa.

Varsinkin vasemmisto on vuosikymmenten harjoittelun tuloksena tullut varsin taitavaksi tietyissä vaientamisen tai keskustelun sivuraiteille johdattamisen tekniikoissa. Yritä puhua asiasta, ja huomaat hyvin pian, että vasemmisto alkaa puhua henkilöistä ja näiden puutteista. Vasemmisto puhuu mistä tahansa muusta paitsi varsinaisesta asiasta. Tahalliset väärinymmärtämiset, faktojen sivuuttaminen, pikkuasioiden valtava paisuttelu sekä luonnemurhat ovat sille peruskauraa.

(Kyllä, vasemmistopoliitikot suuttuvat tästäkin tekstikohdasta. Mitä sitten? En kirjoita miellyttääkseni heitä. En myöskään anna heidän herkkien mielentilojensa heilahtelujen vaikuttaa siihen, mitä kirjoitan ja mitä en.)

Vasemmiston likaisten temppujen arsenaali on tarkoitettu yhteen asiaa - väärien näkemysten vaientamiseen. Jos vasemmisto pärjäisi väittelyissä faktoilla, se käyttäisi niitä. Mutta koska se ei pärjää, sen on yritettävä vaientaa kiusalliset äänet muilla keinoin.

Väittelyn tuoksinnassa on aina hyvä pitää kirkkaana mielessä se, että valheita vastaan voidaan aina kamppailla tosiasioilla ja logiikalla. Mutta totuudessa tiukasti pitäytyvää populistia vastaan voidaan taistella vain väkivalloin - joko henkisellä tai pahimmillaan fyysisellä väkivallalla. Onko karu kielenkäyttö itsetarkoitus? Ei tietenkään. Mutta kriittisessä tilanteessa on parempi sanoa ruma sana niin kuin se on. Toiminta ei voi eikä saa rampautua kritiikin pelkoon. Populistisen kielenkäytön tulee pyrkiä hyvää kohti. Sen keinoin on kyettävä kertomaan, mikä on vialla, ja mitä pitää tehdä. Pelkkä räksytys ei auta, on kyettävä esittämään ratkaisu.

Populistista kielenkäyttöä voi verrata tilanteeseen, jossa asuintalo on syttynyt tuleen. Kun palomies ryntää savua täynnä olevaan taloon etsimään loukkuun jääneitä ihmisiä, hänellä ei ole muuta mahdollisuutta kuin lyödä eteensä tulevat lukitut ovet säpäleiksi ja auttaa ihmiset hengissä ulos. Eikä hänen tovereillaan ole muuta mahdollisuutta kuin ruiskuttaa palavaan rakennukseen vettä, vaikka siinä samalla tärveltyisi seinien satavuotinen samettiverhoilu. Populisti on parhaimmillaan kuin savusukeltaja, joka tarttuu tulipalon keskelle joutunutta ihmistä kädestä, sanoo: ”Tule, nyt on mentävä”, ja johdattaa tämän turvaan.

Populismi ei ole kansanvallan uhka, päinvastoin. Populismi on kansanvallan suojamekanismi. Huonon politiikan seurauksilla kuormitettu kansa aktivoituu populismin kautta silloin, kun tilanne on riittävän huono, eivätkä ylikorrektin kielenkäytön vaatimuksilla itsensä rampauttaneet urapoliitikot kykene tilannetta ratkaisemaan.

4

KUN MITTA ON TÄYNNÄ

Tasavallan presidentti Sauli Niinistö nosti 2016 Suurlähettiläspäivien puheessaan esiin ”Kenen mitta on täysi”-tutkimuksen, jossa käsiteltiin yhteiskunnallista ilmapiiriä. Se oli Niinistön mukaan ravistelevaa luettavaa.

Hämmästyttävät neljä kymmenestä tutkimukseen vastanneista sanoi, että Suomessa ei enää pärjää yritteliäisyydellä ja ahkeruudella. Pienituloiset ja työntekijät ovat huomattavasti tyytymättömämpiä yhteiskunnan tilaan kuin hyvätuloisimmat ja johtajat.

Raportissa suomalaiset jaettiin neljään pääryhmään:

HUOLETTOMAT (12 % suomalaisista) ovat tyytyväisiä eivätkä näe uhkakuvia. Taloudelliset huolet eivät paina, olo on turvallinen. Ryhmän tyypillisimpiä edustajia ovat hyvätuloiset ja kokoomuksen kannattajat.

EPÄLUULOISET (5 % suomalaisista) ovat tyytyväisiä yhteiskunnan tilaan, mutta näkevät maahanmuuttoon ja turvallisuuteen liittyviä uhkakuvia. Ryhmän tyypillisimpiä edustajia ovat arvokonservatiivit, oikeistolaiset ja miehet.

PETTYNEET (21 % suomalaisista) ovat hyvin tyytymättömiä, mutta eivät koe maahanmuuttoon ja turvallisuuteen liittyviä uhkakuvia. Tyypillisimpiä ryhmän edustajia ovat naiset ja erittäin vasemmistolaiset.

MITTA TÄYNNÄ OLEVAT (22 % suomalaisista) ovat hyvin tyytymättömiä ja näkevät paljon maahanmuuttoon ja turvallisuuteen liittyviä uhkia. Äänestämättömät, perussuomalaisten kannattajat ja työntekijät ovat ryhmässä vahvasti edustettuina.

Ryhmien ulkopuolelle jää 40 prosenttia suomalaisista.

Jo vuosien ajan erilaisissa puheenvuoroissa on käsitelty perussuomalaisten ja ”punavihreiden” vastakkaisia poliittisia ajatuksia maahanmuutosta. Raportin havaintojen perusteella näyttää siltä, että ryhmien todellisuuskäsitykset eroavat perustavalla tavalla toisistaan.

Vihreiden, vasemmistoliiton ja RKP:n kannattajat kokevat raportin mukaan muita selvästi harvemmin uhkakuvia. Perussuomalaiset kokevat muita huomattavasti useammin uhkakuvia. Vastapoolit erottuvat myös yhteiskunnallisen tyytymättömyyden sekä uhkakuvien näkemisen osalta. Tyytymättömyydessä kytee vasemmistolainen protesti, ja liberaalien ja konservatiivien käsitykset maahanmuuttoon ja turvallisuuteen liittyvistä uhkakuvista ovat aivan päinvastaiset.

Vastapooleilla on myös muita suurempaa valmiutta radikaaliinkin poliittiseen toimintaan.

Vasemmistoliiton kannattajakunnassa on eduskuntapuolueista eniten (42%) valmiutta laittomaan suoraan toimintaan. Valmiutta itse osallistua laittomaan suoraan toimintaan on raportin mukaan selvästi keskimääräistä enemmän vasemmalla äärilaidalla (58%) ja erittäin liberaaleissa (36%). Eduskunnan ulkopuolisten puolueiden kannattajien (45%) ja äänestämättömien (37%) valmius on vasemmistoliittolaisten tasolla. Valmius suoraan toimintaan on yleisintä yhteiskunnan tilaan

erittäin tyytymättömien (33%) ja paljon maahanmuuttoon ja turvallisuuteen liittyviä uhkakuvia näkevien (35%) keskuudessa. Perussuomalaisilla (27%) ja vihreillä (26%) on kohonnut todennäköisyys. Valmius suoraan toimintaan yhdistää siis arvokonservatiiveja ja vasemmistolaisia, mutta oletettavasti näkemykset suoraan toimintaan oikeuttavista asioista eroavat merkittävästi toisistaan.

Valmius suoraan toimintaan yhdistää siis arvokonservatiiveja ja vasemmistolaisia, mutta oletettavasti näkemykset suoraan toimintaan oikeuttavista asioista eroavat merkittävästi toisistaan.

Raportti toteaa, että politiikassa toimivien on syytä ottaa kansalaisten turvattomuudesta ja toimeentulon riittämättömyydestä kertovat viestit vakavasti. Vaikka turvallisuusvajetta tai pettymystä ei tuntisi omissa nahoissaan, ne ovat silti monelle täyttä totta joka päivä.
Sauli Niinistö huomautti puheessaan, että ”olennaista on minne, miten ja minkälaisten toimijoiden johdossa tyytymättömyys kanavoituu”. Sitä vaihtoehtoa ei ole, etteikö se kanavoituisi jonnekin. Päätettäväksi jää enää se, yritetäänkö asiat hoitaa politiikan keinoin vai ei.

Populismia tutkineet Jungar ja Jupskås toteavat [XVII], että maahanmuuttokriittisten puolueiden edustus hallinnossa saattaa esimerkiksi estää sellaisten radikaalien alakulttuurien synnyn, joiden kanssa muun muassa Saksa, Britannia ja Ruotsi ovat jo pitkään kamppailleet.

5

MIKÄ SUOMALAISIA HUOLETTAA?

Tyytymättömyys koskettaa monia. Ongelmat ovat todellisia.

Mikä Sinua huolettaa? Oma tai läheisesi terveys? Työttömyys tai sosiaalisen eriarvoisuuden kasvu? Sapelejaan kalisuttavat suurvallat tai islamistit? Ydinonnettomuus, rikollisuuden kasvu, öljyvahinko Itämerellä?

Suomalaisten keskeisiä huolenaiheita kartoitetaan vuosittain useammankin tutkimuslaitoksen voimin. Syksyn 2016 eurobarometrin mukaan suomalaisia huolestuttavat eniten työllisyys, talous, sosiaali- ja terveydenhuolto ja valtionvelka. Kaikkien EU-maiden suurimmiksi huolenaiheiksi nousivat maahanmuutto ja terrorismi. [III]

TNS Gallup päätyy samansuuntaisiin tuloksiin. Suomalaisten viisi kipeintä huolenaihetta ovat: työttömyys, taloudellinen vakaus ja talouskasvu, valtion velkaantuminen, sosiaalinen eriarvoisuus ja tuloerot sekä Syyrian pakolaisongelma. [II]

Naisten vastauksissa painottuvat sosiaalinen eriarvoisuus ja tuloerot, ydinvoiman lisärakentaminen, ympäristöongelmat ja Itämeren tila sekä rasismi ja ulkomaalaisvastaisuus. Miehiä huolettavat suhteessa eniten yritysten kilpailukyky, yrittäjien toimintaedellytykset sekä korkea verotus.

Sosiaalinen eriarvoisuus ja tuloerot huolestuttavat naisia huomattavasti enemmän (68 %) kuin miehiä (44 %). Ydinvoiman lisärakentaminen on naisille (29 %) paljon suurempi huolenaihe kuin miehille (8 %), samoin ympäristöongelmat ja Itämeren tila (naiset 44 %, miehet 25 %). Rasismi ja ulkomaalaisvastaisuus huolettavat 52 prosenttia naisista ja 36 prosenttia miehistä. Sukupuolten tasa-arvo oli huolenaihe 21 prosentille naisista ja 6 prosentille miehistä.

Tutkimuksessa on eritelty eri puolueiden kannattajien huolenaiheet. Tulokset ovat erittäin mielenkiintoisia. Jotkut tulokset ovat ilmiselviä. Toiset eivät niinkään.

Sosiaalinen eriarvoisuus ja tuloerot huolettavat vasemmistoliiton kannattajia erittäin paljon (93 % huolestunut asiasta). Kokoomuksen kannattajia eivät niinkään (20 %). PS näiden välissä (44 %).

Edellisen peilikuva on työhaluttomuus ja työn vieroksunta – jopa 71 prosenttia kokoomuslaisista ja vain 14 prosenttia vasemmistoliiton kannattajista pitää asiaa huolestuttavana. Ilmiötä voidaan kutsua nimellä kaapin päältä huutelu. Asia näyttäytyy tutkimuksissa siten, että kokoomuslaiset ovat erityisen huolissaan työhaluttomuudesta ja työn vieroksunnasta. Kaapin päältä huutelijoiden asenne työttömiin on patistavaa - lusmuilevat laiskurit haluttaisiin poliittisin toimin hätistää sängyn pohjalta työnhakuun.

Työttömyys huolettaa kaikkien puolueiden äänestäjiä paljon, erityisen paljon vasemmistoliiton kannattajia. Hieman yllättäen kaikkein vähiten työttömyydestä ovat huolissaan perussuomalaisten kannattajat - noin puolet kantaa asiasta huolta.

Perussuomalaisia kannattavat ovat **suhteessa vähiten huolestuneita** seuraavilla osa-alueilla: koulutus ja opetus (19 %), panostus tieteeseen ja tutkimukseen (8 %), maan eri alueiden kehityserot (17 %), rasismi ja ulkomaalaisvastaisuus (10 %), väestön ikääntyminen (12 %), vastakkainasettelun voimistuminen työmarkkinajärjestöjen välillä (20 %) sekä ympäristöongelmat ja Itämeren tila (15 %).

Ei ole yllättävää, että vuoden 2015 lopussa perussuomalaisten suurimmaksi huolenaiheeksi arvioitiin maahanmuuttajien tukeminen ja määrä (83 % oli huolestunut asiasta). Muita perussuomalaisille erityisen kipeitä kohtia olivat EU:n kriisimaiden tukeminen (50 %), rikollisuus ja häiriökäyttäytyminen (46 %), hintojen nousu (35 %) sekä Syyrian kriisi ja pakolaisongelma (60 %).

Erittäin selkeä piikki perussuomalaisilla näkyy myös korkean verotuksen kohdalla (49 %). Huolestuneisuus korkeasta verotuksesta on korkeammalla tasolla kuin millään muulla puolueella. Tämä on liikkeen kannattajille leimallinen piirre. Perussuomalaisten kannattajakunnassa on paljon työntekijöitä sekä pienyrittäjiä. Liian korkea verotus tekee itsenäisen tulonhankinnan näille ryhmille mahdottomaksi.

Kokoomuksen kannattajista vain kolmannes (35 %) ja keskustasta joka neljäs (23 %) pitää korkeaa verotusta huolestuttavana. Kovin harva vasemmistoon kuuluva on huolissaan verotuksen kovuudesta (13 %).

Rikollisuuden ja häiriökäyttäytymisen torjunta on perussuomalaisten ominta aluetta. Aihe koskettaa läheisesti myös kaikkia eläkeläisiä.

Siihen nähden, kuinka paljon sukupuolten tasa-arvo saa julkisuudessa palstatilaa, on hämmästyttävää että vain neljä prosenttia kokoomuksen kannattajista pitää asiaa huolestuttavana. Perussuomalaisissa vallinnee käsitys, että Suomen tasa-arvoasiat ovat hyvällä tolalla - huolestuneita oli viisi prosenttia. Mainittakoon sekin, että vaikka SDP hehkuttaa joka käänteessä huolestuneisuuttaan tasa-arvosta, vain joka kymmenes demari listaa sukupuolten tasa-arvon huolenaiheidensa joukkoon.

Vasemmiston erityinen huolestuneisuus kaikesta muusta paitsi valtion velkaantumisesta ja talouskasvusta on silmiinpistävää. Puolueen kannattajat tuskailevat muita puolueita enemmän sosiaali- ja terveys-

palveluista (70 %), moraalikadosta (53 %), työttömyydestä (82 %), työelämän pahoinvoinnista (54 %) irtisanomisista (77 %), sukupuolten tasa-arvosta (45 %) ja hintojen noususta (36 %).

SDP:n kannattajien erityisiä huolenaiheita ovat sosiaalinen eriarvoisuus ja tuloerot, irtisanomiset ja työntekijöiden aseman heikennykset, sosiaali- ja terveyspalvelut sekä koulutus ja opetus. Keskivertodemari puolestaan ei ole erityisen huolissaan valtion velkaantumisesta, työhaluttomuudesta ja työn vieroksunnasta, rikollisuudesta ja häiriökäyttäytymisestä, EU:n kriisimaiden tukemisesta tai yritysten kilpailukyvystä ja toimintaedellytyksistä.

Taloudellinen vakaus ja talouskasvu sekä valtion velkaantuminen ottavat pahimman ja toiseksi pahimman huolenaiheen paikan sekä keskustalla että kokoomuksella. Myös perussuomalaisilla nämä ovat perinteisesti olleet erittäin merkittäviä, tällä kertaa toiseksi ja kolmanneksi suurimpina huolina.

Toisaalta yritysten kilpailukyky ja yrittäjien toimintaedellytykset huolestuttavat porvaripuolueita merkittävästi. Yhtä suurta murhetta ei kanneta sosiaalisesta eriarvoisuudesta ja tuloeroista.

Huoli ydinvoimasta ja Itämeren tilasta ovat huolenaiheita, joissa vihreät erottuvat selkeästi omana ryhmänään.

Yrittäjyyden kilpailukyky ja yrittäjien toimintaedellytykset ovat vihreillä, vasemmistoliitolla ja SDP:llä huolenaihelistan vihoviimeisenä kohtana. Kuinkas muuten.

6

LOUKATTU OIKEUDENTUNTO

Edellisessä kappaleessa kävimme läpi joukon suuntaa-antavia tutkimustuloksia siitä, mikä suomalaisia huolettaa. Tutkimuksista kävi ilmi seuraavia pääkohtia:

- Perussuomalaiset ovat **erittäin huolestuneita** seuraavasta: Maahanmuuttajien tukeminen ja määrä. Valtion velkaantuminen. Suomen taloudellinen vakaus ja talouskasvu.

- Perussuomalaiset ovat **hyvin huolestuneita** seuraavista: Työttömyys. EU:n kriisimaiden tukeminen. Korkea verotus. Rikollisuus ja häiriökäyttäytyminen. Hintojen nousu.

Perussuomalaiset on lähes yksin vastustanut Suomea kohdannutta turvapaikanhakijahyökyä sekä EU:n kriisimaille kaavailtuja tukipaketteja, jotka lopulta valuivat saksalaisten ja ranskalaisten pankkien taseisiin. Nämä erottuvat selvästi huolenaiheiden joukossa. Näiden lisäksi moni vastaavanlainen ongelma aiheuttaa päänvaivaa.

ARVOTÖRMÄYKSET

Suomen Uutiset kartoitti jokin aika sitten sitä, minkälaiset uutisjutut sähköistävät lukijoita. Luetuimpia juttuja ovat maahanmuuton lieveilmiöihin liittyvät asiat, mutta tämä ei läheskään koko totuus. Ongelmallinen maahanmuutto on yksi tärkeä osa-alue reaktioita herättävien asioiden kirjossa, muttei suinkaan ainoa. Toimitus kävi läpi kuluneen kahden vuoden luetuimmat ja keskustelluimmat verkossa julkaistut uutiset.

Luetuimmista jutuista yllättävän moni liittyy kokoomuksen tai vasemmistoliiton töppäyksiin. Kun Stubb pani virkamiehet tekemään vaalityötään, uutispalvelin huusi punaisena. Samoin kävi, kun perussuomalaiset torppasi Laura Rädyn tolkuttoman palkankorotuksen. Viinan kanssa läträäminen on kansallinen pahe, ja kun kokoomuksen puoluekokouksessa kaatuillaan tai kun Paavo Arhinmäki avustajineen sammuu Venäjänmaalla, halutaan asiasta lisää tietoa.

Sikailusta, yhteisten varojen väärinkäytöstä ja suhmuroinnista kertominen kiinnostaa.

Perussuomalaisia kismittää tavattomasti **kahden lompakon periaate** – yhtäälle riittää loputtomasti rahaa, toisaalle pelkästään asteittain kiristyvää niukkuutta.

Toisaalta myös vähävaraisten perheiden asiat ja arjen turvallisuus kiinnostavat. Ja kun julkisella tuella löhöävät vasemmistonuoret tarttuvat lätkämailoihin häiriköidäkseen itsenäisyyspäivän vastaanottoa, herää mielenkiinto uusiin sfääreihin. Vielä kovemmin uutisserveri huutaa, jos niin sanotun kaverikapitalismin vyyhdit nousevat päivänvaloon.

Yleisesti ottaen: **kun jossain tehdään vääryyttä, suomalaiset haluavat tietää siitä. Kun kansalaisten oikeustajua loukataan, on silloin leikki kaukana.**

Yksi asia on ylitse kaikkien muiden: **monia suomalaisia ja aivan erityisesti perussuomalaisia harmittaa se, että rahat eivät riitä elämiseen, vaikka töitä tekisi kuinka paljon. Samaan aikaan veroeurot valuvat muiden taskuihin. Vaikka painaisi kuinka pitkää päivää tahansa, rahat eivät riitä elämiseen. Mihin syöveriin rahat häviävät? Miksi kaikki on niin pirun kallista?**

EU, kreikkalaiset pankit ja eliitti erioikeuksineen. Yli äyräidensä pöhöttynyt sosiaalisektori. Hyvät veljet ja heidän rinnalleen nousseet hyvät sisaret. Ottajia riittää. Yhteisen kakun leipojia ei niinkään.

Käydään seuraavaksi läpi joitain keskeisiä huolenaiheita. Lista ei ole lähimainkaan kattava, tässä muutamia viime aikoina pinnalla olleita arvotörmäysten kenttiä.

MAAHANMUUTTO

”Sensitiivisyys vaatii eurooppalaisia perääntymään askel askeleelta, jolloin jossakin vaiheessa tullaan valintatilanteeseen: koska muslimit ovat koskemattomia, meidän on joko muututtava ja sopeuduttava, tai sitten yhteiskunta on segregoitava siten, että yhtä yhteisöä koskevat yhdet säännöt ja toista toiset.
Jos jatkamme sopeutumista, yhteiskuntamme joutuu vähä vähältä luopumaan saavutetuista eduistaan kuten naisten ja lasten nykyisistä oikeuksista.
Jos segregoidumme, yhteiskunta ei enää ole monikulttuurinen, vaan yksien rajojen sisällä residoi kaksi yhteiskuntaa, joista toinen on vauras ja toinen köyhä.
Kaiken yläpuolella olevan keskusvallan tehtäväksi jää estää avoimen konfliktin puhkeaminen kahden yhteisön välille. ”

- Jussi Halla-aho, Suvaitsevaisuuden umpikuja. 2006.

Miksi varakkaat kannattavat siirtolaisvirtoja, ja miksi duunarit eivät kannata?

Maahanmuuttotutkimus toisensa jälkeen osoittaa kireitä asenteita. Kansalaiset toivovat tiukkaa linjaa erityisesti turvapaikanhakijoiden suhteen. Perussuomalaisten kanta asiaan lienee kaikille selvä.

Muista puolueista kuuluu toisenlaisia ääniä. RKP:n, vihreiden, SDP:n ja vasemmistoliiton kannattajat toivovat selvästi hallituspuolueiden kannattajia liberaalimpaa linjaa. Tutkimuksen mukaan myös moni eläkeläinen tai varakas kannattaa turvapaikanhakijoiden ottamista Suomeen. Miksi?

RKP:n kannattajat ovat usein korkeasti koulutettuja ja hyvätuloisia. Sama pätee osaan kokoomuslaisista. Heidän näkövinkkelistään tarkasteltuna ei olisi välttämättä lainkaan huono asia, että Suomeen saapuvista turvapaikanhakijoista synnytettäisiin erittäin matalaa palkkaa ”nauttiva” palvelusektori. Ja mikäpä olisikaan Kauniaisten kartanonherroille mukavampaa kuin se, että ympärillä pörräisi mihin tahansa työehtoihin suostuva puolikielitaidottomien pyykkäreiden, siivoajien ja ruoanlaittajien kaarti.

SDP:n ja osittain myös keskustan leimallinen piirre on kannattajien ikärakenne – molemmissa on huomattavan paljon enemmän eläkeläisiä kuin esimerkiksi perussuomalaisissa. Niin ikään eläkeläiset ovat muita väestöryhmiä taipuvaisempia kannattamaan sallivaa turvapaikkapolitiikkaa. Syyt ovat ihan samoja kuin varakkaimmillakin – monet ikääntyvät haluaisivat hoivapalveluihinsa enemmän käsipareja, ja tietenkin mahdollisimman halvalla.

Demareiden kannattajakunta on pikkuhiljaa vaihtunut, entinen duunaripuolue on nykyään julkisella puolella työskentelevien toimihenkilö- ja humanistinaisten puolue. Vihreät muuten kilpailevat samoista kannattajista. Ei ole yllättävää, että luokanopettajat toivovat luokkiinsa lisää oppilaita, aikuiskouluttajat lisää aikuiskoulutettavia ja

kielenopettajat lisää kielitaidottomia. Sosionomit eivät ole välttämättä kovinkaan pahoillaan, vaikka tänne saapuisi sankoin joukoin kotoutusta ja sosiaalista tukea tarvitsevia siirtolaisia.

Kaikille näille esimerkeille on yhteistä se, että niissä maahanmuuttajia ei nähdä suoranaisina kilpailijoina. Päinvastoin. **Moni niin sanottu suvaitsevainen toivoo siirtolaisvirtojen lisääntymistä siitä yksinkertaisesta syystä, että hän arvelee hyötyvänsä asiasta henkilökohtaisesti**. Tämän ääneen sanominen olisi tietysti tökeröä, joten on viisaampaa piiloutua korkealentoisten yläkäsitteiden kuten *solidaarisuuden, maailmankansalaisuuden* ja *avarakatseisuuden* taakse.

Entä mikä on duunareiden, kuten vaikkapa raksamiesten, taksikuskien, kaupan kassojen tai lähihoitajien asema? Ei kovin hyvä. Mikäli työmarkkinoille vyöryy satojatuhansia erittäin mataliin palkkoihin ja surkeisiin työoloihin tyytyviä siirtolaisia, ovat perusduunareiden työehdot tulilinjalla. Ja vaikka vain pieni osa turvapaikkataustaisista tulijoista työllistyy, antaa tämäkin määrä jo pontta niille vaatimuksille, joiden mukaan työehtoja pitäisi rukata kaikilta suomalaisilta alaspäin.

Asiassa on toinenkin ikävä piirre. Kuten yllä todettu, moni maahanmuuttoa kannattava henkilö on usein humanisti. Ansiotulot ovat usein luokkaa 3000 euroa/kk. Veroja tällaisista ansioista maksetaan noin 800 euroa kuussa, eli yhdessä vuodessa noin 9600 euroa.

Yhden turvapaikanhakijan vuotuiset kulut ovat STM:n laskelmien mukaan vähintään 13 200 euroa. Monikohan lisää turvapaikanhakijoita toivova tulee ajatelleeksi, että koko hänen vuoden aikana maksamansa verokertymä ei riitä **edes yhden** turvapaikanhakijan kulujen kattamiseen?

Suomeen saapuvien turvapaikanhakijoiden määrä on valtava. Tulijoita voi olla vuodessa yhtä paljon kuin koko Suomessa syntyvien lasten ikäluokka.

Kuinka moni massamaahanmuuton kannattaja ymmärtää, että

yhden suomalaisten **ikäluokan yhteensä maksama verokertymä ei riitä kattamaan 2015 maahan saapuneiden turvapaikanhakijoiden kustannuksia?**

Perussuomalaisten nihkeä suhtautuminen siirtolaistulvaan ei liene kenellekään yllätys. Kuten asiaan kuuluu, avarakatseiset akateemikot selittävät tätä nurkkakuntaisuudella. Todennäköisempi selitys on se, että puolueen kannattajat eivät halua Suomesta halpatyömaata. Ainakaan, mikäli sellainen rakennetaan heidän omalla kustannuksellaan.

HS julkaisi laajan jutun sosiaalipolitiikan professori **Heikki Hiilamon** näkemyksistä. Hän ruoti maahanmuuttoaihetta harvinaisella tavalla. Hiilamo oli havainnut, että suomalaisten intressit maahanmuuton ja kansainvälisyyden suhteen ovat perusteiltaan hyvin erilaisia. Globalisaatio jakaa suomalaiset joko voittajiin tai menettäjiin. Näkökulma maahanmuuttoon määrittyy tämän jaon kautta. Hän kirjoittaa [IV]:

"Talouskriisi ei ole kohdellut tasapuolisesti suomalaisia. Se on iskenyt rajuimmin entisiin teollisuuspaikkakuntiin ja niiden asukkaisiin. Yksinkertaisesti sanottuna suomalainen duunari, erityisesti duunarimies, on ajettu todella ahtaalle. Suomen teollisuuden romahdus murtaa keskiluokan selkärankaa. Tyytyväisen keskiluokan tilalla on ahdistettu keskiluokka ja alistettu köyhälistö. Luokkiin kuuluu paljon pettyneitä ja vihaisia miehiä sekä toivonsa menettäneitä savupiippukaupunkien asukkaita. Nämä ihmiset kuuluvat globalisaation häviäjiin. Tämä näkyy maahanmuuttoa koskevissa asenteissa.

Koulutetuille kaupunkilaisille globalisaatio on tuonut halpoja lentolippuja, uusia kulinaristisia nautintoja, opiskelu- ja työtilaisuuksia ulkomailla, jännittävän erilaisia ystäviä ja myös elämänkumppaneita. Monet näistä ovat kielitaidon, rahan ja verkostojen puutteiden vuoksi keskiluokan ja köyhälistön ulottumattomilla.

Ahdistetulle keskiluokalle ja alistetulle köyhälistölle globalisaatio tarkoittaa epävarmuutta ja ahdistusta, jota on helpompi purkaa muukalaisiin kuin kantasuomalaisiin. Omien kokemustensa ja taustojensa vuoksi heidän näkökulmansa globalisaatioon ja kansainvälisyyteen on erilainen. Ne ovat pikemminkin uhkia kuin mahdollisuuksia.

Tosiasiaa eivät muuta mitkään muistutukset suvaitsevaisuudesta, tolkusta ja leppoisasta yhteiselosta – varsinkin kun nämä kehotukset tulevat sen yhteiskuntaluokan edustajilta, jotka kuuluvat globalisaation voittajiin."

Samantyyppisiin pohdintoihin päädyttiin tiedetoimittaja Marko Hamilon kirjoittamassa Punavihreä kupla -kirjassa:

"Vastaus on sama, katsoi sitten Lontooseen, Tukholmaan tai Helsinkiin: muodostumassa on uusi hipsteri- ja pukuväkikulttuurin symbioosi. Sen sisällä pidetään pyöräilystä, artisaanioluista, lähiruuasta ja kulttuurista - ja erityisesti muista pääkaupungeista, joissa eletään samalla tavalla. Koska internet tuo kaiken lähelle, näiden alueiden asukkaat elävät henkisesti lähempänä kaltaisiaan muissa pääkaupungeissa kuin omia maanmiehiään. Näitä alueita yhdistää Financial Timesin mukaan se, että ne ovat päässeet nauttimaan globalisaation ja avoimen talouden hedelmistä. Luovan alan uudet työpaikat, kansainväliset rahavirrat ja niiden mukana hyvinvointi kukoistavat pääkaupungeissa ja erityisesti niiden ytimissä. Miksi niiden asukkaat siis haluaisivatkaan suitsia maahanmuuttoa tai globalisaatiota, kun suuri osa niiden hyödyistä kohdistuu juuri heille?" [X]

Harva perussuomalainen vastustaa omillaan toimeentulevien maahanmuuttajien tuloa Suomeen, jos nämä työllistyvät ja käyttäytyvät säällisesti. Mutta turvapaikanhakijoita koskevat kysymykset ovat paljon vaikeampia. Osa rajoillemme ilmestyvistä turvapaikanhakijoista tulee tänne valtion kustantamalle turistireissulle, osa on aidossa hengenvaarassa. On lähes mahdotonta kyetä tunnistamaan aukottomasti kaikkien kohdalla sitä, onko tulijan kertomus totta vai ei.

Puhtaan ihmiskeskeisestä näkökulmasta tarkasteltuna olisi perusteita sille, että tulijat päästettäisiin Suomeen. Mutta tulijoita olisi loputtomasti, ja kustannustaakka olisi maallemme valtava. Mas-

siivisella maahanmuutolla on lisäksi syviä yhteiskunnallisia seurauksia, joita on vaikea enää jälkikäteen perua. Jos Suomella on osoittaa varoja turvapaikka-asiaan, tulisi ne kohdistaa väliaikaiseen humanitaariseen työhön pahimpien kriisialueiden välittömässä lähimaastossa.

EURO

Pysyykö euro kasassa? Tätä kysymystä Pellervon taloustutkimus tutki perussuomalaisten pyynnöstä muutama vuosi sitten. Lyhyt vastaus: asia riippuu EU-maiden kilpailukykyeroista. Jos Etelä-Euroopan maat saavat teollistuneen pohjoisen kiinni, eurolla on mahdollisuus. Jos eivät saa, joutuvat euromaiden hallitukset toistuviin, poliittisesti erittäin vaikeisiin tulonsiirtoihin euromaiden välillä.

Eurovaluuttaan liittyvistä kiusallisista ongelmista on julkisuudessa tyypillisesti vaiettu, mutta on ilahduttavaa, että perussuomalaisten ajatuspajan julkaiseman tutkimuksen jälkeen ilmestyi rohkea ulostulo. Ajatuspaja Liberan julkaisema Euron tulevaisuus -kirja ottaa todella rajun sivuaskeleen tyypillisestä oikeistolaisesta europolitiikasta ja kertoo siitä, mitä on edessä. Tekijät edustavat Suomen talousasiantuntemuksen raskasta sarjaa. Kirjan mukaan Suomella on edessään kolme tietä, joista yhdelle on käytävä:

1. Pysyttely mukana kehityksessä kohti liittovaltiota
2. Yksipuolinen irtautuminen liittovaltiokehityksestä
3. Välitön ero eurosta [XIX]

Vaihtoehdot ovat vähissä. Ensimmäinen vie Suomea kohti asemaa Saksan pohjoisena osavaltiona. Toinen vaihtoehto tarkoittaisi paluuta alkuperäisen Maastrichtin sopimuksen periaatteisiin – itsenäisten valtioiden unioniin vailla yhteisvastuuta – eli tulonsiirtoja maiden

välillä. Tällaista vaihtoehtoa ei tulevaisuuden EU:ssa ole välttämättä enää tarjolla. Niinpä ainoa keino yhteisvastuun välttämiseen saattaa olla eroaminen eurovaluutasta.

Perussuomalaiset ovat selkein sanoin irtisanoutuneet liittovaltiokehityksestä, samoin yhteisvastuusta. Jos pelastuspakettipolitiikka muodostuu pysyväksi tai jos euroalue liikkuu selvästi liittovaltion suuntaan, perussuomalaiset ovat valmiita harkitsemaan oma-aloitteista eurosta eroamista. Tämän linjan takana puolue on pysynyt jo pitkään, mutta sillä on ollut hintansa.

Perussuomalaisille tarjottiin vuoden 2011 hallitusneuvotteluissa viittä tai kuutta ministerin paikkaa. Kynnyskysymykseksi nousi kiista kriisimaiden tukipaketeista. Mutta niin vahva oli kokoomuksen tahto jatkaa tukipaketti- ja liittovaltiolinjalla, että se kokosi mieluummin ympärilleen yhteistyökyvyttömän, sittemmin pirstoutuneen sateenkaarihallituksen. Lopputulos on yhtälailla tunnettu – hallitus oli neljän vuoden tuskaisen pusertamisen jälkeen niin henkisessä kuin moraalisessakin umpikujassa. SDP valitsi tukipakettien tien, ja sai maksaa siitä hirvittävää sisäpoliittista hintaa.

EVM-sopimus on itsenäisen Suomen historian kallein ja pitkäaikaisin kansainvälinen sitoumus. Sopimuksesta ei edes pysty irtautumaan kansallisella päätöksellä. Itsenäisen Suomen historian surkeimman sopimuksen kerman kuorrutukseksi silloinen valtionvarainministeri Jutta Urpilainen kärräsi vielä puolitoista trukkilavallista riihikuivia viidensadan euron seteleitä 1,5 miljardin euron edestä Luxemburgin tyhjänä ammottavaan kassakaappiin. Nyt olemme sitten myös taloudellisessa napanuorassa pysyvästi kiinni tulonsiirtopolitiikassa. Näin luovutimme vapaaehtoisesti itsenäistä taloudellista päätösvaltaamme pois.

Demarit saivat vaivannäöstään lopulta palkkansa. SDP:n johdolla rakennettu kriisimaille rahaa syytävä EVM-helvetinkone jatkoi käymistään, kun hallitus vaihtuikin 2015. Tällä hetkellä istuva Suomen hallitus

ei kyennyt purkamaan edellisten hallitusten tekemiä EVM-sopimuksia ja sitoumuksia. EVM:n kassakaapista maksettavia mahdollisia Kreikan tai jonkin muun kriisimaan lisätukipaketteja ei voitu estää.

Demarit rakensivat rahaa ulkovalloille pumppaavan automaatin, ja kun se jatkaa toimintaansa, he syyttävät siitä muita. Toiminta on niin tökeröä, että harvoin näkee.

ITSEMÄÄRÄÄMISOIKEUS

Arvoitus: Mitä yhteistä on seuraavilla kuvitteellisilla hahmoilla: Ihmemies MacGyver, Peppi Pitkätossu, James Bond ja Tex Willer?
Ensimmäinen vastaus: Kaikki mainitut hahmot tulevat itsenäisesti toimeen missä tahansa tilanteissa.
Toinen vastaus: Kukaan mainituista hahmoista ei kysy lupaa sille, mitä mieltä asioista saa olla.
Kolmas vastaus: Kaikki ovat suvereeneja toimijoita.

Brexit-äänestys käytiin 23.6.2016. Britannia päätti erota EU:sta. Miksi näin kävi?

Brexit- ja Bremain-leirien argumentointi on käynyt kiivaana pitkään. Eroa kannattavien pääargumentit kiteytyivät itsemääräämisoikeuden ympärille, ja näitä teemoja käytiin läpi myös BBC:n suorassa lähetyksessä ääntenlaskennan yönä. Eräs politiikan kommentaattori tiivisti brittien saaneen tarpeekseen siitä, että ulkopuoliset hallitsevat heitä. Toinen puolestaan ihmetteli sitä, miten helpolla sitä itsenäisyyttä, jonka puolesta papat ja mummit toisen maailmansodan aikana taistelivat, ollaan luovuttamassa pois.

On heitäkin, jotka järkyttyivät tuloksesta. Osa kertoi itkeneensä.

Nykymuotoinen EU on itsemääräämisoikeudelle tuhoisa. Se on myös demokratian aatteelle tuhoisa.

Lissabonin sopimus on EU:n perussopimus, jonka Suomi otti käyttöön 2009. Sen piti kuulemma muun muassa parantaa demokraattisuutta. Toisin kävi. Lissabonin ja Maastrichtin sopimuksen hyväksymisellä Suomi luovutti pois merkittävän osan itsenäisestä päätöksentekokyvystään.

Suomen pitäisi olla täysivaltainen tasavalta. Ja kuten perustuslain usein mainitussa kohdassa todetaan, ”valtiovalta Suomessa kuuluu kansalle, jota edustaa valtiopäiville kokoontunut eduskunta”.

Valta kuuluu Suomen kansalle. Sinä, joka tätä kirjoitusta luet, olet hyvällä todennäköisyydellä Suomen kansalainen. Jos näin on, valta siis kuuluu sinulle.

Suomen järjestelmä on edustuksellinen. Tämä tarkoittaa sitä, että kansalaisilla on oikeus valita itseään edustamaan henkilöt, joiden halutaan säätävän lakeja. Kuvio on hieno, sillä siihen on leivottu sisään tilivelvollisuuden käsite. Jos kansanedustaja toimii äänestäjiensä etujen vastaisesti ja nämä pettyvät häneen, he valitsevat seuraavissa vaaleissa jonkun muun.

Valitettavasti tämä kuvio on nyt rikki. Se on rikottu, sillä kansanedustajilta on otettu pois merkittävässä määrin mahdollisuus vaikuttaa lakien sisältöön. Järjestelmä on rikottu EU:n myötä.

Europarlamentaarikko **Jussi Halla-aho** totesi kesäkuussa ennen Brexit-äänestystä: ”Euroopasta käsin tarkasteltuna tilanne näyttää siltä, että Suomi vain ottaa vastaan Euroopasta annettavan lainsäädännön.”

Niin ikään perustuslakivaliokunnan jäsen **Leena Meri** on todennut saman asian. Suomen saapuvien EU-direktiivien perusprinsiippejä ei koskaan muuteta.

Seuraavassa kaaviossa hahmotellaan sitä, miten direktiivi muuntuu Suomen lainsäädännöksi. Olennaista kuvion hahmottamisessa on se, että direktiivit tulevat hallituksen esityksinä sellaisenaan Suomen eduskunnalle.

EU

EUROOPPA-NEUVOSTO

Jäsenmaiden päämiesten kokous

1A. Joko Eurooppaneuvosto lähettää poliittisen signaalin...

1B. ...tai komissio on itse aloitteellinen

KOMISSIO

2A. Komission esityksistä työstetään kolmenvälisessä **trilogissa** versioita, joilla olisi realistinen läpimenon mahdollisuus.

2E. Jäsenmaiden vastuu-ministerit kokoontuvat

MINISTERI-NEUVOSTO

2F. Trilogi – kolminvälinen käsittely

EUROOPAN PARLAMENTTI

2B. Raportööri edustaa trilogissa parlamenttia

3A. Lopulta parlamentti päättää hyväksymisestä

3B. Direktiivi (tai asetus) siirtyy jäsenmaille.

SUOMI

SuV (yleisvaliokunta)

2C. SuV antaa substanssi-ministerille neuvottelu-mandaatin

PuV HaV jne (substanssi-valiokunnat)

2D. Vastuuministeri lähetetään Ministerineuvostoon. Hänellä on evästyksenään substanssivaliokunnalta saatu mandaatti jota hän noudattaa tai ei noudata.

VALIOKUNTA

5. Direktiiveissä voi olla kansallista liikkumavaraa. Jos näin on, eduskunta ja substanssivaliokunta ottaa asian huomioon.

MIETINTÖ

6. Valiokunta tekee mietinnön.

EDUSKUNTA

7. Eduskunta hyväksyy lain mietinnön pohjalta.

HALLITUS

4. Direktiivi käsitellään Suomessa samalla tavalla kuin hallituksen esitys.

DIREKTIIVI

ASETUS

Asetus on puolestaan välittömästi vallitsevaa lainsäädäntöä. Esim: Dublin-asetus.

Vierailu oikeusministeriössä. Tiedustelin virkamiehiltä, onko koskaan käynyt niin, että EU:sta hallituksen esityksen muotoon puettu direktiivi olisi esimerkiksi valiokuntakäsittelyn aikana muuttunut. Sain osakseni kummeksuvia katseita. Kukaan ei muistanut tällaista tapahtuneen.

On toki niin, että joissain direktiiveissä on kansallista liikkumavaraa. Mutta tämä ei poista sitä tosiasiaa, että lait tulevat meille annettuna EU:sta.

Mitä väliä tällä on?

Sillä on se väli, että EU:n päättäjät eivät ole Suomen kansalaisille – tai minkään muunkaan maan kansalaisille tilivelvollisia. EU laatii lakejamme, muttei ole niistä poliittisessa vastuussa. Se ei ole tilivelvollinen tekemisistään. Valta ilman vastuuta on myrkyllinen yhdistelmä.

Siteeraus erästä Oikeusministeriön julkaisusta: *"Demokratian ala on myös kaventunut lisääntyneen ylikansallisen päätöksenteon myötä. Kansallisvaltioiden sisällä vaaleilla valitut päätöksentekijät eivät loppujen lopuksi vastaakaan päätöksistä, vaan monet päätökset syntyvät ylikansallisten instituutioiden puitteissa käydyissä hallitustenvälisissä neuvotteluissa. Koska hallitustenväliset neuvottelut eivät voi olla läpinäkyviä ja ne tarjoavat hallituksille myös mahdollisuuksia poliittisen vastuun välttämiseen, demokraattinen tilivelvollisuus ei voi kovinkaan hyvin toteutua ylikansallisessa päätöksenteossa."*

EU:ssa on pohjimmiltaan kyse siitä, että kansallisten demokratiaan nojaavien aikaisempien rakenteiden päälle on luotu uusi ylikansallinen epädemokraattinen kerros. Äänestäjien mahdollisuudet vaikuttaa tämän kerroksen sisällä tapahtuviin lakihankkeisiin ovat surkeat. On kuvaavaa, että europarlamentilla, johon Suomikin tusinan verran edustajiaan lähettää, ei ole edes mahdollisuutta tehdä aloitetta uudeksi direktiiviksi. Pitkän uran Britannian parlamentissa tehnyt työväenpuolueen kansanedustaja **Tony Benn** lausui jäähyväispuheessaan: *"Olen miettinyt demokratian olemusta kauan, ja olen kehittänyt viisi pientä kysymystä. Voit käyttää niitä, jos tapaat vaikutusvaltaisen henkilön, vaikkapa **Adolf Hitlerin, Josef Stalinin** tai **Bill Gatesin.** Kysy nämä kysymykset: Minkälaista valtaa sinulla on? Mistä sait tämän vallan? Kenen hyväksi käytät valtaasi? Kenelle olet tilivelvollinen? Miten pääsemme tarvittaessa sinusta eroon?"*
Benn jatkoi: *"Elleivät ihmiset pysty tarvittaessa pääsemään eroon johtajistaan, he eivät elä demokratiassa."*

EU:n korkeimmat johtajat ovat usein humalassa toikkaroiva komission puhemies **Jean-Claude Juncker**, Eurooppa-neuvoston puheenjohtaja **Donald Tusk** sekä parlamentin puhemies **Martin Schulz.** Koska viimeksi heiltä on kysytty: *"Miten pääsemme tarvittaessa sinusta eroon?"*

Jos EU-johtaja törttöilee, hän ei joudu asiasta vastuuseen. Jos EU-johtaja tekee eurooppalaisten äänestäjien kannalta vahingollisia ratkaisuja, hän ei ole asiasta tilivelvollinen. Jos ryhmä EU-johtajia huonoilla päätöksillään suistaa kokonaisen maan tuhon partaalle, kaikki jatkuu heidän osaltaan kuin ennenkin.

Koko maailma kauhistelee Pohjois-Korean ja vastaavien despotioiden epädemokraattisuutta. EU:n vastaava epädemokraattisuus painetaan villaisella.

EU on juhlapuheissa rauhan projekti. Jokainen Macchiavellinsa lukenut tajuaa, että EU on tosiasiassa rauhanprojektin kaapuun puettu varsin tavanomainen suurvaltaprojekti. Ja kuten yleensä, sellaisten johtajiksi nousevat henkilöt joillain muilla kuin demokraattisilla menetelmillä.

EU-projektiin intomielisesti suhtautuva suomalainen media on osoittanut melkoista lammasmaisuutta EU-nimisen suurvaltahankkeen demokratiavajeen äärellä. Tällä on seurauksensa. Media ei ole kuvannut suomalaisille sitä, mitä EU maallemme tarkoittaa. Se ei ole esittänyt vaatimuksia demokratiaan olennaisesti kuuluvien perusperiaatteiden

suhteen, eikä se ole ilmeisesti kohteliaisuussyistä ruotinut EU:n korkeita johtajia samalla kammalla kuin Kainuun takametsistä tulevia populistikansanedustajia.

Niitä, jotka ovat puhuneet kansanvallan kaikkein syvimpien periaatteiden puolesta, on pidetty häiriköinä ja populisteina.

Briteissä media on toiminut toisin. Se on kertonut EU-jäsenyyden hyvistä puolista. Niin kuuluukin. Mutta se on katsonut myös peilin toiselle puolelle. Se on antanut kansalle aidon mahdollisuuden päättää siitä, miten he haluavat maansa hallinnon järjestää.

KYTTÄÄJÄT JA KYYLÄÄJÄT

Maataloudessa on valtavia ongelmia. Vähäisimpiin eivät kuulu ulkolaisten teknokraattien vaatimuksista kumpuava kyykytysmentaliteetti. Soinia lainatakseni: *”Sydäntä puristaa katsoa, kuinka suomalaiset neuvottelijat lähtevät hattu kourassa anomaan Brysselin teknokraateilta lupia ja ohjeita, kuinka heidän heimoveljensä saavat esi-isiensä raivaamia korpiseutuja viljellä, millä ehdoilla, minkä värisillä korvamerkeillä eläimet pitää varustaa; ei ole enää isäntä, vaan kaavasulkeisissa pyörivä ulkomaalaisen teknokraatin toppari.”* [VIII]

Entisaikoina pyydettiin leipää korkeammilta voimilta. Tänään monelle riittäisi, jos kaukaisissa tornitaloissa suostuttaisiin seuraavaan yksinkertaiseen pyyntöön: ”Liikennesuunnittelija meidän, joka olet virastossa: Anna meille meidän sujuva jokapäiväinen liikenteemme. Lohjalta, Nurmijärveltä, Sipoosta ja muista kehyskunnista olemme tulleet, töihin olemme menevä ja sen jälkeen lapsiamme päiväkodeista hakeva. Toimi niin, ettei ruuhka, risteystukko tai rikesakko olisi kanssamme aikojen loppuun saakka. Kiitos.”

KAKUNTEKIJÄT JA KAKUNJAKAJAT

”Jälleen verokarhut ankarat käyvät kierrokseen,
verorasistus on progressiivinen.
Mitään kansa mahda ei yhteisverotukselleen,
äyrin hinta nousee yli äyräiden.
Kyllä kai liian suuri on verotaksa vaan, jos ei kukaan
pysty sitä maksamaan.”

– Danny, kappaleessaan Seitsemän kertaa seitsemän (1968)

Hyvinvointivaltion paradoksi kuuluu seuraavasti: Hyvinvointivaltio ei kykene ylläpitämään sellaista tuotannon tasoa, joka tarvittaisiin ylläpitämään hyvinvointivaltiota. Tällainen paradoksi syntyy, kun hyvinvointivaltio yhtäällä kannustaa tulonjakoon ja kulutukseen ja samaan aikaan estää taloudellista toimeliaisuutta. Tällaiset vinot kannustimet saavat synnytettyä valtion talouteen vajeen, jota voi jonkin aikaa velkaa ottamalla paikata, mutta lopulta vääjäämätön on edessä. Kuvio on nähty viime aikoina Kreikassa ja Kaliforniassa. Ongelma ei niinkään johdu siitä, kuka sattuu olemaan vallassa vaan hyvinvointivaltion sisäisistä ristiriitaisuuksista.

Ikäväksemme Suomi on julkisen kulutuksen Euroopan mestari. On usein hirtehisesti sanottu, että maassa on vallassa vain eriasteisia sosialistipuolueita. Ja tällaisten ominta aluetta ei ole niinkään uuden varallisuuden luominen vaan verotuksen keinoin kerätyn omaisuuden jakaminen. Suomessa on liikaa kakun jakajia, muttei riittävästi kakun tekijöitä. Liian vähän soutajia, liian paljon kyydissä olijoita.

Perussuomalaisten Sampo Terhon johtamassa työryhmässä konkretisoitiin Suomen ongelmia. Ryhmän mukaan tulisi hylätä sosialistinen

ajattelu, jonka mukaan töitä ei ole pakko tehdä, jollei kansalaisesta siltä tunnu. Yksilöllä on oltava ensisijainen vastuu omasta hyvinvoinnistaan. Tämä tarkoittaisi koko valtion roolin uudelleenajattelua yhteiskunnassa, valtion tehtävien uudelleenmäärittelyä. Valtio ei omista kansalaista. Valtio ei omista kansalaisen henkilökohtaista omaisuutta. Jos valtio verottaa kansalaista, kansalaisella on täysi oikeus odottaa rahoilleen kouriintuntuvaa vastinetta. Verotus ilman vastinetta on moraalisesti tarkastellen varkautta. [XVI]

Vapaus ei tarkoita sitä, että saadaan mahdollisuus nauttia mahdollisimman suuresta määrästä muiden kustantamia etuja. Vapaus tarkoittaa sitä, että ollaan suojassa muiden harjoittamalta riistolta.

Valtion perinteisiin tehtäviin kuuluvat Terhon työryhmän mukaan niin sanotut yövartijatehtävät, eli turvallisuuden, omaisuudensuojan ja järjestyksen valvominen. Toisen maailmansodan jälkeen valtioille alkoi kertyä uudenlaisia hyvinvointitehtäviä, jotka käytännössä tarkoittavat palveluiden ja etujen tarjoamista kansalaisille. Tämä valtion tehtävien toinen kerros paisui sitten vuosikymmenien aikana huomattavasti suuremmaksi kuin valtion perustehtäviin käytetyt varat. Ja lopulta länsimaisille valtioille alettiin vielä rakentaa kolmatta tehtävien kerrostumaa, joita voidaan kutsua maailmanparannustehtäviksi. [XVI]

Nämä tarkoittavat ulkomaille maksettavia tulonsiirtoja, joista maksavalle yhteiskunnalle itselleen ei edes odoteta olevan mitään suoranaista hyötyä. Nämä valtion tehtävien kolme kerrosta on syytä hahmottaa valtion tulevaisuutta pohdittaessa. Valtion sisäisen ja ulkoisen turvallisuuden ylläpitoon liittyvät perustehtävät eivät valtiolta katoa, koska ne ovat aina välttämättömiä hoitaa, eikä niitä voida myöskään ulkoistaa. Kaikesta muusta sen sijaan voidaan keskustella. Valtion tehtävien toisessa kerroksessa on suurin osa kustannuksista, joten sitä on välttämättä joiltain osin leikattava. Kaikkein ilmeisimpiä leikkauskohteita ovat tietysti kolmannen kerroksen tehtävät, joiden omaksuminen valtion tehtäviksi on alun perinkin moraalisesti arveluttavaa. On muistettava perusperiaate, jonka mukaan valtio ei omista kansalaistensa yksityisomaisuutta, ja kansalaisella on siten moraalinen oikeus saada pakolla kerätyille verorahoilleen konkreettinen vastine. [XVI]

PUNAVIHREÄT TOTALITARISTIMME

Punavihreiden ajattelutapa saattaa oudoksuttaa. Sen seuraaminen helpottuu, kun muistaa että punavihreässä maailmassa asioita ei arvoteta sen mukaan, ovatko teot itsessään hyviä vaan sen mukaan, onko tarkoitus pyrkiä hyvään lopputulokseen. *Exitus acta probat.* Tarkoitus pyhittää keinot.

Miksi punavihreä eliitti katsoo suomalaisiin kohdistuvia väkivallantekoja läpi sormien ja jatkaa maanisiin mittasuhteisiin kasvanutta ”rajat auki” -jumputustaan? Siksi, että se kuvittelee olevansa hyvällä asialla eikä välitä seurauksista. Tällaisessa ajattelussa on pieni ongelma. Historia tarjoilee meille runsaasti esimerkkejä valtioista, jotka ovat valjastaneet koko yhteiskunnan tiettyä aatetta ajamaan ja siinä samalla tukahduttaneet mielipidevapauden. Kansalaisten turvallisuudella ei ole ollut niin suurta väliä, sillä onhan asiat tehty korkealentoisten päämäärien vuoksi.

Historia on antanut tällaiselle toiminnalle nimen. Se nimi on *totalitarismi*.

Kuulostaako överiltä? Mutta millä muullakaan nimellä pitäisi kutsua porukkaa, joka haluaa sinun puolestasi päättää, miten pitää elää, missä pitää asua, minkälaisia ajatuksia päässäsi saa liikkua ja minkälaisia kasviksia sinun tai lastesi lautaselle laitetaan hyvän pihvin sijasta.

Totalitaristi kontrolloi asumista, liikkumista, kulutusta, opetusta ja tärkeimpänä kaikista – ajatuksia. Totalitaristinen järjestelmä ei salli vääränlaisia ajatuksia, liittyivät ne sitten kapitalistisen järjestelmän mahdolliseen paremmuuteen, kolhoosijärjestelmän kyseenalaistamiseen

tai monikulttuurisuusideologian epäilyyn.

Totalitarismi on määritelmän mukaisesti *totaalista*. Koko yhteiskunta valjastetaan tiettyyn tehtävään. Koulut, päiväkodit, tiede, taide, yritykset, valtio – kaikki.

Mutta on myös punavihreän politiikanlohkon kunniaksi sanottava se, että ei heidän laidaltaan ainakaan kunnianhimoa puutu. Aika harvalla riittää kanttia vääntää lainsäädäntöä siihen asentoon, että valmistava teollisuus pakenee Suomesta. Tai parhaimmillaan koko mantereelta. Vihreiltä näemmä tällainenkin keikaus onnistuu.

Suomen vauraus perustuu suurelta osin vientiin. Jos maamme energiaintensiivinen teollisuus ajetaan vihrermanian vuoksi alas, niin miten vihreille rakas yliopistokoulutus on tarkoitus jatkossa rahoittaa? Jos talouden tärkein syömähammas nyppäistään maaltamme pois, niin millä tavalla on tarkoitus rahoittaa ylipäätään yhtään mitään? Vihreä populismi repii innoissaan suomalaisen teollisuuden tukipilareita rikki, ja tarjoaa tilalle lattekahviloita sekä Antero Vartian Löylysaunaa.

Valitettavasti sähkö ei edelleenkään synny pistorasiassa eikä raha pankin seinässä. Jos vihreillä on pokkaa vaatia lähes kaikkien tunnettujen energiamuotojen sekä teollisuuden alasajoa, ei pitäisi suuresti kummastella, kun hallitus toteaa, ettei budjetista lohkeakaan enää rahoitusta ”Kuinka pahalta minusta tänään tuntuikaan” -typpisille tutkimushankkeille.

Joskus muinoin suklaata mainostettiin näin: ”sanokaa Fazer, kun haluatte hyvää”. Vanhan sanonnan hengessä – ”sanokaa Vihreät, kun haluatte köyhtyvää.” ”Sanokaa Ville Niinistö, kun haluatte synkistyvää.” ”Sanokaa Alanko-Kahiluoto, kun haluatte rähjääntyvää.”

Samanlaiseen, joskin astetta lievempään itsetuhoisuuteen pyrkii politiikan vasen laita. Punatähdille ei tee pahaa vaatia yhtäällä kaiken mahdollisen saattamista valtion kontrolliin ja maksettavaksi, mutta samalla lietsoa katujengikannattajia eriskummalliseen sotaan systeemiä vastaan. Siis sitä samaa systeemiä vastaan, johon vasemmisto haluaa

kaiken inhimillisen toiminnan kytkeä. Mutta poliisi vain nyt sattuu olemaan yksi valtion työrukkanen siinä missä Kela, palokunta tai terkkarikin. Yhteiskunta on kokonaisuus. Käy poliisin kimppuun, käyt samalla sen hyvinvointivaltion kimppuun, jota poliisi työllään turvaa.

Paavo Arhinmäen, Palefacen ja muiden parrakkaiden riehuttajien mielestä kyttä on ihan varmasti natsisika, mutta kun poliisit nyt vain sattuvat olemaan ihan tavallisia duunareita siinä missä muutkin. Kovin outo on luokkataisteluun usuttava puolue, joka usuttaa duunareita toistensa kimppuun.

Puheenvuorojen kaikkein mielenkiintoisin osuus löytyy sieltä, mitä ei sanota. Tätä soveltaen: jos kyttä on natsisika, niin millä heidät olisi tarkoitus korvata? Vasemmistolaisilla järjestyspartioilla?

Maailma on täynnä kultteja. Muistanet scientologit, Heaven's Gaten tai ehkä suomalaisen Maitobaarin? Niillä kaikilla on guruja, jotka puhuvat, ja seuraajia, jotka kuuntelevat. Miten hurukulttien johtajat pitävät opetuslapsensa ruodussa? Perinteisesti homma hoidetaan siten, että opetuslapset laitetaan työskentelemään aamusta iltaan niin, ettei kriittiselle ajattelulle jää tilaa.

Taitava totalitaristi pystyy tekemään saman hyvin yksinkertaisilla toimenpiteillä – esittämällä vaatimuksia ja loukkaantumalla verisesti milloin mistäkin. Totalitaristi ei lakkaa vaatimasta, koska eräs hänen valtansa lähteistä on se, että hän kykenee järjettömillä vaatimuksillaan lamauttamaan muiden ihmisten toiminnan ja lopulta laittamaan muut juoksemaan omien toiveidensa perässä.

Jos et halua käyttää elämääsi muiden määrittelemien tavoitteiden toteuttamiseen, sinun on lakattava juoksemasta heidän pillinsä mukaan. Todettava heidän loputtomille vaatimuksilleen: *”Kiitos, mutta en tarvitse ohjeitasi enkä arviotasi siitä, miten minun pitäisi omaa elämääni elää”*.

Valitettavasti vapaudella on hintansa. Totalitaristin pahin painajainen on vapaa ihminen.

Toimi omilla ehdoillasi, ja saat totalitaristin hermostumaan. Anna piu-paut hänen ohjeilleen, saat hänet suuttumaan. Sano hänelle, että minä itse päätän omasta elämästäni, enkä kaipaa keskuskomitean listaa niistä vapauksista, joita minulle on hyväntahtoisesti suotu – ja pian huomaat, miten totalitaristi usuttaa poliisin kimppuusi. Sen saman, jota hän vielä äskettäin piti natsisikana.

Luulitko, että maailma pääsi Neuvostoliiton myötä eroon kommunismista? Turha toivo. Aatteet ovat paljon pitkäikäisempiä kuin valtiot. Mädät aatteet ryöpsähtävät esiin aika ajoin, ja kunkin sukupolven on niiden kanssa oma kamppailunsa käytävä.

MEDIA

Briteillä on tabloidinsa ja raivohullut skuupinmetsästäjänsä, jotka saivat prinsessa Diananin jahdattua hengiltä. Kuinkas täällä meillä?

On jokseenkin työlästä kuvitella suomalaista politiikan toimittajaa, joka kaahaisi prätkällä kaksi kertaa nopeusrajoitusta kovemmalla vauhdilla saadakseen lehteensä tavaraa, mitä ei ole vielä julkaistu muualla. Sen sijaan on hyvin helppo kuvitella suomalainen toimittaja, joka tietää jo ennen haastattelujaan, mitä valmiin jutun otsikoissa lukee.
Pahoittelen kyynisyyttäni.

Suomalaisen median ei-välttämättä-koskaan-saapuvaa itsetutkiskelua odotellessa lienee paikallaan vilkaista Ruotsin puolelle. Nelosen uutisankkurina toiminut, nykyisin Suomen Tukholman suurlähetystössä toimiva **Niina Hyrsky** kertoi Journalisti-lehdelle omituisia:

”Viime aikoina moni toimittaja on sanonut, että Ruotsissa on harjoitettu itsesensuuria maahanmuuttoasioissa. Ilmiöön viitataan usein metaforalla åsiktskorridor *– mielipidekäytävä. Käsitteen teki tunnetuksi valtiotieteilijä **Henrik Oscarsson** pari vuotta sitten. Se tarkoittaa rajoitettua tilaa, jonka sisälle julkisen mielipiteen on mahduttava. Jos toimittaja ei mahdu käytävään, hän menettää journalistisen uskottavuutensa.*

*Mielipidekäytävän ahtautta maahanmuuttokeskustelussa ovat valitelleet etenkin monet oikeistomedian pääkirjoitustoimittajat. Yksi tunnetuimmista ja kovaäänisimmistä on Göteborgs Postenin politiikan toimittaja **Alice Teodorescu**, itsekin siirtolaistaustainen. Hänen mukaansa Ruotsissa ei ole saanut avoimesti keskustella maahanmuutosta leimautumatta rasistiksi tai ruotsidemokraatiksi. Erityisen kiellettynä aiheena hän pitää keskustelua siitä, kuinka paljon maahanmuuttajia Ruotsin yhteiskunta kestää.*

*Samalla linjalla on ollut myös **Hanne Kjöller** Dagens Nyheterissä. Hänen mukaansa vasemmistomedia teilaa nopeasti kaikki maahanmuuton epäkohtiin tarttuvat arviot. Teilaamisen ”peruspakettiin” kuuluu toimittajan leimaaminen ruotsidemokraattien suuntaan kulkijaksi. ”Premiumpaketissa” matkustetaan 1930-luvun Saksaan saakka, Kjöller kirjoittaa.*

*Expressenin pääkirjoitustoimittaja **Anna Dahlberg** on puolestaan arvioinut, että Ruotsi pelkää totuuden puhujia. Hänen mielestään Ruotsissa esimerkiksi tutkija ei saa sanoa, että laajamittainen maahanmuutto ja hyvinvointivaltio eivät sovi yhteen.*

Dahlberg on myös syyttänyt sosiaalidemokraatteja lähellä olevaa Aftonbladetia siitä, että Ruotsin julkinen keskustelu on krampissa.

Vasemmistomediassa ulostuloja on pidetty hurskasteluna. Niiden tarkoituksena on pidetty pyrkimystä normalisoida rasismia ja pedata poliittisesti eristettyjen ruotsidemokraattien hallituskelpoisuutta. Vasemmistomediassa on myös kyseenalaistettu koko mielipidekäytävän olemassaolo ja korostettu mielipiteiden eroa.” [V]

Voiko tällä tavalla toimivaa mediaa enää lainkaan kutsua mediaksi? Journalismia on kaikki sellainen, jota joku ei halua julkaistavan. Kaikki muu on PR:ää. Näin lohkaisi aikanaan **George Orwell**. En tiedä, millä nimellä Orwell kutsuisi niitä journalisteiksi itseään kutsuvia henkilöitä,

jotka PR:n tekemisen lisäksi yrittävät aktiivisesti estää muita toimittajia tekemästä työtään. Doubleplusgood-thinkstopiksi?

Julkisuutta säätelemällä ja suosikki-/inhokkivalinnoilla media pystyy vaikuttamaan yhteiskuntaan. HS:n pääkirjoitus totesi aikanaan: *"Viestimet ovat olemassa käyttääkseen valtaa ja vaikuttaakseen yhteiskuntaan, ja tuon vallankäytön väline on julkisuus."*

Joskus vallankäyttömotiivi ottaa etusijan, ja journalismi unohtuu. Vuonna 1994 EU-kansanäänestyksen alla suomalainen kaupallinen mediakenttä lähti yhtä jalkaa saattelemaan maata kohti Kyllä-ääntä. Kriittiset asemoitiin hörhösektoriin, keskustelu eurovaluutasta jäi käymättä. Media unohti tehtävänsä ja ryhtyi Euroopan unionin PR-toimistoksi. Tulokset ovat surullisia, eivätkä vähiten medialle itselleen. Joustamattomaan eurovaluuttaan kytketyn talouden köyhtyvällä kansalla on entistä vähemmän rahaa pantavaksi lehtiin. Mutta niin vain meidän kaikkien on elettävä tekojemme seurausten kanssa.

On hyvin surullista nähdä, miten media hylkää tiedonvälitystehtävänsä ja ryhtyy poliittiseksi vallankäyttäjäksi. Kun näin käy, ei asia jää vaille seurauksia.

Änkyrä. Vaikea *ihminen. Provokaattori. Hörhö.* Siinä sopivia nimiä heille, joiden käsitykset poikkeavat liiaksi totuttujen mielipiteiden konsensuksesta. Ikäviä ihmisiä ovat. Raskaitakin. Ja moiset luonnollisesti kuuluu nonsaleerata.

Suomalaisen median heikkous kumpuaa osittain sen tavattoman voimakkaasta konsensushakuisuudesta ja riskien välttelystä. Toimittajan pelosta sen äärellä, ettei toimisi väärin. Ettei haastattelisi hörhöä. Ettei suututtaisi mainostajaa. Tai mahdollista tulevaa työnantajaa. Väärin toimimisesta seuraava sosiaalinen rangaistus on paljon suurempi kuin mahdollisen onnistumisen palkinto. Ja kun näin on, saamme lopputulokseksi tasapaksua status quo -höttöä.

Mediaa pitkään tutkinut yhdysvaltalainen **Dean Starkman** varoitti:

jos media keskittyy ainoastaan *status quon* mukaisten käsitysten raportointiin, se tulee jatkuvasti yllätetyksi. Jos media sivuuttaa valtavirran ulkopuolelta tulevat äänet, se joutuu jatkuvaan shokkien ja yllätysten tilaan.

Punavihreä kuplasta kirjoittanut Marko Hamilo totesi, että median ennakkoluuloisella asenteella perussuomalaisia kohtaan ei sinänsä ole kovin suurta vaikutusta. Hänen mukaansa Jatkojytky 2015 osoitti, että perussuomalaisilla on yllättävän vakiintunut kannattajakunta, joka on enemmän tai vähemmän immuuni sille, mitä lehdet perussuomalaisista kirjoittavat. Se ei lue lehtiä, tai on oppinut lukemaan niitä kuin neuvostokansalainen oppi lukemaan Pravdaa.

Hamilo kertoo lisäksi Helsingin Yliopiston viestinnän tutkija Anu Kantolan huomanneen tutkimuksessaan, että suomalaiset politiikan toimittajat saattoi jakaa kolmeen sukupolveen. Vuosina 1939-1955 syntyneille sosiaalinen ja kansallinen vastuu oli tärkeää. Vuosina 1956-1969 syntynyt sukupolvi painotti toimittajien ammattimaista vahtikoiran roolia. Nuorimmat, vuonna 1970 tai myöhemmin syntyneet taas pitivät hallitsevien käytäntöjen ja instituutioiden haastamisesta. Kantolan mukaan nuorin sukupolvi eroaa aiemmista siinä, että he painottavat oman mielipiteen ilmaisua.

Tätä taustaa vasten on syytä olettaa, että veteraanitoimittajien eläköityessä niin sanotut valtamediat jatkavat asiasisällön vähentämistä ja mielipiteellisen aineiston lisäämistä. Mediatalojen taloudellisen kannattavuuden kannalta tällainen yhdistelmä ei ole kestävin mahdollinen, sillä internetin keksimisen jälkeen maailmassa ei ole ollut erityistä puutetta laadukkaista ja täysin ilmaisista mielipidekirjoituksista.

7

PINNAN ALAINEN MAAILMA

Muistatko ”paskalain”? Rumasti lempinimettyä lakihanketta valmisteltiin pitkään maaseudulla asuvien kiusaksi.

Haja-asutusalueilla asuvien kansalaisten niskaan oli sälytetty pakottavaa lainsäädäntöä, jonka vuoksi on hankittava kallis puhdistamo. Laitteet toimivat huterasti eivätkä pääsääntöisesti yllä haluttuun puhdistustulokseen. On kiistatonta, että haja-asutusalueilla asuvat suomalaiset eivät olisi laittaneet vähiä rahojaan tällaisiin laitteisiin, ellei heitä pakkokeinoin moiseen ajettaisi.

Jäteveden puhdistuslaitteille luotiin Suomeen niin sanotut *regulaatiomarkkinat*. Tällaisen markkinan luominen edellyttää aina sääntöjen muuttamista. Ellei asiaa koskevaa asetusta olisi tehty, ei tuhansien eurojen laitteita olisi tarvittu.

Mikä oli nykyisen pääministerin Juha Sipilän rooli tässä kaikessa? Ketäänhän ei voi syyttää yrittämisestä, päinvastoin. Yrittäjiähän tämä maa kipeästi kaipaa. On kuitenkin erotettava toisistaan normaalit markkinat ja regulaatiomarkkinat. Ensimmäinen on aitoa ja markkinaehtoista, toinen jotain ihan muuta. Regulaatiomarkkinoilla menestyy vain ja ainoastaan silloin, kun markkinat on luotu lainsäädännöllisellä pakolla.

Ja niinhän keskustapuolue on paskalain tiimoilta juuri menetellyt. Laitteiden myynnin huimin kasvuvauhti koettiin aikana, jolloin keskustajohtoinen hallitus nuiji kansan vihaaman paskalain läpi soraäänistä piittaamatta. Tulitukea annettiin keskustalaisen Hannele Pokan johtamasta ympäristöministeriöstä. Sipilän yhtiö viritti toimintaansa siten, että se olisi pystynyt valmistamaan valtavan määrän laitteita.

Kuvio on ruma, mutta tulee samalla paljastaneeksi karulla tavalla, mistä paljon mainostetussa cleantechissä on oikein kyse: suuret massat pakotetaan maksamaan alati tiukkenevan ympäristölainsäädännön varjolla, jolla luodaan harvoille ja valituille rahastusautomaatti.

Mutta Suomi ei nouse sillä, että me sälytämme päällemme tarpeetonta, pakottavaa lainsäädäntöä ja yritämme sitten rustata kasaan härveleitä, jotka toteuttaisivat noita sääntöjä.

7.1 KAVERIKAPITALISMI

”Rahan valta, raaka kapitalismi, on yhtä pimeää kuin yksilön unohtava yhteiskunnan valta. Rahan valta rakentuu ahneudelle ja itsekkyydelle. Monopoleista ja juppihengestä tulee uhka ihmiselle. Rahan valta lähtee harhasta, ettei ihminen tarvitse muita.
Se on myös piittaamattomuutta toisesta. Raha, sen tekeminen ja tavoittelu, markkinat, asetetaan ihmisen edelle.”

– Timo Soini [VIII]

Suomessa ennen kaikkea kokoomus ja keskusta ovat perinteisesti väittäneet kannattavansa markkinataloutta, vaikka ne oikeasti ovat vuosikymmeniä edustaneet kaverikapitalismia (Crony Capitalism). Puolueiden peruskivi, kaverikapitalismi, ilmenee ennen kaikkea puoluetta ideologisesti lähellä

olevien yritysten, puolueen perinteisten kannattajien ja vaalirahoittajien bisnesten suojeluna kilpailulta. **Vapaa kilpailu on kaverikapitalistin pahin vihollinen.**

Kaverikapitalismissa päätöksenteon keskiössä ovat kaveruus ja yhtenevät intressit. Suomi ei ole vielä koskaan ollut likimainkaan täydellinen markkinatalousmaa, kuten eivät monet muutkaan valtiot. Suomessa on paljon kilpailua rajoittavaa sääntelyä, jota on perusteltu suomalaisille yhteiskunnan haluna suojella kansalaisia. Mutta perustelut ovat teennäisiä. Kaverikapitalismin myötä kansa on jaettu kahtia, kaverikapitalismista hyötyjiin ja sen maksumiehiin.

Kuvaava esimerkki kaverikapitalismista on kauppojen aukioloaika. Aukioloaikojen vapauttamista jahkailtiin ensin vuosikausia. Kun aukioloajat vihdoin sitten vapautettiin, aukioloaikojen vapauttaminen ei tapahtunut täysin markkinataloushengessä. Suuret kaupan alan toimijat ja niiden suuret yksiköt hyötyivät eniten ja pienet alan toimijat ja niiden pienet yksiköt, erityisesti ns. kivijalkamyymälät, kärsivät eniten. Kaverikapitalismi toimi. Suurilla oli paljon kavereita päätöksenteossa mukana.

Viime aikoina on paljon puhuttu myös apteekkien kilpailun vapauttamisesta. Jos esimerkiksi käsikauppalääkkeet ja reseptivapaat lääkkeet saataisiin kauppoihin, hinnat varmasti putoaisivat ja kuluttaja hyötyisi. Edelleen jos apteekkien perustaminen sallittaisiin kaikille halukkaille, niin se takuuvarmasti alentaisi hintoja. Nykyisellään apteekkien perustaminen on vaikeaa, ja apteekkariliittokin pääsee virallisestikin vaikuttamaan apteekkihakemuksien hyväksymiseen. Kaverikapitalismi toimii. Kilpailun rajoittamista toki virallisesti perustellaan yleviltä kuulostavilla periaatteilla kuten halulla sekä velvollisuudella suojella kansalaisia, lääketurvallisuudella, syrjäseutujen palveluilla ja muilla vastaavilla.

Suomessa poliittinen vasemmisto ja kaverikapitalismi linkittyvät

toisiinsa sulle-mulle korporativismilla. Suomen poliittisessa järjestelmässä merkittävää lainsäädäntövaltaa ovat vuosikymmeniä käyttäneet korporaatiot, kaverikapitalistien yhteenliittymät yhdessä vasemmiston hallitsemien korporaatioiden, erityisesti ammattiliittojen kanssa.

Erilaisten yhteenliittymien intressissä on tehdä mahdollisimman pieneksi se tila, jossa itsenäiset ihmiset voivat toimia. Itsenäisyyttä korostaville perussuomalaisille asia on erityisen kipeä.

Itsenäiset viljelijät eivät ole riittävän merkittäviä MTK:lle. Itsenäiset työmiehet eivät ole riittävän merkittäviä SAK:lle. Itsenäiset yrittäjät eivät riittävän merkittäviä Elinkeinoelämän keskusliitolle EK:lle.

Suuret järjestöt muodostavat ympärilleen monimutkaisen rakenteen, ja valta piiloutuu noiden rakenteiden uumeniin. Klikkeihin kytkeytymättömät joutuvat elämään noiden rakenteiden varjossa ja tottelemaan sääntöjä, jotka on tehty hyödyttämään ensisijassa muita tahoja.

JUHA SIPILÄN PIMEÄ KOMERO

Suomessa on kolme tapaa rikastua: 1) Perinnön saaminen, 2) kaverikapitalismi ja 3) yrittäminen oikeaan aikaan, oikeassa paikassa teknologisessa murroskohdassa.

Yrittäjyysvajeesta kipeästi kärsivä Suomi huudatti 2015 pääministeriksi keskustataustaisen yrittäjän, jonka kaikki huippusuoritukset on tehty poliittisesti säädellyillä regulaatiomarkkinoilla. Paskalakikuvio on tästä vain jäävuoren huippu.

Häkäpönttö-Sipilän kansansuosio hyydytti median. Tai ainakin sen osan mediasta, joka ei ole kytkeytynyt keskustapuolueeseen. Jälkimmäisen ei tietenkään koskaan ollut tarkoituskaan tehdä muuta kuin innostaa ”puolueettomalla tiedonvälityksellä” kansalaisia tuoreen keskustakasvon taakse.

Median moitittiin jo ennen 2015 vaaleja päästäneen pääministeri Sipilän ”käsittämättömän vähällä”. JSN:n puheenjohtajan olettaisi näyttävän esimerkkiä siitä, miten media valvoo poliitikkoja. Sen sijaan toimittajien ylin vahtikoira Risto Uimonen päätti ennen eläkkeelle lähtöään kirjoittaa kritiikittömän ylistyskirjan Sipilästä. Tällaisella toiminnalla tehdään koko journalismi-instituution puolueettomuus naurunalaiseksi. Ehkäpä joku median edustaja innostuu kaiken joskus kysymään Juha Sipilältä hieman vaikeampiakin kysymyksiä. Hänen yritystoimintansa kun on ollut sen verran laajamittaista ja vyydittynyttä, että kurkistus komeroiden pimeimpiin nurkkiin olisi vähintäänkin aiheellinen.

Sipilä harjoittaa laajaa sijoitustoimintaa vakuutuskuorien ja kapitalisaatiosopimuksen avulla. Tällaiset palvelut ovat hyvin harvojen ulottuvilla.

Kapitalisaatiosopimus on vakuutusyhtiön ja asiakkaan välinen sijoitussopimus, jossa asiakas luovuttaa rahansa vakuutusyhtiön haltuun ja sijoittaa ne vakuutusyhtiön nimissä eri rahastoihin ja muihin sijoitusinstrumentteihin. Nämä muut sijoitusinstrumentit voivat olla käytännössä mitä tahansa kohteita – kiinteistöistä arvopapereihin, pörssiosakkeista listaamattomiin yrityksiin, hedgefundeista johdannaisjärjestelyihin, arvotauluista saarihuviloihin ja niin edelleen.

Pääministeri on tähän saakka vältellyt keskustelua sijoituksistaan, eikä hän ole suostunut avaamaan sijoitussalkkunsa suuruusluokkaa eikä sisältöä. Useat oikeusoppineet ovat moittineet toimintaa.

Ministerin olisi perustuslain mukaan viivytyksettä nimitetyksi tultuaan annettava eduskuntaa varten selvitys omistuksistaan yrityksissä ja muusta merkittävästä varallisuudestaan. Tätä ei ole tehty.

Miten suomalaiset voivat olla varmoja siitä, ettei Sipilä pääministerinä toimessaan tue niitä toimialoja tai yhtiöitä, joihin hän on itse saattanut kapitalisaatiosopimuksen suojissa sijoittaa?

VALTION PARADOKSI

AKVAARIO: Kuvittele mielessäsi suuri akvaario, jossa tavanomaisten akvaariokalojen joukossa uiskentelee joukko petokaloja. Kun aika kuluu, tavalliset kalat joutuvat yksi toisensa jälkeen petokalojen ruoaksi. Miten toimia, jos haluat säästää edes muutaman akvaariokalan hengen? Olisiko hyvä ratkaisu, että toisit akvaarioon yhden oikein suuren petokalan ja luottaisit siihen, että se pistelisi pienemmät petokalat suuhunsa?

Valtion eräs keskeinen tehtävä on suojella sen alueella toimivia henkilöitä, yrityksiä ja muita toimijoita. Valtio toki sallii taloudellisen kilpailun alueellaan mutta yrittää erilaisin toimin estää sen suojelun piirissä olevien suoranaista riistoa. Apuna tässä kamppailussa ovat muun muassa lainsäätäjät, poliisi ja tuomioistuinlaitos. Epäreiluun ja kohtuuttomaan toimintaan ryhtyvät palautetaan maan pinnalle sakoilla, korvausvaatimuksilla tai vapausrangaistuksilla.

Kaikki hyvin, siis?

Ei oikeastaan. Valtio on riistokapitalismia estävää suojelukoneistoa luodessaan tullut samalla synnyttäneeksi järjestelmän, joka toimii itse riiston välikappaleena. Tämän ongelman nimi on **valtion paradoksi.**

Esimerkkejä ei tarvitse kaukaa hakea. Valtion toimilla Suomeen on synnytetty lukuisa joukko monopoleja, joiden suojissa tuotteiden ja palveluiden hinnat voidaan pitää pilvissä. Ilmiselvä esimerkki on alkoholin myyntimonopoli, ehkä vähemmän ilmeinen on apteekkilupajärjestelmä. Jälkimmäinen on valtion säätelemä lupajärjestelmä, jossa muutamalle harvalle ”yrittäjälle” myönnetään apteekkitoimilupa ja sen myötä käytännössä lupa painaa rahaa. Tai oikeammin: kerätä rahaa niiltä, joiden

on terveytensä ylläpitämisen takia välttämätöntä ostaa lääkkeitä.

Ongelman koko kuva ei kuitenkaan ole tässä. Taloudellisesti paljon merkittävämpi ongelma ovat poliittiseen päätöksentekoon kytkeytyneet yritykset, jotka tuntevat lainsäädäntöprosessin, poliittiset päättäjät ja ne keinot, joilla lakeja pystytään muuttamaan siten, että oma yritys hyötyy ja kilpailijoiden toiminta käy mahdottomaksi.

Oletko koskaan tutustunut rakennusmääräyksiin? Siihen valtavaan säännöstöön, joita rakentajien on välttämättä noudatettava? Entä oletko koskaan ihmetellyt sitä, miksi kaikista näistä säännöistä ja määräyksistä huolimatta asuntojen homeongelmat ovat niin korkealla tasolla?

Oletko koskaan miettinyt sitä, kuinka vähän Suomessa on rakentamiseen keskittyneitä yrityksiä - ja miten suunnatonta taloudellista hyötyä sen parissa toimiville yrityksille olisi, jos ne voisivat yhteistyössä lainsäätäjien kanssa päättää, minkälaisia rakennuksia Suomeen saa pystyttää?

8

MITEN RAKENTAA PERUSSUOMALAISTA POLITIIKKAA?

Politiikka-sanalla on yhtä monta määritelmää kuin määrittelijäkin. Politiikka on koulukirjamääritelmän mukaan yhteisten asioiden hoitamista. Se voi olla myös vallankäyttöä tai tavoitteiden edistämistä. Politiikan voidaan katsoa olevan systemaattinen tapa olla eri mieltä ja silti saavuttaa tuloksia. Tai se voidaan määritellä menetelmäksi, jolla puututaan asioihin silloin, kun yleinen etu sitä vaatii.

Miten puuttua asioihin? Miten valita ne asiat, joihin puututaan? Seuraavassa keittokirjamainen vaihe-vaiheelta-ohje politiikan tekoon.

VAIHE 1: **Havaitaan kansan syviä rivejä haittaava ilmiö.**
Jotta asioihin voidaan puuttua, on ensin oltava syvällinen ymmärrys siitä, mihin nimenomaiseen ilmiöön halutaan vaikuttaa. Ilmiö on saatettava päivänvaloon, se on konkretisoitava ja sitä on tutkittava. Epäterveiden ilmiöiden havaitseminen saattaa luonnollisesti olla erittäin työlästä.

Erilaisia ilmiöitä on valtavasti. Media tyrkyttää lukijoilleen jatkuvalla syötöllä erilaisia ongelmia ratkaistavaksi. Osaa se suurentelee, osan jättää huomiotta. Osa ilmiöistä on aitoja ongelmia, osa päiväpolitiikan päiväperhosia. Jotkut koskettavat harvoja ihmisiä, toiset monia. Perus-

suomalaisia erityisen kipeästi koskettavat ongelmat eivät välttämättä löydy mediasta lainkaan.

VAIHE 2: Tartutaan havaittuun ilmiöön.
Poliittinen liike voi hoitaa kerralla rajallista joukkoa asioita. Kun poliittinen liike tarttuu ilmiöön, se tyypillisesti tekee asian kaikkien tiettäväksi. Mikäli kyse on epäterveestä ilmiöstä, puolue voi antaa lupauksen siitä, että asia tulee hoitaa kuntoon. Lupauksessa ei vielä tässä vaiheessa ole välttämätöntä antaa täsmällistä toteutustapaa.

VAIHE 3: Rakennetaan perussuomalainen vaihtoehto.
Rakennetaan perussuomalaista ajattelutapaa ja arvomaailmaa heijastava poliittinen vaihtoehto eli malli, jolla ilmiöön voidaan vaikuttaa halutulla tavalla. Tiedotetaan asiasta julkisesti. Muut puolueryhmät voivat luonnollisesti rakentaa omia mallejaan. Julkisuuden kautta voidaan arvioida vaihtoehtojen keskinäistä paremmuutta.

VAIHE 4: Saadaan oma vaihtoehto ”läpi”.
Viimeinen vaihe on oman vaihtoehdon menestyksekäs läpimeno. Tuloksena voi olla uutta lainsäädäntöä tai suomalaisia hyödyttävä päätös.

Esimerkki: Kesällä 2016 havaittiin, että yli 60-vuotiaista pitkäaikaistyöttömistä vain prosentti työllistyy (*vaihe 1 – havainto ilmiöstä*). Perussuomalaisten ministeriryhmän kokouksen tiedotustilaisuudessa asia nostettiin esille (*vaihe 2 – tartutaan ilmiöön*). Näille henkilöille esitettiin eläkearmahdusta, ja malli sai nimen Lex Lindström *(vaihe 3 – rakennetaan PS-vaihtoehto*). Noin kuukautta myöhemmin hallitus tiedotti, että esitys toteutetaan budjettiriihen osana *(vaihe 4 – saadaan vaihtoehto läpi)*.

Liikkeelle on suureksi eduksi, mikäli se kykenee nostamaan julkiseen keskusteluun kansalaisten kokemia ongelmia ja ottamaan

ongelmanratkaisun hoitaakseen. Samoin liikkeelle on kunniaksi, jos se onnistuu rakentamaan yhteisen edun mukaisia ratkaisutapoja. Huomaathan senkin, että politiikkaa ei tarvitse aina ajatella taistelukenttänä. Sen voi ainakin välillä mieltää *eväsretkeksi*. Kaikki jotka osallistuvat, tuovat jotain mukanaan.)

Vaiheistuksella on etunsa. Politiikanteon ajalliset kaaret ovat hyvin pitkiä. Ilmiön havaitsemisesta saattaa kulua vuosikausia, ennen kuin päästään maaliin saakka. Joskus on tarpeen käydä useat vaalit ja hankkia lisäkannatusta ennen kuin päästään läpimenovaiheeseen.

Jokaisessa vaiheessa tarvitaan selkeää viestintää. Liikkeen on kyettävä kertomaan selkeällä suomen kielellä tavoitteistaan ja esittämistään vaihtoehdoista. Munkkilatinaa tai *arkadiaa* puhuvat vieraannuttavat kuulijat hyvin nopeasti. Kehnoa jälkeä syntyy myös silloin, kun kielen keinoin yritetään tahallaan peitellä sitä, mitä ollaan tekemässä.

PIENI OPAS POLITIIKAN TEKOON

Mitä ehtoja poliittisen toimenpide-ehdotuksen tulisi täyttää? Tässä yhteydessä ei ole mahdollista esittää täydellistä listaa, mutta tässä kirjassa esitettyjen teemojen mukaisesti kutakin hanketta pitäisi arvioida esimerkiksi seuraavien kysymysten kautta:

- Lisääkö ehdotus kansalaisten oikeutta päättää itse omista asioistaan?
- Siirtääkö ehdotus päätöksentekoa lähemmäs kansalaisia?
- Vähentääkö ehdotus holhousta, byrokraattista kyykyttämistä tai kyyläämistä?
- Vähentääkö ehdotus korruptiota, syrjintää tai yhteisten varojen siirtoa pois Suomesta?
- Edistääkö ehdotus tervettä markkinataloutta tai Suomen kilpailukykyä?

- Vähentääkö ehdotus eliitin erioikeuksia, epäterveitä monopoleja tai kaverikapitalismia?
- Lisääkö ehdotus turvallisuutta vähentämättä liiaksi kansalaisvapauksia?
- Laskeeko ehdotus veroja?
- Säästääkö ehdotus yhteisiä varoja?
- Helpottaako ehdotus yrittämisen edellytyksiä?
- Parantaako ehdotus heikommassa asemassa olevien asemaa?
- Edistääkö ehdotus kansalaisten terveyttä?
- Edistääkö ehdotus kansalaisten henkistä kehitystä tai taloudellista menestystä?
- Edistääkö ehdotus suomalaisen kulttuuriperinnön säilymistä?
- Edistääkö ehdotus kansalaisten vapautta?
- Edistääkö ehdotus suomalaista työtä ja yrittämistä?
- Ja ennen kaikkea: onko ehdotus kansalaisten oikeustajun mukainen?

Jokaisen ehdotuksen kohdalla tulee käyttää kokonaisharkintaa. On luonnollista, että joidenkin ehdotusten vaikutukset lyövät korville toisia. Esimerkiksi suuret puolustusmateriaalihankinnat tuskin laskevat veroja, mutta hankinta voi silti olla perusteltu. Erityisen tärkeä kohta on listan viimeisenä. Kansanliikkeen nimissä ei tulisi tehdä politiikkaa, joka ei ole kansalaisten oikeustajun mukaista.

Britannian rautarouva Margaret Thatcheristä voi itse kukin olla montaa mieltä, mutta yhden asian hän sanoi sattuvasti: ”Ei ole olemassa valtion kustantamia menoja. On olemassa vain sellaisia menoja, joita sinä ja minä kustannamme.” Tätä periaatetta soveltaen: ei ole olemassa valtion rahoja. On vain rahaa, jota valtio ottaa yhden kansalaisensa lompakosta ja laittaa sitä toisen kansalaisen lompakkoon.

Motto: ”Suomalainen työ ja yrittäminen. Jos aikaa ja rahaa jää, maailman parantaminen.”

KANNATUS EDELLYTTÄÄ LUOTTAMUSTA

Onko perussuomalaisten politiikka selkeää? Esittääkö puolue järkeviä ja toteuttamiskelpoisia ehdotuksia? Ajaako se koko maan kannalta tärkeitä asioita? Onko se toiminnassaan ihmiskeskeinen ja yhteiskuntaa uudistava? Kertooko se rehellisesti tavoitteistaan?

Jos vastaus näihin kysymyksiin on ”kyllä”, ollaan hyvällä polulla.

Entä toimiiko poliittinen liike kansalaisten etujen vastaisesti? Onko se toiminnassaan ylimielinen? Heikentääkö liike kansalaisten turvallisuudentunnetta? Vaikuttaako liike epäluotettavalta?

Jos vastaus näihin on myönteinen, on syytä katsoa pikaisesti peiliin ja korjata asia mahdollisimman nopeasti. Aina siitäkään ei ole apua. Vielä äskettäin medialellikki Alexander Stubb paistatteli suosionsa huipulla. Huikean uran tehnyt EU-tohtori nousi aina pääministeriksi asti, kunnes hän törmäsi epämieluisten tapahtumien sarjaan. Eräs niistä oli tässäkin kirjassa mainittu TNS Gallupin imagotutkimus. Tuntemattomaksi jäänyt henkilö päätti vuotaa medialle tiedon siitä, että kokoomuksen antama vaikutelma ylimielisyydestä hakkasi 61 prosentissa. Näin korkealla luku ei ole ollut kertaakaan kuluneella vuosituhannella, kun tutkimusta on tehty.

Samoihin aikoihin HS julkaisi toisen uutinen, jossa Stubb väänsi kasvoilleen hymyn heti, kun hän huomasi lähellään televisiokameran. Sen enempää ei tarvittu. Ennen niin raikas ja meneväinen Stubb nähtiinkin yhtäkkiä ylimielisenä teeskentelijänä. Ja ellen ole vielä muistanut asiaa mainita, todetaan tässä sekin että poliitikon pahimpia mahdollisia syntejä on nimenomaan ylimielisyys.

Media nostaa, media laskee, sanotaan. Median varaan uransa rakentavat poliitikot saattavat päästä aluksi hyvään nousukiitoon, mutta armoa on turha odottaa, kun huipulle on päästy. Iltapäivälehdet myyvät juuri sitä, mitä ihmiset haluavat lukea. Ja harva asia on niin makoisaa

luettavaa kuin itsestään ihastuneiden, hybrikseen joutuneiden supertähtien kaatuminen lokalammikkoon. Jo muinaisina aikoina kerrottiin Ikaruksesta, joka varoituksista huolimatta lensi liian lähelle aurinkoa. Heikostihan siinä kävi.

Kannattaa siis ottaa iisisti, vaikka kameran eteen joskus joutuisikin. Politiikan areenoita ei ole tarkoitettu egomaanikoiden kokoontumisajoiksi eikä ponnahduslaudoiksi julkisuuteen.

Tosin ylenmääräiseen nöyristelyynkään ei ole syytä. Jos ollaan oikealla asialla, ei ole mitään syytä jäädä seinäruusuksi.

Joku viisas kerran kirjoitti, että hyveet ovat herkkiä tasapainotiloja kahden paheen välissä. Ajatusta voi pohtia mielikuvan kautta: jos väännät radion äänenvoimakkuuden nollaan, et kuule mitään. Jos väännät säätimen toiseen äärilaitaan, melu rikkoo korvasi. On etsittävä sopiva säätimen asento. Vastaavasti: Nöyristelyn ja ylimielisyyden välistä löytyy terve itsetunto.

Perussuomalaisten kannattaakin jatkaa valitsemallaan polulla. Edistäen tavoitteitaan, joskin tarkoilla korvilla ympärilleen kuunnellen. Jos ihmiset kokevat toimintamme hyödylliseksi, luottamus ja sitä kautta kannatus seuraavat perässä. Hyväntahtoinen uudistaja on muuttuvassa maailmassa kovaa valuuttaa. Ehkä kovinta mahdollista.

Ehkä hieman nykyistä enemmän kannattaisi panostaa tiedottamiseen. Ihmiset kun eivät voi kannattaa politiikkaa, jonka olemassaolosta heillä ei ole tietoa.

9

VAPAIDEN MIESTEN JA NAISTEN SUOMI

”Kansansuvereniteetti merkitsee ja tarkoittaa sitä, että vain ja yksinomaan kansalla, joka muodostaa oman, muista kansoista erillisen kansakunnan, on ikuinen ja rajoittamaton oikeus päättää aina vapaasti ja itsenäisesti omista asioistaan”

– Ilkka Hakalehto

Palataan vielä niihin kysymyksiin, joita tämän tekstin alussa esitettiin. Perussuomalaisen liikkeen ja populismin syvimpään olemukseen.

Miksi Perussuomalaiset-niminen kansanliike on olemassa? Mistä se tulee, mitä se tekee ja minne se on menossa? Jos perussuomalaiset on vastaus, niin mikä on kysymys?

Yritän vastata lyhyesti. Perussuomalaiset ovat nousseet, koska Suomi on ajettu jamaan, jossa tällaisen liikkeen olemassaolo on välttämättömyys.

Mistä liike tulee? Se tulee kaukaisten aikojen takaa. Sen henki on huolestuneen uudisraivaajan, joka tietää, että elämän hauraat rakenteet

eivät kestä mitä tahansa. Se tietää, että herra varastaa, jos pystyy sen kiinni jäämättä tekemään. Se tietää, että kun valloittaja rajoille ilmestyy, se ei pysähdy sopimuspaperia heiluttamalla.

Se tietää, että ihmisiä, jotka eivät halua auttaa itseään, on hyvin vaikeaa kenenkään muunkaan auttaa. Ja se tietää senkin, että eniten apua tarvitsevat ne, jotka eivät itsestään enää jaksa ääntä pitää.

Toisin kuin kaukokaipuiset sukulaisensa, liikkeen mieli ei pala muille maille. Ei se laajentua halua, vaan pitää sen, minkä omalla työllään on rakentanut. Se ei toivo pääsevänsä kauas pois, sillä maatansa se rakastaa, paikoillaan pysyy, omansa säilyttää.

Häiriöistä se kavahtaa, tunkeilijoita vastaan se asettuu, varkaita torjumaan se asettuu. Rauhassa haluaa asua, vapaana omana itsenään.

Perussuomalaiset on vastaus kysymykseen: ”Millä tavoin saan elää omassa maassani, rauhassa, omalla tavallani, vapaana?”

LÄHTEET

[I] www.karjalanliitto.fi/karjala_ja_karjalaisuus/siirtokarjalaisuus viitattu 1.11.2016.

[II] Puoluebarometri. TNS Gallup. Syksy 2015.

[III] Eurobarometri: Suomen tilanteessa huolestuttaa eniten työllisyys, talous, sosiaali- ja terveydenhuolto ja valtionvelka https://ec.europa.eu/finland/new/eurobarometer_160802_fi Viitattu 2.11.2016

[IV] H. Hiilamo: Muukalaisvihamielisyys kumpuaa keskiluokan ahdingosta ja alistetusta köyhälistöstä. www.hs.fi/sunnuntai/a1455249808686 Viitattu 2.11.2016.

[V] Ääripäiden yhteentörmäys. http://www.journalisti.fi/artikkelit/2015/14/mielipidekytv-suurenee-ruotsin-mediassa/ Viitattu 2.11.2016.

[VI] Ionescu G., Gellner E.: Populism - It's meanings and national characteristics. Lontoo 1962.

[VII] Helander V. Vennamolaisuus populistisena joukkoliikkeenä. 1971.

[VIII] Soini T.: Maisterisjätkä. Falun 2008.

[IX] Soini T.: Populismi – politiikkaa ja poltinmerkki. SMP:n roolinmuutos. Pro gradu. Helsinki 1988.

[X] Hamilo M: Punavihreä kupla. Perussuomalaiset ja media. Suomen Perusta -ajatuspaja. Helsinki 2015.

[XI] Constitution of October 4, 1958. Assemblée Nationale. //www2.assemblee-nationale.fr/langues/welcome-to-the-english-website-of-the-french-national-assembly. Viitattu 2.11.2016.

[XII] Perussuomalaiset - Puolueen yleisohjelma 1995. www.perussuomalaiset.fi/puolueen-yleisohjelma-1995/. Viitattu 2.11.2016.

[XIII] Suomen Maaseutupuolueen puolueohjelma 1992. www.fsd.uta.fi/pohtiva/ohjelmalistat/SMP/778. Viitattu 2.11.2016.

[XIV] Vennamo M.: Lähikuvassa Veikko Vennamo. Keuruu 2009.

[XV] Enävaara R.: Unohdetun kansan puolesta – SMP 20 vuotta. Porvoo 1979.

[XVI] Terho S. et al. Maailma muuttuu – miten Suomen kilpailukyky sopeutetaan? Terhon ryhmän lopuraportti. Tammerprint, 2013.

[XVII] Jungar A., Jupskås A.: Liikkeitä laidasta laitaan Populismin nousu Euroopassa. Raisio 2011.

[XVIII] Halme T. Testamentti. Juva 2010.

[XIX] Euron tulevaisuus. Kanniainen V., Ala-Peijari J., Berghäll E., Kantor M., Koskenkylä H., Koskenoja P., Lepomäki E., Malinen T., Mellin I., Miettinen S., Nyberg P., Törnqvist S. Libera.

Simo Grönroos on Suomen Perusta -ajatuspajan toiminnanjohtaja

10

PERUSSUOMALAISET – KANSALLINEN VAIHTOEHTO

SIMO GRÖNROOS

Länsimaissa politiikan suuret linjat ovat vaihtumassa oikeiston ja vasemmiston taistelusta kansallisen ja ylikansallisen tai toisin sanoin globaalin ja lokaalin väliseksi vastakkainasetteluksi. Tämä on nähtävissä niin Britannian EU-kansanäänestyksen jakolinjoissa, maahanmuuttokriittisten puolueiden nousussa kautta Euroopan kuin Donald Trumpin nousussa Yhdysvaltain presidentiksi.

Suomessa kansallisia globalisaation vastaisia voimia edustaa perussuomalainen kansanliike, jonka nousu on ollut eniten suomalaista politiikkaa viime vuosina järisyttänyt tekijä. Puolue on kerännyt kannattajikseen paljon poliittisesti passiivisia nukkuvia äänestäjiä, mutta myös runsaasti vanhoihin puolueisiin pettyneitä äänestäjiä.

Perussuomalaisia on kutsuttu niin keskustaoikeistolaiseksi, keskustavasemmistolaiseksi, äärioikeistolaiseksi kuin oikeistopopulistiseksi. Timo Soini on kutsunut puoluetta sekä köyhän miehen oikeistopuolueeksi että työväenpuolueeksi ilman sosialismia. Euroopan unionin ylikansallisia rakenteita vastustavat perussuomalaiset on nähty jopa eduskunnan liberaaleimpana ryhmänä, koska puolue vastustaa tiukimmin vallan keskittämistä. Sukupuolineutraalista avioliittolaista käydyn

keskustelun yhteydessä perussuomaiset ovat taas kilpailleet kristillisdemokraattien kanssa maan konservatiivisimman puolueen tittelistä.

Perussuomalaista kansanliikettä on hankalaa määritellä selkeästi perinteisillä politiikan määreillä. Perussuomalaiset ja Vihreät ovatkin tässä mielessä lähellä toisiaan, sillä perinteisen oikeisto-vasemmisto -jaottelun sijaan molemmat liikkeet tarkastelevat monia yhteiskunnallisia kysymyksiä enemminkin kansallinen – ylikansallinen / globaali – lokaali -jaottelun kautta. Arvokysymysten osalta perussuomalaisilla on selkeä painotus konservatiivisemmalle puolella kun taas vihreät edustavat liberaaleja arvoja.

Tässä artikkelissa nostan esiin joitain näkökulmia perussuomalaisen liikkeen suhteesta määreisiin kuten oikeisto, vasemmisto, konservatiivisuus, liberalismi, kansallinen / lokaali ja ylikansallinen / globaali.

VERONMAKSAJAN PUOLUE

Timo Soini on kutsunut perussuomalaisia ”köyhän miehen oikeistopuolueeksi”. Vaikka puolue uskoo pohjoismaisen hyvinvointivaltiomallin, niin puolueessa on runsaasti perinteisesti oikeistolaisena pidettyjä piirteitä.

Vuonna 2015 julkaistun EVA:n arvo- ja asennetutkimuksen mukaan puolueen kannattajien näkemykset verotuksellisiin kysymyksiin ovat hyvin oikeistolaisia.[1] Puolue onkin kannattajaprofiililtaan yksityisellä sektorilla työskentelevän nettoveronmaksajan puolue. Puolueen kannattajat ovat miesvoittoista väkeä ja julkisen sektorin työntekijöitä on puolueen kannattajissa verrattain vähän. Kannattajat haluavat verotuksen olevan kohtuullista ja verovaroille halutaan vastinetta.

Puolue suhtautuu vakavasti julkisen sektorin menojen kasvuun ja on mukana normitalkoissa byrokratian ja sääntelyn purkamiseksi. Sipilän hallituksessa toimiessaan puolue on yhdessä keskustan ja kokoomuksen kanssa sitoutunut tavoitteisiin tasapainottaa julkinen talous. Euroopan unionista tulevan byrokratian ja sääntelyn vastustamisessa Perussuomalaiset on aktiivisin puolue. Vaikka sääntelyn vastustaminen on perinteisesti kuulunut yleisesti oikeistopuolueiden aatteisiin, jää perussuomalaiset kuitenkin usein yksin vastustaessaan EU:n suunnasta tulevaa sääntelyä.

Perussuomalaisten keskuudessa näyttävimpiä julkisten talouden tasapainottamiseen, työmarkkinoiden joustavoittamiseen ja byrokratian vähentämiseen tähdänneitä aloitteita oli alkuvuodesta 2013 julkaistu Sampo Terho työryhmän raportti. Raportti sai paljon kiitosta osakseen siinä esitetyistä konkreettisista esityksistä, mutta esimerkiksi raportissa tehty ehdotus arvonlisäveron nostamisesta jakoi mielipiteitä puolueen sisällä.[2]

Perussuomalaisten vastuullinen talouspolitiikka on korostunut etenkin eurotukipakettien yhteydessä, joita puolue on johdonmukaisesti vastustanut. Perussuomalaisten nuiva linja talouttaan leväperäisesti hoitaneiden maiden ja näitä luotottaneiden kansainvälisten pankkien tukemiselle onkin varmasti ollut mieleen monelle oikeistohenkiselle veronmaksajalle.

Merkittävin perussuomalaisten panos julkisten menojen pienentämiseksi on humanitaarisen maahanmuuton saralla, jota puolue vastustaa ainoana puolueena. Julkisen talouden tasapainottamisen kannalta on täysin sama, minkälaisia säästötoimia tehdään, jos kestämättömän kallista humanitaarista maahanmuuttoa ei saada loppumaan. Kun tiedetään, että keskimääräinen työikäinen irakilainen tai somali maksaa Suomen julkiselle taloudelle nettona vuodessa noin 13 -14 000 euroa, ymmärretään, minkälaisiin ongelmiin julkinen talous on joutumassa vallitsevan muuttoliikkeen myötä.[3] Veronkorotuksille ja velanotolle ei tule näkymään loppua, mikäli humanitaarista maahanmuuttoa ei saada loppumaan.

Jos pohditaan miten puolueen kannattajat identifioivat itsensä talouspolitiikan suhteen, niin jotain puolueen kannattajien arvomaa-

ilmasta kertoo e2-ajatuspajan keväällä 2016 tekemä mielipidekysely, jonka mukaan 68 prosenttia perussuomalaisten kannattajista katsoi olevansa talouspoliittisesti oikealle kallellaan kun poliittiseen keskustaan katsoi kuuluvansa saman kyselyn mukaan 17 % vastaajista ja vain 13 % piti itseään vasemmistolaisena.[4]

Arvoiltaan perussuomalaiset arvostavat ahkeruutta ja työntekoa. Työn arvostus näkyy muun muassa siinä, että puolueen kannattajat suosivat työntekoa vapaa-ajan sijaan.[5]

Perussuomalaisten keskuudessa puoluetta on luonnehdittu kannattajiensa perusteella ”kakuntekijöiden” puolueeksi. Kakuntekijällä viitataan puolueen tyypilliseen kannattajaan, joka työskentelee yksityisellä sektorilla, toivoo että verotus pysyy kohtuullisena ja on tarkka mihin verotuksen keinoin kerätyt varat käytetään.

TYÖVÄENPUOLUE ILMAN SOSIALISMIA

Kun pohditaan perussuomalasten suhdetta hyvinvointivaltioon ja perinteisesti vasemmistolaisina pidettyihin arvoihin, nousee maahanmuuttokysymys jälleen vahvasti esiin. Huolestuttavaa vauhtia lisääntyvä humanitaarinen maahanmuutto on osoittanut oikeaksi yhdysvaltalaisen taloustieteilijän Milton Friedmanin havainnon, jonka mukaan avoimet rajat ja hyvinvointivaltio eivät sovi yhteen. Pohjoismaiset hyvinvointivaltiot ovatkin rakennettu aikana, jolloin väestön etninen yhtenäisyys ja korkea työmoraali olivat annettuja lähtökohtia ja aikana ennen laajamittaista maahanmuuttoa.

Kuten mainittua, humanitaarinen maahanmuutto on äärimmäisen kallista julkiselle taloudelle. Humanitaarisen maahanmuuton kulujen kattamiseen joudutaan verojen korottamisen ja velanoton lisäksi myös arvioimaan hyvinvointipalveluiden laajuutta - mihin hyvinvointipalveluihin on kysynnän lisääntyessä enää varaa? Toisaalta keskustelu humanitaarisen maahanmuuton vetovoimatekijöiden vähentämisestä voi myös johtaa ajatuksiin yleisestä sosiaaliturvan ja julkisten palveluiden tason laskemisesta, mikäli muihin toimiin muuttovirran katkaisemiseksi ei uskalleta käydä.

Humanitaarinen maahanmuutto ja yhteiskunnan monikulttuuristuminen rapauttavatkin merkittävästi hyvinvointivaltion toimintamahdollisuuksia ja kannatusta sekä tarjoavat syitä ajaa järjestelmää alas. Esimerkiksi yhdysvaltalaisen yhteiskuntatieteilijän Robert Putnamin tutkimukset osoittavat, että monikulttuurisuus heikentää ihmisten luottamusta kanssaihmisiin ja yhteiskuntaan ja sitä kautta vie pohjaa mahdollisuuksilta pitää yllä luottamukseen perustuvaa hyvinvointiyhteiskuntaa.[6]

Todennäköinen tulema humanitaarisen maahanmuuton ja pohjoismaisen hyvinvointivaltion yhteensovittamisyrityksestä on se, että palveluiden käyttäjien määrän kasvu vaatii sekä verorahoituksen ja velanoton lisäämistä että palveluiden tason heikentämistä.

Julkiselle taloudelle aiheuttaman rasitteen lisäksi humanitaarinen maahanmuutto luo paineita myös työmarkkinoille. Turvapaikkamaahanmuuton myötä maahan tulleilla ei ole tällä hetkellä juuri annettavaa Suomen työmarkkinoille. Onkin oletettavaa, että sekä palkkoja että työehtoja pyritään heikentämään vetoamalla humanitaarisen maahanmuuton myötä maahan tulleiden työllistämisen helpottamiseen.

Perussuomalaiset on ainoa kansanliike, joka puolustaa suomalaista hyvinvointiyhteiskuntaa edellä mainittuja hallitsemattoman humanitaarisen maahanmuuton aiheuttamia uhkia vastaan.

Perussuomalaisten suhteesta asioiden tärkeysjärjestykseen kertoo paljon käytetty iskulause ”Ensin suomalainen työ ja yrittäminen – jos aikaa ja rahaa jää niin maailmanparantaminen”. Puolue painottaakin suomalaisten työpaikkojen säilyttämisen tärkeyttä verrattuna esimerkiksi kehitysapuun tai siihen että Suomen tulisi olla jokaisessa maa-

ilmanlaajuisessa ympäristösopimuksessa edelläkävijänä. Puolue onkin vastustanut aktiivisesti teollisuutta haittaavia ”viherveroja”, jotka syövät Suomen kilpailukykyä ja ovat rasitteena työllisyydelle.

Puolue puolustaa työehtojen yleissitovuutta, mutta sopimusten sisällä ovat joustot toki mahdollisia. Vaikka puolueen kannattajien keskuudessa eivät työelämän joustot ole välttämättä erityisen tärkeitä, on nykymuotoisen ammattiyhdistysliikkeen kritiikki kuitenkin varsin suurta.[7] Sosiaalidemokraatteihin verrattuna Perussuomalaiset korostaa työväenpuolueena ehkä hieman enemmän työpaikkojen määrän lisäämistä saavutettujen etujen puolustamiseen verrattuna.

Pohjoismaisen hyvinvointiyhteiskunnan puolustaminen on vahvasti puolueen tavoitteissa, mutta perussuomalaisten hyvinvointivaltio ei ole kuitenkaan yhtä raskas kuin nykyinen julkisin varoin rahoitettu yhteiskunta. Puolueen kannattajien kriittisestä suhtautumisesta tiettyjä hyvinvointivaltion piirteitä kohtaan kertoo Kunnallisalan kehittämissäätiön vuonna 2014 tekemä mielipidetutkimus, jonka mukaan puolueen kannattajien näkemysten mukaan sosiaalitukien väärinkäyttö on suurempi huolenaihe kuin tuloerot.[8]

Perussuomalaisten ohjelmissa puhutaan puolueen nojaavan kristillissosiaalisiin arvoihin. Historiallisesti kristillissosiaalisilla arvoilla on viitattu kansalaisyhteiskunnan roolin korostumiseen sosiaalisten kysymysten ratkaisemisessa ja perussuomalaiset varmasti suhtautuvatkin esimerkiksi sosialidemokraatteja positiivisemmin kansalaisyhteiskunnan merkityksen kasvattamiseen.

Suomalaisten teollisuustyöpaikkojen puolustajana on perussuomalaisten piirissä profiloitunut etenkin demaritaustainen työmies Matti Putkonen. Itseään arvomaailmaltaan tannerilaiseksi sosialidemokraatiksi tituleeraava Putkonen asemoi Perussuomalaiset keskustavasemmistolaiseksi puolueeksi. Perussuomalaisten talouspolitiikka kenties muistuttaakin ajatuksellisesti sen, Väinö Tannerin ja muiden

asevelisosialistien sotien jälkeen luoman, hyvinvointiyhteiskunnan puolustamista, joka ei vielä ollut pöhöttynyt nykyisiin mittoihinsa.

VANHASSA VARA PAREMPI

Jos Perussuomalaiset ovat oikeisto-vasemmisto -kysymyksissä tulkinnasta riippuen oikealle tai vasemmalle kallellaan oleva keskustapuolue, on puolue taas konservatiivi-liberaali -akselilla selkeästi konservatiivinen. e2-ajatuspajan keväällä 2016 tekemän tutkimuksen mukaan puolueen kannattajista hieman yli puolet mielsi itsensä konservatiiviksi kun taas liberaaleina itseään piti 18 prosenttia vastaajista (reilu neljännes vastaajista ei nähnyt itseään kumpanakaan). Kyseisen tutkimuksen mukaan puolueen kannattajat olivatkin kristillisdemokraattien kannattajien jälkeen kaikista konservatiivisimpia. [9]

Kannattajien konservatiivisuus näkyy myös siinä, että moni puolueen kannattajista näkee asioiden olleen paremmin ennen kuin nykyään.[10] Perussuomalaiset eivät siis ole ensimmäisinä tekemässä muutoksia muutosten takia.

Kansallisissa kysymyksissä puolue on selkeän konservatiivinen vastustamalla maahanmuuton kautta tapahtuvaa väestönvaihdosta ja puolustamalla ainoana puolueena ”maassa maan tavalla” -linjaa, oli sitten kysymys monikulttuurisuuteen liittyvistä kysymyksistä tai suvivirren laulamisesta kouluissa tai koulujen joulujuhlista.

Perussuomalaisten kannattajat näkevät muiden puolueiden kannattajia selkeästi enemmän maahanmuuttoon ja turvattomuuteen liittyviä uhkakuvia.[11] Tiukan maahanmuuttopolitiikan lisäksi perussuomalaiset ovat pyrkineet parantamaan turvallisuutta konservatiivisena pidetyin keinoin, kuten pyrkimällä tarjoamaan poliisille riittävät toimintaresurssit, ajamalla kovempia rangaistuksia väkivaltarikoksista sekä kiinnittämällä huomiota puolustusvoimien toimintakykyyn.

Kysymyksessä sukupuolineutraalista avioliittolaista on puolue korostanut uskovansa perinteiseen avioliittokäsitykseen. Puheenjohtaja Soini onkin ollut kristillisdemokraattien ohella tiukimpia sukupuolineutraalin avioliittolain vastustajia.

Puolueen perinteiset perhearvot näkyvät myös perhepolitiikassa. Puolue on puolustanut naisten oikeutta hoitaa lapsia kotona ja vastustanut vanhempainvapaan pakollista jakamista vanhempien kesken. Perheiden valinnanvapaus meneekin tässä asiassa perussuomalaisilla pakkotasa-arvon edelle.

Puolueen konservatiiviset arvot näkyvät myös kysymyksessä taiteen tukemisesta. Vuoden 2011 vaaliohjelmassa puolue vastusti ”postmodernin tekotaiteen” tukemista verovaroista. Kannanotto upposi varmasti suosiolliseen maaperään, sillä tutkimusten mukaan puoleen kannattajat eivät ylipäätään pidä taiteen tukemista julkisista varoista erityisen tärkeänä asiana ja varmasti haluaisivat käyttää verovarat ennemminkin yhteiskunnan perustoimintojen tukemiseen.[12]

PERUSSUOMALAISTEN JA ARVOLIBERAALIEN MONIMUTKAINEN SUHDE

Perussuomalaiset on vahvasti arvokonservatiivinen liike. Keväällä 2016 tehdyn mielipidekyselyn mukaan vain 18 prosenttia perussuomalaisten kannattajista luokitteli itsensä arvoliberaaliksi ja vain prosentti erittäin arvoliberaaliksi. Mielenkiintoista asiassa on kuitenkin se, että saman tutkimuksen mukaan vain 13 prosenttia puolueen äänestäjistä identifioi itsensä vasemmistolaiseksi, mikä siis hieman pienempi määrä kuin arvoliberaaleja kannattajia.[13]

Arvoliberaali ja arvokonservatiivi -termit voivat olla monitulkintaisia, mutta puolue nauttii myös jonkinlaista kannatusta arvoliberaaleina

itseään kutsuvien ihmisten joukossa. Mitä annettavaa perussuomalaisilla siten on arvoliberaaleiksi itseään kutsuville ihmisille?

Asiaa tarkastellessa tulee vastaan taas maahanmuuttokysymys ja niin sanottu ”liberaalin dilemman”: mitä ristiriitoja arvoliberalismin ja monikulttuurisuuden yhteensovittaminen aiheuttaa - tarvitseeko suvaitsemattomuutta suvaita?[14]

Perussuomalaiset eivät ole sukupuolineutraalin avioliittolain tai feminismin parhaita ystäviä. Perussuomalaiset haluavat säilyttää kouluissa suvivirren laulamisen ja joulujuhlat. Perussuomalaisille pojat ovat poikia ja tytöt tyttöjä. Perussuomalaiset on kuitenkin ainoa puolue, joka on maahanmuuttokriittinen ja joka vastustaa Suomen islamisaatiota.

Perussuomalaiset toki puolustavat perinteisiä sukupuolirooleja, mutta eivät ole kieltämässä äänioikeutta sukupuolen mukaan tai kriminalisoimassa mitään seksuaalista suuntautumista. Varsinkin islamilaisista maista tulevilla muuttajilla on taas varsin erilainen käsitys koskien esimerkiksi naisten ja seksuaalivähemmistöjen oikeuksia ja yhteiskunta muuttuu aina siihen suuntaan, minkälaisia ihmisiä yhteiskuntaan kuuluu.

Kun otetaan huomioon, että Perussuomalaiset on ainoa avointa maahanmuuttoa ja islamisaatiota vastustava puolue, on perussuomalainen Suomi paljon liberaalimpi paikka kuin se monikulttuurinen Suomi, joita itseään liberaalina kutsuvat ihmiset ajavat kannattaessaan vapaata maahanmuuttoa.

HAJAUTETTU VALTA ON PARASTA VALTAA – VAPAUDEN PUOLESTA KAIKILLA TASOILLA

Perussuomalaiset on tunnetusti kriittisin puolue sekä Euroopan unionia että eurooppalaista yhteisvaluuttaa kohtaan, jotka molemmat rajoittavat Suomen poliittista ja taloudellista päätäntävaltaa. Puolue puolustaa

monissa asioissa kansalaisten mahdollisimman laajaa määräysvaltaa omista asioistaan. Perussuomalaiset on Euroopan tasolla vastustanut vallan keskittämistä Brysseliin ja maan sisällä puolue on yhtä lailla ollut eturintamassa vastustamassa kuntien pakkoliitoksia ja demokratian keskittämistä suurempiin yksiköihin.

Taloudellisen yhteistyön varjolla edennyt Euroopan unionin liittovaltiokehitys vie kokoajan enemmän ja enemmän päätäntävaltaa pois Suomen eduskunnalta. Iso-Britannia on jo päättänyt erota unionista ja monissa muissakin Euroopan unionin jäsenvaltioissa on herännyt laajaa vastustusta liittovaltiokehitystä kohtaan. Lähes puolet eurooppalaisista suhtautuukin kriittisesti unionia kohtaan eikä Euroopan unionin vallan kasvattaminen saa suurta kannatusta eurooppalaisten keskuudessa.[15]

Euroopan unioni on ollut edesauttamassa Afrikasta ja Lähi-idästä Eurooppaan suuntautuvan siirtolaisuuden kasvua meripelastusoperaatioillaan ja monikulttuurisuuden edistämiseen tähtäävällä mielipiteenmuokkauksella. Maahanmuuton myötä turvallisuus on heikentynyt ja erilaiset terrori-iskut ovat olleet EU:lle oiva tekosyy tiivistää maiden välistä turvallisuuspoliittista yhteistyötä. Turvapaikanhakijoiden taakanjakomekanismin myötä EU on taas viemässä jäsenvaltioilta oikeutta päättää omasta maahanmuuttopolitiikastaan, jota jo muutenkin sidotaan monin kansainvälisin sopimuksin.

Perussuomalaiset vastustivat sekä euroon liittymistä että kriisimaiden tukipaketteja. Harva taloustieteilijä tai poliitikko enää väittää yhteisvaluutan perustamisen olleen jälkikäteen ajatellen järkevä ratkaisu. Rahaliiton olemassaolon turvaamiseksi kehitetään kuitenkin jatkuvasti suunnitelmia, jossa päätäntävaltaa keskitetään pois valtioilta.

Perussuomalaisen linjana on ollut vastustaa vallan keskittymistä ja puolustaa valtioiden suvereniteettia. Perussuomalaisen ajatusmaailman mukaan jokaisen valtion tulisikin saada tehdä omat ratkaisunsa koskien niin turvallisuuspolitiikkaa, maahanmuuttopolitiikkaa tai finanssipolitiikkaa eikä kaupankäynti valtioiden välillä vaadi yhteistä valuuttaa tai yhteisiä lainsäädäntöelimiä.

Perussuomalaiset ajavat myös kansallisella tasolla mahdollisimman laajaa paikallista päätäntävaltaa ja vallan hajauttamista. Samat vallan keskittämisen ongelmat ja hajauttamisen edut näkyvät sekä Euroopan että valtion tasolla. Kunnallinen itsehallinto tukee sekä kansalaisten demokraattisia oikeuksia sekä tehostaa toimintaa. Jos yritysten välinen kilpailu luo tehokkuutta tuotteissa ja palveluissa niin yhtä lailla hallinnon alalla voidaan nähdä samat kilpailun edut. Kun kuntien annetaan hoitaa palveluiden tuottaminen mahdollisimman itsenäisesti, voidaan tehokkuutta vertailla eri kuntien välillä ja hylätä huonot ja monistaa tehokkaat käytännöt. Tämä elementti hallinnon tehostamisessa katoaa, jos kuntien määrää vähennetään keinotekoisesti ja kuntien itsemääräämisoikeutta kahlitaan liiallisella sääntelyllä ja ylhäältä annetuilla velvoitteilla. Samat ongelmat tulevat vastaan, jos Euroopan valtioiden toimintavapautta rajoitetaan ylhäältäpäin.

Yhdysvalloissa useita kertoja republikaanien presidenttiehdokkaaksi pyrkineen libertaari Ron Paulin vaalilupauksiin kuului lakkauttaa suuri osa liittovaltion ministeriöistä ja palauttaa monissa asioissa valtaa osavaltioille, jos hänet valittaisiin presidentiksi. Perussuomalaiset taas suhtautuu kriittisesti koko EU:n liittovaltioon, jolta osa perussuomalaisista haluaisi valtaa takaisin ja osa haluaisi Suomen irti koko unionista. EU:n vallan keskittymistä vastustavat Perussuomalaiset voidaankin kolumnisti Taneli Heikan sanoin nähdä tässä asiassa ”eduskunnan liberaaleimpana porukkana.”[16]

Perussuomalaisten aatteen perussanomaan kuuluu populismi, eli mahdollisimman laajan päätäntävallan antaminen tavalliselle kansalle ja siihen luottaminen, että ihminen osaa päättää paremmin omista asioistaan kuin virkamies tai komitea. Monissa kysymyksissä joukot ovatkin yksittäisiä asiantuntijoita viisaampia.[17]

Perussuomalaisen ideologian mukaan tulisi tavoitella mahdollisimman suurta vapautta niin valtiollisella, kunnallisella kuin yksilön tasolla.

LOBBAREITA VASTAAN – VAPAAN KILPAILUN PUOLESTA

Siinä missä vanhoilla puolueilla on omat ammatilliset tai taloudelliset eturyhmänsä, ei perussuomalaisilla ole taustallaan samanlaisia lobbausryhmiä. Puolustusvoimien ja poliisin ammattiryhmistä voisi puolueen näiden ryhmien keskuudessa nauttiman kannatuksen perusteella tällaisia tosin kehittyä.

Perussuomalaisen on koko kansan puolue sillä kansanliikkeen kannattajat ovat asiakeskeisiä liikkuvia äänestäjiä, jotka eivät ole erityisen aatteellista tai oman ammattiryhmän etua ajavaa väkeä.

Yhdysvaltalainen kuluttaja-aktivisti ja moninkertainen presidenttiehdokas Ralph Nader on kirjoittanut paljon sosialismin ja kapitalismin epäpyhästä liitosta (Corporate State). Naderin mukaan tässä epäpyhässä liitossa sosialisti luo säätelyä mikä haittaa pieniä yrityksiä ja hyödyttää suuria firmoja.[18] Tavallinen kansalainen taas kärsii kun kilpailu vähenee ja monopolit ja duopolit valtaavat alaa.

Nader on puhunut siitä, kuinka tuon sosialistien ja kapitalistien epäpyhän allianssin murskaamiseen tarvitaan tavallista kansaa edustavan oikeiston ja vasemmiston yhteistyötä. Perussuomalaiset näyttääkin Suomessa edustavan parhaiten tuota perinteisen oikeisto-vasemmisto-jaottelun ylittävää tavallisen kansan liittoutumaa, joka taistelee eliittiä ja harvainvaltaa vastaan.

Toinen perussuomalaisiin verrattava poliittinen vaikuttaja, joka on vapaa eturyhmien talutusnuorasta, on yhdysvaltojen presidentiksi täysin poliittisen systeemin ulkopuolelta noussut liikemies Donald Trump. Kautta linjan poliittisesti epäkorrekteja teemoja ajanut Trump keräsi

kannatuksensa sillä, ettei varakkaana bisnesmiehenä ole riippuvainen etujärjestöistä tai muista rahoittajista.

KANSALLINEN VASTAAN YLIKANSALLINEN

Länsimaat ovat ennennäkemättömän alennustilan vallassa, mutta toivoa on näkyvissä. Eurooppalaisten kansojen omien kulttuureja ajetaan alas monikulttuurisuuden nimissä ja massamaahanmuuton myötä Euroopassa on tapahtumassa historialliset mittasuhteet saava väestönvaihdos. Valtaa pyritään viemään pois kansallisvaltioilta muun muassa Euroopan unionin liittovaltiokehityksen myötä ja kansallisvaltiot pyritään sysäämään sivuun globaalin hallinnan tieltä.

Perussuomalaisten kannattajat suhtautuvat eri puolueiden kannattajista kaikista kriittisimmin globalisaatioon.[19] Kansallisen linjan ajaminen ja ylikansallisten rakenteiden vastaisuus onkin perussuomalaisen liikkeen määrittelyssä paljon vasemmisto-oikeisto -jaottelua oleellisempi tekijä.

Globalisaation edetessä myös vastavoimat nousevat eri maissa. Iso-Britannian päätös erota Euroopan unionista ja Donald Trumpin nousu Yhdysvaltojen presidentiksi antavat toivoa kansallisten voimien voittokulusta. Itä-Euroopassa kansallinen linja pitää pintansa ja kautta Euroopan kansan keskuudessa on noussut protestimieltä globalisaatiota, maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta vastaan.[20]

Perussuomalaiset edustavat Suomessa kansallista näkökulmaa, oli sitten kysymys maahanmuutosta, valuuttaliitoista tai Euroopan unionista. Näiden kysymysten osalta Suomessa on jo pitkään ollut tietyssä mielessä ”kaksipuoluejärjestelmä”, jossa Perussuomalaiset ovat edustaneet kansallista / lokaalia ja muut puolueet ylikansallista / globalisaatiota ajavaa linjaa.

LÄHTEET

1 EVAn Arvo ja asennetutkimus 2015: Ken on maassa jämäkin, EVA 2015.

2 Sampo Terho: Terhon työryhmän loppuraportti, 2013.

3 Samuli Salminen: Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous. Osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot, Suomen Perusta 2015.

4 Ville Pitkänen & Jussi Westinen: Provokaatioita ja vastakkainasetteluja – kuka innostuu, kuka vetäytyy?, Ajatuspaja e2 2016

5 EVAn Arvo ja asennetutkimus 2015: Ken on maassa jämäkin, EVA 2015.

6 Lisää monikulttuurisuuden yhteiskunnallisista ongelmista teoksessa: Elo, Luukkanen & Grönroos: Siirtolaiskriisi – puheenvuoroja muuttoliikkeen syistä ja seurauksista, Suomen Perusta 2015.

7 EVAn Arvo ja asennetutkimus 2015: Ken on maassa jämäkin, EVA 2015.

8 Kunnallisalan kehittämissäätiö: Ilmanpuntari 2014

9 Ville Pitkänen & Jussi Westinen: Provokaatioita ja vastakkainasetteluja – kuka innostuu, kuka vetäytyy?, Ajatuspaja e2 2016

10 Eva: Onnellinen Suomi, 2016

11 Ville Pitkänen & Jussi Westinen: KENEN MITTA ON TÄYSI? Tutkimus yhteiskunnallisesta ilmapiiristä Suomessa, Ajatuspaja e2 2016

12 Kunnallisalan kehittämissäätiö: Ilmanpuntari 2014

13 Ville Pitkänen & Jussi Westinen: Provokaatioita ja vastakkainasetteluja – kuka innostuu, kuka vetäytyy?, Ajatuspaja e2 2016

14 Lisää liberalismin ja monikulttuurisuuden yhteensovittamisen ongelmista teoksessa: Joona Räsänen: Liberaalin dilemma – monikulttuurisuus ja vapaa yhteiskunta, Suomen Perusta 2015.

15 PEW Research Center: Euroskepticism Beyond Brexit.Significant opposition in key European countries to an ever closer EU, 2016

16 HS 21.5.2015: "Uusi hallitus on edellistä liberaalimpi". Saatavilla: /www.hs.fi/politiikka/a1305956958909

17 James Surowiecki: Joukkojen viisaus, Terra Cognita 2007.

18 Ralph Nader: Unstoppable. Emerging left right alliance to dismantle the corporate state, Nation Books 2014.

19 EVAn Arvo ja asennetutkimus 2015: Ken on maassa jämäkin, EVA 2015.

20 PEW Research Center: Europeans Fear Wave of Refugees Will Mean More Terrorism, Fewer Jobs. Sharp ideological divides across EU on views about minorities, diversity and national identity, 2016

Arto Luukkanen on Venäjä-tutkija ja Suomen Perusta -säätiön hallituksen puheenjohtaja

11

MITÄ PERUSSUOMALAINEN PUOLUE EI OLE

ARTO LUUKKANEN

SUOMALAISEN DEMOKRATIAN JUURET

Suomalainen demokratia perustuu ajatukseen kansan suvereniteetista. Perustuslain sanoin: ”valtiovalta Suomessa kuuluu kansalle”.

Suomalaisen demokratian syvin olemus perustuu kansanvaltaan. Se merkitsee käytännössä sitä, että lainsäädännön viimeinen sana on aina Suomen kansalaisilla, jotka toteuttavat demokratiaa valitsemalla omat edustajansa tätä tehtävää varten.

Ihmiset päättävät; ei raha, asema, syntyperä tai ideologia. Demokratian pohjavirta vie aina takaisin kansaan, jolta sen edustajiksi haluavien on aika ajoin kysyttävä valtuutusta tehtäväänsä. Kansalta on myös aina kysyttävä sitä kenet se haluaa edustavan itseään. Terve kansanvalta edellyttää myös yhteiskunnallista ja poliittista vapautta, tosiasioiden pohjalta käytävää keskustelua sekä lain turvaa.

Nämä ovat niitä perusarvoja, joiden avulla demokratia voi ”hengittää”. Käytännössä kansalaisten välisissä suhteissa on ”minimissään” noudatettava myös jonkinlaisia perusarvoja, jotka perustuvat joko uskontoon, moraaliin tai velvollisuudentuntoon. Meillä perussuomalaisil-

la ne ovat kristilliset perusarvot, joihin moniarvoisen ja demokraattisen länsimaisen sivistyksen juuret ja saavutukset rakentuvat.

Saavutukset eivät ole tulleet itsestään. Suomen kansan tulevaisuutta on rakennettu vuosisatoja ennen meitä. Tässä liikkeessä arvostetaan menneiden sukupolvien työtä ja taistelua paremman elämän saavuttamiseksi.

Toisaalta katse on aina eteenpäin: vapaiden kansalaisten muodostaman yhteiskunta ei koskaan pysähdy paikoilleen vaan se joutuu lakkaamatta taistelemaan jatkuvasti ihmisluonnon perusongelmia: ahneutta, vallanhimoa, kateutta ja itsekkyyttä vastaan. Sen vastapainona ovat ihmiselämää säilyttävät perusarvot kuten perhe, turvallisuus, rakkaus ja epäitsekkyys.

Suomalaisen kansallisen projektin syntyminen ei ole ollut helppo prosessi. Maatamme on aikojen kuluessa kolonialisoitu niin idän kuin lännenkin suunnasta: me olemme olleet Ruotsin maakuntana sekä osana monikansallista Venäjän imperiumia. Suomalaisia sotilaita on kuollut ympäri Eurooppaa ruotsalaisen suurvaltapolitiikan pelinappuloina ja maanmiehiämme on tapettu ja raastettu orjuuteen itäisen sotilaallisen invaasion uhreina. Suomi on kuitenkin selvinnyt.

Suomi ei ole pelkästään selvinnyt vaan on tullut itsenäiseksi. Itsenäinen Suomi on sukupolvihanke, jossa ennen meitä eläneet ihmiset kaikilta elämän aloilta ovat uurastaneet herkeämättä. Se velvoittaa meitäkin.

Kun katsotaan nykyistä hyvinvointia ja henkistä valveutuneisuutta on hyvä muistaa, että se ei ole syntynyt eilen tai toissapäivänä. Ajatus itsenäisestä ja riippumattomasta isänmaasta syntyi jo varhain ja kehittyi suomalaisen sivistyksen ja suomen kielen äärelle.

Tämän saavutuksen lähtökohtana on ollut aina kansa, joka on voinut saada aluksi kristillistä ja sitten myös tavallista opetusta omalla kielellään. Tavalliset ihmiset ovat janonneet sivistystä ja tietoa ja tämä

on synnyttänyt kirjastolaitoksen ja koulutuksen.

Papit, virkamiehet, oppineet ja tavallinen lukeva kansa on myös ollut lähtökohtana omalle sivistyneistölle, joka 1800-luvulla lähti ajamaan ajatusta omasta erityisestä isänmaasta. Siihen aikaan sivistyneistömme koki vielä tärkeäksi kulkea käsi kädessä kansan kanssa kohti parempaa tulevaisuutta. Kun pieni kansa ei voinut perustaa omaa tulevaisuuttaan fyysiseen mahtiin, oli sen lähdettävä rakentamaan tulevaisuuttaan sivistykseen ja tietoon. Sivistyneistöllä ja oppineilla oli silloin visio kansallisesta Suomesta, joka olisi myös osana kansainvälistä yhteisöä.

Kuten Jean Sibelius vuonna 1897 omassa esitelmässään Helsingin yliopiston musiikinopettajan virkaan määritteli: hänen säveltämänsä musiikkinsa lähtökohtana oli kansallinen pohja; kansanmusiikki ja siitä lähtevä omaleimaisuus, jonka avulla säveltäjää on mahdollista ymmärtää myös kansainvälisesti. Tämä linja ei silloin herättänyt luottamusta suuressa Venäjän imperiumissa; vaikka yliopiston konsistori miltei yksimielisesti kannatti Sibeliusta, sai viran toinen henkilö, joka valitti ja kävi henkilökohtaisesti Pietarissa ”kantelemassa” konsistorin päätöksestä.

EI KIITOS AHNEUDELLE JA RIISTOKAPITALISMILLE!

Terveeseen järkeen perustuvan yhteiskunnan vaatimukset ovat selviä pienelle kansalle. Meidän on rakennettava yhteiskuntamme tosiasioiden ja elämän järjellisten vaatimusten mukaan. Tämä koskee myös politiikantekoa. Ääri-ilmiöt ja elämälle vieraat ismit eivät siihen kuulu. Käsittelen tässä kahta ääri-ilmiötä: riistokapitalismia ja sosialismia.

Veikko Vennamo kiteytti tämän vuonna 1989 seuraavilla sanoilla:

”*Puhdas kapitalismi ja sosialismi johtavat aina keskitettyyn valtaan. Kapitalismi merkitsee rahan diktatuuria ja kirousta. Sosialismi – proletariaatinkin diktatuurina – merkitsee ei vain rahan diktatuuria vaan myös*

väkivaltakoneiston henkistä diktatuuria". On sanomattakin selvää, että perussuomalainen liike on hylännyt ja hylkää aina nämä kaksi ideologiaa.

Mitä perussuomalainen liike sitten torjuu kun se hylkää ahneuden- ja itsekkyydentäyteisen kapitalismin ja harvojen rikkaiden ylivallan? Eikö se ole taistelua tuulimyllyjä vastaan? Eikö kysymys ole kaikkivoivista markkinavoimista, jotka määrittelevät raaka-aineiden, palvelusten ja ihmisen työn hinnan? Eihän tätä jättiläistä vastaan voi asettua?

•••

Ahneuden ideologia perustuu ajatukseen ihmisen luonnollisesta itsekkyydestä ("greed is good") ja yksilön tärkeydestä. Esimerkkinä voisi ottaa kirjailija ja filosofi Ayn Randin, ajattelua, jota pidetään yleensä uuskapitalismin ja ihmisen itsekkyyteen perustuvan filosofian kiteytymänä.[1] Hänen kirjansa ovat nykyään nyky-filosofian suosituimpia teoksia ja niitä kahlaavat ahkerasti lävitse niin Björn Wahlroos kuin myös Anders Breivik.

Randin ajattelu perustuu käytännönläheiseen ajatteluun, jossa suuretkin ajatusten linjat tiivistetään arkielämästä tuttuihin ilmiöihin. Rand lähtee ihmisen luonnollisesta tarpeesta oman kärsimyksen vähentämiseen. Hänen mielestään on hyödyllistä, että ihminen keskittyy kärsimyksen poistamiseen ja oman tahdon toteuttamiseen. Randin mukaan järkevä ihminen on kurinalainen ja toimii johdonmukaisesti; toisin sanoen tekee työtä ja saavuttaa menestystä. Randin mukaan jotkut menestyvät ja jotkut eivät. Ne, jotka eivät kykene saavuttamaan inhimillisiä saavutuksia ovat luontaisesti köyhiä. Randin mukaan köyhät kadehtivat, ovat tunteidensa vallassa ja odottavat taivaasta satavaa mannaa.

Rand vastusti tietenkin aikansa totalitarismeja kuten kommunismia ja fasismia mutta samalla katsoi, että luova ja kykenevä yksilö on aina ristiriidassa suuren enemmistön kanssa. Lyhyesti: Rand kannatti

tieteellistä ja eettistä egoismia, radikaalia individualismia ja vastusti sitä, että yksilön pitäisi olla valmis uhrauksiin toisen puolesta.

Suomen kielellä tämä merkitsee sitä, että Rand korotti itsekkyyden ja yksilönpalvonnan nykyisen ihmisen malliksi. On kivaa olla rikas ja köyhien kadehdinta on vain merkki näiden typeryydestä! Hänen maailmassaan rikkaiden ei enää tarvitse olla häpeissään omaisuudestaan. Siellä toimii ainoastaan "shareholder value" – osakkeenomistajien etu.

Randin rikkaiden poikkeusyksilöiden maailma on kuitenkin karu. Se näkyy nykyisessä kansainvälisissä yrityksissä, jossa työntekijä nähdään aina potentiaalisena vaarana, jota pitää aina valvoa. Työntekijä joko laiskottelee (varastaa omistajilta heidän työpanoksensa) tai sitten varastaa muuten vaan omistajiltaan. Ihmiseen ei luoteta ja moraali perustuu siihen, että *minä itse* on tärkein.

On mielenkiintoista huomata, miten tässä asiassa äärivasemmiston ja äärioikeiston ajattelu lyövät kättä toisilleen. Tunnettu kiinalainen kommunisti Mao Zedong totesi vuosina 1917-1918 moraalista seuraavaa: "*moraalisuutta ei tarvitse määritellä suhteessa toisiin minun kaltaiseni ihmiset haluavat tyydyttää omat toiveemme kokonaan ja niin tehdessämme meidän moraalikoodimme ovat automaattisesti kaikkein korkeimmat. Tietenkin maailmassa on ihmisiä ja esineitä mutta ne kaikki ovat siellä vain minua varten.*[2] Tätä voisi verrata kansainvälisten huippurikkaiden luokan itsekkääseen käsitykseen omasta itsestään: tämä harvojen rikkaiden ryhmä ei ole kiinnittynyt omiin kotimaihinsa eikä heiltä riitä ymmärrystä köyhille missään maassa.

11.3 AHNEUDEN KULTTUURI SUOMESSA: 1990-LUVUN LAMA

Randin lanseeraama ahneuden evankeliumi näytti voittavan kylmän sodan loputtua myös Suomessa. Ihmisen luonnollinen ahneus ja

omanvoitonpyynti olivat silloin *in*. Suomessa se näkyi 1980-luvulla niin sanotun ”juppikulttuurin” nousuna. Silloin oli muodikasta olla rikas ja itsekäs. Kuten kauppatieteiden ylioppilaat vappujulisteissaan silloin totesivat: ”*korot kattoon ja köyhät kyykkyyn*!”

Kasinotalous-ajattelu, ”*antaa mennä-kapitalismi*” ja markkinoiden täydellisen vapauden korostaminen edelsivät suurta pudotusta. Lopulta ahneus petti kaikki: niin sen palvojat kuin myös sitä pelkäävät. Maamme sukelsi 1990-luvulla historiansa syvimpään lamaan sitten 1860-luvun nälkävuosien. Se mursi monen yrittäjän niskan ja sai aikaa valtavasti inhimillistä kurjuutta. Kuten Jaakko Kiander teoksessaan ”Laman opetukset. Suomen 1990-luvun kriisin syyt ja seuraukset” totesi, lamaa seurasi nopea kasvu devalvaation ansiosta mutta sen jälki näkyi pitkään - ”*laman pitkä varjo näkyi edelleen lähes kaikkialla*”.

Tai kuten 14.12.2014 kirjoitin Uudessa Suomessa:

Silloisen laman suurin virhe oli näin jälkeenpäin tarkastellen päättäjien kokemattomuus ja ymmärtämättömyys. Silloisen pankkikriisin pelastukseksi pelattiin peli nimeltä: ”valtiososialismia ilman sosialisointia”. Suomen kielellä tämä tarkoittaa sitä, että pankit pelastettiin siitä huolimatta, että pankkien johtajat tekivät harkitsemattomia päätöksiä.

Sen aikainen kepu-kokoomus hallitus päätti pelastaa rahansa hupuloineet pankkiherrat yksinkertaisella päätöksellä, joka mursi suomalaisten pk-yritysten selkärangan. Eduskunta rupesi harjoittamaan pankkitoimintaa ilmoittautumalla lopulliseksi takaajaksi ts. hallitus kaasi veronmaksajien syliin koko ongelman. Ilman ylärajaa. Piikki oli nyt auki.

Tämän ilahduttavan päätöksen jälkeen suuret pankkimme riensivät välittömästi ”suureen lahtivajaan” ja teurastivat usein terveet mutta väliaikaisissa maksuvaikeuksissa olevat pk-yritykset. Ne oli edullista ajaa konkurssiin sillä valtio korvasi luottotappiot kokonaisuudessaan. Joka markan. Pankin olisivat voineet neuvotella joustavista maksuehdoista tai harkita mahdollisuutta elää laman ylitse mutta se ei olisi ollut se edullisin vaihtoehto.

Mielenkiintoiseksi tämän pankkien ahneuden teki se, että pankit oli nyt ulkoisesti pelastettu ja ”sosialisoitu” mutta asiakkaisiin sovellettiin riistokapitalismin jyrkintä kirjainta. Ihmisten kohtelu ei paljoakaan eronnut 30-vuotisen sodan terrorista.

Pankkien voittomarginaalit olivat tämän edullisen lahdin jälkeen erinomaisella kannalla. Ongelmat kaadettiin valtion syliin ja työttömät jätettiin oman onnensa nojaan. Rahakkaiden omistajien kannalta tilanne oli edullinen sillä vaikeuksiin joutuneet yrittäjät joutuivat realisoimaan omaisuuttaan.

Tilanne oli mitä suloisin sille, jolla oli rahaa. Halpaa mammonaa tarjolla!!! Talot ja tavarat vaihtoivat omistajaa. Pankkien hammasrattaisiin raahattiin myös ulkopuolisia; hyväuskoisia takaajia, joiden kimppuun käytiin hanakasti. Takaajien omaisuus oli nyt vapaata riistaa.

Myös yrittäjien ahdinko kaksinkertaistui verottajan kynsissä. Kiireesti realisoidusta omaisuudesta piti maksaa veroja täysimääräisesti. Näiden kertomuksien ikävin puoli on juuri tässä. Verottajan armoton ja häikäilemätön toiminta ajoi nämä ihmiset vuosikausiksi ”epäihmisiksi”.

•••

Jälkiviisaus on tietenkin parasta lajia mutta on mielenkiintoista huomata miten oikeisto on ollut kykenemätön tekemään pesäeroa tämän ajan ”ahneuden vaatimusten” kanssa.

Oikeisto saarnaa samaa virttä kuin 1990-luvulla: ihmisille selitetään, että vastakkainasettelun aika on ohitse mutta siitä huolimatta niin sanottu oikeisto puolustaa itku kurkussa valinnanvapautta; thatcheriläisyyttä ja haloslaisuutta - samaan aikaan kun keskuudessamme on vielä 1990-luvun laman uhreja.[3] Todellista pesäeroa ahneuteen ei ole tehty vaikka paperilla vaatimukset oikeudenmukaisesta yhteiskunnasta on otettu oikeiston vaatimuksiin.

Asiaa voisi ruotia seuraavalla tavalla:
”*...minä vihaan teidän juhlianne, minä inhoan niitä, minä en voi sietää juhlakokouksianne Vie pois minun luotani virsiesi pauhu! En halua kuulla sinun harppujesi helinää, mutta oikeus virratkoon kuin vesi ja vanhurskaus kuin ehtymätön puro...*”

Tämä edellinen värssy ei ole mistään anarkistin käsikirjasta tai kommunistisesta manifestista. Se on Raamatusta. Aamoksen kirjasta. Nykyinen arvoliberaali oikeisto ei kuitenkaan enää kuuntele Herran sanaa: se ei enää mielellään puhu kodista, uskonnosta tai isänmaasta. Näiden arvojen puolustajat on tungettu kokoomuksessa marginaaliin. Näyttää myös siltä, että oikeudenmukaisuus ja tasa-arvo kelpaavat arvoliberaalille oikeistolle vain puheessa. Ääriliberaalinen teoriaherra ei todella tarkoita sitä. Ahneuden, typeryyden ja sydämettömyyden todellisuus kaikuu niissä vaatimuksissa, joissa puhutaan suoraan ”heikommasta aineksesta”.

Edellä esitetyssä profeetta Aamoksen valituksessa kaikuu syvä ajatus siitä, että oikeudenmukaisuus on yhteiskunnan perussävel. Suomi ei voi mennä eteenpäin jos lähimenneisyyden aikaa ei kyetä perkaamaan. Maamme sukelsi lamaan 1990-luvulla ja samalla meillä on vielä edellisen talouskriisin ongelmat käsittelemättä. Voimmeko juhlia hyvillä mielin esimerkiksi vuoden 1917 itsenäisyyden juhlaa, jos meillä on vielä kaapissa 1990-luvun laman luurankoja? Miten meidän ”juhlakokouksemme” sujuu jos unohdamme menneet maanmiehet? Eikö todellinen itsenäisyydenpäivän vietto merkitse sitä, että me edistämme oikeudenmukaisuutta?

Nyt näyttää siltä, että monia 1990-luvun laman tapahtumia eletään nyt uudelleen. Suurimpina kärsijöinä ovat lomautetut, poispotkitut ja ennen kaikkea maatalousyrittäjät, joiden kohtalo näyttää olevan sama kuin 1930-luvun lamassa: pakkohuutokaupat. Satoja vuosia vanhat sukutilat menevät nyt vasaran alle ja suomalainen maaseutu natisee liitoksissaan. Yrittäjien hätä särkee sydäntä. Maanviljelijöiden oma puolue on kuitenkin hiljaa.

11.4 SAALISTAVA KAPITALISMI MAAILMALLA

Maailma muuttuu kovaa vauhtia. Globaali kapitalismi on siirtynyt hyökkäykseen, jossa se pyrkii määrätietoisesti nujertamaan kansoja ja suvereeneja valtioita. Otan tässä esimerkiksi Argentiinan, joka on nyt kansainvälisten pankkien hampaissa. Sen kansa on nyt niskalenkissä siksi, ettei se voi hoitaa omia velkojaan. Maa kiemurtelee velkojen kourissa, jotka ovat syntyneet epäreilusti mutta jotka ovat kuitenkin kansanvälisesti riidattomia velkoja. Sen ottajina toimivat vastuuttomasti ja järjettömästi. Siitä huolimatta, suuri ja rikas Argentiina joutuu nyt jonkinlaiseen velkavankeuteen ja alistussuhteeseen. Sen isännäksi on tulossa kasvoton ja armoton kansainvälinen omistaja.

Perussuomalainen liike haluaa, että Suomi ei liukuisi tällaiseksi korporaatioiden protektoraatiksi. Tilanne on vaarallinen sillä EU:n haaveilema pankkiunioni ja järjestelemättömät joukkovelkakirjalainat muodostavat meille samantyyppisen vaaran. Isänmaamme on yhä rosvokapitalismin saalistuslistalla.

Ainakin vuoden 2016 kesällä näytti siltä, että Italian järjestelemättömät luotot ovat kaatumassa tavallisten EU:n veronmaksajien kontolle samaan aikaan kun Portugal ja Espanja ovat eläneet yli varojensa. Asia oli nähtävissä jo vuonna 2012, jolloin päätettiin Espanjan silloisesta vakaussopimuksesta. Kuten puheenjohtaja Timo Soini jo silloin ennusti, se oli verrattavissa krapularyyppyyn. ”*Se tuo vain hetken helpotuksen, kun rakenteet eivät ole kunnossa*”.[4]

Edellä mainittu rosvokapitalismi ei usko kyyneliin. Sen päämääränä on isännättömän tai heikon omaisuuden valtaaminen – ”raidaa-

minen”. Se on toiminut heikoissa maissa kuten Afrikassa ja on kyennyt korruption avulla musertamaan näiden valtioiden kansalaisten elämän. Samaan aikaan kun Kiinan maatalouseksploitaatio Afrikassa etenee ja heittää pienmaanomistajia pois tilkuiltaan, se sekoittaa myös elämää Lähi-Idässä. Roistokapitalismi on saanut aikaan massiivisen muuttoliikkeen kohti Eurooppaa. On syntynyt uusi ilmiö: merirosvon tavoin toimiva kapitalismi, joka ryntää sapelit ojossa kohti heikkoja valtioita ja heiluttaa nyt kansoja.

Lyhyesti: viime vuonna meillekin ulottunut muuttoliike on syntynyt tämän piraattikapitalismin saalistuksesta. Se imee voimaansa ahneilta ihmiskauppiailta ja kasvottomalta pääomalta, joka haluaa mantereellemme uudet työmarkkinat.

Tulevaisuudessa suomalaisen duunarin on nöyrryttävä ja jos he pullikoivat paikallisesti niin sitten joku tulijoista hoitaa hommat eurolla tunti. Tarkoituksena on musertaa keskiluokka ja ennen kaikkea duunarit. Perussuomalainen liike on ainoa todellinen vastavoima edellä mainitulle tavallisen ihmisen kyykistämiselle. Duunareiden entiset puolueet ovat nyt hiljaa.

HYÖKKÄYS VALTIOITA JA NIIDEN ASUKKAITA VASTAAN

Pahinta tässä kaikessa on se, että Euroopan hyvinvointivaltioiden asukkaat laitetaan vastakkain riitelemään toistensa kanssa. Meitä heitetään toisiamme vastaan. Erilaiset kuplat huutavat toisilleen ja pyhää vihaa viritellään kummallakin puolella. Meillä on suuri keskiluokan, tavallisen kansan ja duunareiden enemmistö, joka pelkää ja kammoaa uutta eksodusta ja kulttuurista muutosta. Sitten meillä on median ja älymystön ohut kupla, joka taas näkee omana moraalisena velvollisuutenaan edistää tätä liikettä parhaansa mukaan.

Molemmat puolet ovat vilpittömiä ja uskovat toisesta mielellään kaikkea pahaa. Viha on kirvoittanut uusia ja vanhoja kirosanoja: toisen naamaan heitetään suvakkia ja rasistia. Tämä on vielä vihanpidon ja kiihotuksen asteella mutta näyttää siltä, että pian ”kärpäsestä kasvaa härkänen”.

Perussuomalainen liike ei kuitenkaan usko vihaan eikä sen yllyttämiseen. Se ei ole meidän tiemme.

Median viimeaikaisiin ylilyönteihin, sen ideologiseen missioon ja vouhottamiseen on suhtauduttava kärsivällisesti ja siihen luottaen, että argumenttien voima voittaa. Älyllisen epärehellisyyden valtaan joutunutta kanssaveljeä tai siskoa on neuvottava ystävällisesti; ketään ei voi voittaa puolelleen huutamalla korvaan. Kansanvaltainen päätöksenteko ja demokraattinen kansalaiskeskustelu edellyttää sitkeyttä ja kärsivällisyyttä toista kohtaan.

Toisaalta niille toimittajille, jotka haluavat määrätietoisesti muokata kansalaisten tietoisuutta oman poliittisen agendansa mukaan suosittelemme lämpimästi siirtymistä kansalaisjärjestöihin tai puolueisiin. Parempaa maailmaa kannattaa rakentaa oman harkintansa mukaan mutta tiedonvälitys vaatii puolueettomuutta ja tinkimättömyyttä – ei indoktrinaatiota, aivopesua tai pakottamista omaan näkemykseen.

EI HYLÄTÄ VELJEÄ TAI SISKOA

Kansainvälisen rosvokapitalismin erään päämääränä on musertaa kansallisten valtioiden suvereenisuus. Se estää kiskonnan ja asettaa esteitä hillittömälle ahneudelle. Samalla kun kansallinen suvereniteetti ja yksimielisyys häviää, häviää myös sosiaalisen pääoman ja yhteenkuuluvuuden liima, joka yhdistää tätä yhteiskuntaa toisiinsa.

On tietenkin luonnollista, että tässä prosessissa kansallista suvereniteettia puolustavasta perussuomalaisesta liikkeestä on tullut oikeis-

tolle jonkinlainen yhteinen mörkö, jota on hyvä ja asiallista mäiskiä julkisuudessa. Se on luonnollista mutta kaikesta mätkinnästä huolimatta, perussuomalaiset eivät jätä isänmaata, eivätkä hylkää kansallista suvereniteettia.

Älyllisten argumenttien tasolla kansallista suvereniteettia puolustavien mäiskintä on ollut primitiivistä: kuten Tuomas Enbuske 14. toukokuuta 2016 totesi aamutelevisiossa: on olemassa hyvät ja sitten rasistit. Maailman on muuttunut näille *simplicissimus* toimittajille kovin yksinkertaiseksi: on vain valkeuden lapsia tai pimeyden lapsia. ”Kaksi jalkaa paha, neljä jalkaa hyvä”.

Tämä vaino on korostunut myös siksi, että kansallisen suvereniteetin puolustaminen on johtanut myös kriittisyyteen maahanmuuttokriisissä: on luonnollista ajatella, että hyvinvointivaltio ja massiiviset parempaa elämää kaipaavat maahantulijoiden joukot eivät voi kuulua samaan yhtälöön.

Syy kritiikkiin on siinä, että rahat eivät riitä eikä suomalainen yhteiskunta ja sen tasa-arvoisuuteen perustuva henki siedä sitä, että omat kärsivät sivuutetaan parempaa hyvinvointia etsivien ihmisten takia. Perussuomalaisilla sydämessä rakkaus on rajaton mutta terve järki kertoo, että resurssit ovat rajalliset: on oltava sydäntä mutta myös päätä!

Eivätkö suomalaiset työttömät ja asunnottomat ole lähimmäisiä? Meillä ei ole yksinkertaisesti fyrkkaa hoitaa koko maailman ongelmia. On väärin laiminlyödä omat heikommat veljet ja siskot siksi, että olisi mahdollista hoitaa omaa kipeää omaatuntoa veronmaksajien rahoilla. Tätä perussuomalainen liike ei halua.

SUOMI – GLOBAALI VALKOSELKÄTIKKA

Käytän seuraavaa kielikuvaa: meille tämän rakas isänmaa on globaalissa mielessä kuin valkoselkätikkayhteisö, jolla on oma ekologinen lokosensa

mutta jonka rauhaa ja olemassaoloa voidaan helposti uhata.

Meitä uhkaa pidättelemättömän ahneuden, entisen kommunismin herättämän väkivallan ja suvaitsemattoman terrorin sekä elintason alenemisen ja talouskasvun pysähtymisen lisäksi rajoittamaton muuttoliike, joka haluaa tukahduttaa suomalaisen elämänmuodon sellaisena kuin se on. Sen vaatimusten mukaan meidän on sopeuduttava – ei tulijoiden. Kuten professori Timo Vihavainen on todennut: ”…*maahanmuutto vastoin kantaväestön enemmistön tahtoa eli tunkeutuminen suvereenin valtion alueelle ilman lupaa on luonnoton tilanne. Jatkuessaan massamittaisena se merkitsee maan valloittamista, mitä a priori voi pitää vihamielisenä tekona, elleivät tulijat ole sitoutuneita samoihin arvoihin ja periaatteisiin kuin kantaväestö*….”[5]
Suurinta osaa suomalaisista epäilemättä kauhistuttaa tulevaisuuden dystopia – ikävä kauhukuva - jossa suomalaisella elämänmuodolla sen moninaisuudessaan ei olisi tilaa. Perussuomalaiselle liikkeelle tämän maan väestön enemmistön kansallinen kulttuuri on puolustamisen väärti ja ajatus siitä, että meidän pitäisi sulauttaa itsemme johonkin ”yleisliittolaiseen ihanteeseen” kuten aikoinaan Neuvostoliitossa, on kauhistus. Meidän ihanteemme ei ole kansojen sulautuminen (slijanie narodov) kuten kommunismissa. Paradoksaalista kyllä edellinen ihanne liittyy mielenkiintoisella tavalla niin vasemmiston kuin myös oikeiston tulevaisuudenkuvaan.

Perussuomalaisen liikkeen neuvo tähän tilanteeseen on seuraava: että me voisimme auttaa ja huolehtia maailman kärsivistä on meidän hoidettava oma maamme kuntoon. Suomalaisten paras ja kaunein puoli on se, että meillä on sydäntä ja tolkkua – että me haluamme hoitaa asiat hyvin ja humaanisti. Toisaalta, herkän sydämen lisäksi meillä pitää olla myös järkeä.

Perussuomalaiselle liikkeelle jokainen ihminen on Luojan luoma ja jokaisella on ihmisarvo. Kärsimys on kaikille sama. Toisaalta, Suo-

meen on muutettu ennenkin. Tänne on saapunut uusia ihmisiä, joiden kulttuuri on sulautunut tai sopeutunut edellisten asukkaiden valtakulttuuriin. Ongelma on vain siinä, että vuosien 2015-2016 muuttoliike on kuitenkin syntynyt suurelta osin keinotekoisesti; rikollisen ihmissalakuljetuksen tuloksena. Sitä voidaan pitää keinotekoisena invaasiona, joka on saatava hallintaan. Viranomaisten on tiedettävä keitä EU:n ulkopuolisia ihmisiä tänne tulee ja millä asioilla.

Kyse on maamme olemassaolosta ja sen taloudellisesta ja kulttuurisesta kantokyvystä. Siitä samasta asiasta, jonka presidentti Niinistö totesi vuonna 2015: maailman kaikkien ihmisten huolia ei voida hoitaa Suomessa. Meillä on rajamme.

Ennen kaikkea: tämä kriisin rahoitus maksaa. Vuonna 2016 se maksaa ilmeisesti 1.5 miljardia euroa. Se on paljon rahaa ja merkitsee sitä, että meidän globaalinen vastuumme on kasvanut sen verran. Primitiivisen median keskuudessa on märehditty paljon kehitysyhteistyörahojen vähentämisestä. Tähän voisi todeta myös seuraavan argumentin: siirtolaisiin uhrattavat ja velaksi otetut 1,5 miljardia ovat panostusta juuri tähän. Se on kehitysyhteistyötä – tosin ei kovin onnistunutta sellaista.

Kannattaa kysyä: mitä tällä rahalla olisi voinut tehdä vaikkapa Syyrian pakolaisleireillä, jossa on niitä ihmisiä, joilla ei ole mitään – ei edes rahaa maksaa ihmissalakuljettajille? Kansainväliselle pääomalle suomalaisten keskinäinen kiivas riitely käy kuitenkin tosi hienosti; sille on erinomainen asia, mikäli kansallisvaltion kansalaiset ovat toisensa tukassa.

Suomalaisten riitely peittää alleen sen tosiseikan, että nyt kurjaa köyhistetään ja Panaman rahat makaavat rauhassa sekä vihreän ympäristöministerin aikana syventynyt Talvivaara katastrofi jatkuu.

Tässä kannattaa käyttää vasemmistolaisille tuttua kielikuvaa. Kun me olemme toisemme tukassa ja sätimme toisiamme, niin rosvokapitalisti nukkuu mainiosti ja saattaa korkeintaan nauraa röhöttää unissaan.

EI KIITOS REAALISOSIALISMILLE JA LAITTOMUUDELLE

On selvääkin selvää, että perussuomalainen liike hylkää laittomuuden, marxilaisen sosialismin ja kommunismin. Perussuomalainen liike ei kannata vasemmistolaisiin liikkeisiin olennaisesti liittyvää vihaa eikä väkivaltaa. Se traditio ei ole meidän. Kuten puheenjohtaja Timo Soini on asiasta todennut: ”*Kansanvalta ja avoin demokratia tarkoittavat sitä, että ihmisellä on mahdollisuus osallistua ja äänestää vaaleissa. Sitä ei pysty, eikä saa väkivalta ja terrori tuhota. Kansanvalta voittaa väkivallan* [6]

Kommunismi vihan ja väkivallan liike sai murskaavan arvion vuonna 1997 ilmestyneessä kirjassa: *Le livre noir du communisme. Crimes, terreur et repression*. Suomeksi: ”Kommunismin musta kirja. Rikokset, terrori ja sorto”. Sen kirjoittajat loivat kokonaisnäkemyksen vasemmistolaisen ideologian aiheuttamista kuolonuhreista ja inhimillisestä kärsimyksestä. Kirjan suomalaisen laitoksen esipuheen kirjoittaja Heikki Eskelinen luonnehti tätä ideologiaa pelastus- ja lähetysuskonnoksi.

Määrittely on oikeansuuntainen: vasemmiston merkitys suomalaisessa poliittisessa historiassa on miltei uskonnollinen. Samoin sen vaikutus on säteillyt nykyaikaan; aina vihreään liikkeeseen saakka. Vihervasemmistolaisen klikin eskapistiset tunnukset ovat yhteiset – molemmissa tapauksissa kyseessä on *pseudouskonnollinen* - ”valeuskonnollinen” liike, joka vakuuttaa kannattajansa ehdottomuudellaan ja musta-valkoisuudellaan.

Sosialismin idean kaunis haave näytti tarjoavan mahdollisuuden ratkaista ihmiskunnan ongelmat. Väkivalta taas näyttää tässä ideologiassa olevan se käytännön toimintamalli, joka mahdollistaa paremman yhteiskunnan luomisen. Näin viha ja väkivalta yhdistyvät.

Nyt voidaan turvallisesti todeta, että vallankumous Suomessa jäi harvojen haaveeksi ja hyvinvointi tappoi radikaalisuuden. Hyvinvoivien

isien ja äitien nuorisossa se eleli jonkinlaisena jälkijättöisenä protestiliikkeenä – taistolaisuutena – mutta se jätti suurimman osan ikäluokasta kylmäksi. Sen jälkeen vihan ja väkivallan puhunnan rippeet siirtyivät eteenpäin kohti vihervasemmiston klikkiä.

TUHLAUSTA JA SUHMUROINTIA VASTAAN

Sosialismiin liittyy myös ajatus holtittomasta varainkäytöstä. Erityisesti ay-liikkeet ovat valmiita kauhomaan itselleen lakisääteisesti ylimääräistä varallisuutta. Perussuomalainen liike vastustaa päättävästi tätä vastuuttomuutta.

On elettävä ”tolkun tavalla” ts. yhteistä varallisuutta ei voi ohjata eturyhmille, velat on maksettava ja eikä niitä kannata sälyttää tulevien sukupolvien kannettavaksi. ”Tolkun väki” vastustaa byrokratian luomista ja julkisen talouden paisuttamista pelkästään siksi, että kannattajille masinoidaan työpaikkoja. Nykyisen laman juuret ulottuvatkin demarideologian juuriin, jossa ollaan valmiita paisuttamaan julkisen talouden osuutta ja jossa kaikki asiat ratkaistaan ”veropohjaa suurentamalla”.

Vääristävä eturyhmäpolitiikka ylläpitää luottamus- ja tukimiesverkostojen tiheää verkostoa ja näin luo jonkinlaisen *cosa-nostra* mafian suomalaisen kansanvallan sisälle. ”Sulle-mulle” politiikan aika on vaarallista ja lopulta se kurssi vie Kreikan tielle. Reaalisosialismi, demarismi, eturyhmäsuhmurointi tai yli varojen eläminen ei toimi.

Etujen kauhominen omille, samaan aikaan kun yhteiskunnassa säästetään, leikataan ja vähennetään, on moraalisesti väärin. Se kertoo kotimaisesta korruptionverkostosta, jota vastaan perussuomalainen liike haluaa päättäväisesti toimia. Taulukauppojen ja ay-liikkeen valtiollisten porkkanoiden aika on ohitse. Ammattiyhdistysliikkeen pitää hoitaa kaikkien jäsentensä asioita – ei muodostaa taloudellista rälssiä omalle nomenklatuuralleen tai toimia jonkin poliittisen liikkeen varainhankkijana.

Se, että Suomi makaa tällaisessa lamassa johtuu suurelta osin edellä mainitusta poliittisesta rähmästä. Maamme poliittinen eliitti ei kyennyt vuoden 2008 jälkeen korjaamaan maan suuntaa. Se ei pystynyt toimimaan eturyhmäpolitikointia vastaan vaan hoiperteli gallup-mittausten ohjaamana.

SOSIALISMI ON KUOLLUT

Reaalisosialismi on merkinnyt yksilönvapauden ja yhteiskunnallisen tasa-arvoisuuden radikaalia vähenemistä. Liberalismin ja Ranskan suuren vallankumouksen ideaalit: vapauden, veljeyden ja tasa-arvoisuuden ideaalit toteutuivat parhaiten länsimaisessa demokratiassa, eivät itäblokissa tai Neuvostoliitossa.

Pohjola malli on ollut seuraamisen arvoinen: pienet maat ovat voineet nostaa elintasoaan itsenäisen rahapolitiikan ja oman vientiteollisuutensa avulla. Vielä sodan jälkeen sosiaalidemokraattinen liike kykeni vielä määrätietoisesti puolustamaan demokratiaa yhdessä porvarillisten puolueiden kanssa. Suomalainen ”asevelisosialismi” ymmärsi kansan kokonaisuuden yhteisen idean.

Sitten tuli muutos; kuten tunnettu sosiaalidemokraattinen vaikuttaja Lasse Lehtinen on todennut, puolueen kannattajat pysyivät vanhalla linjalla mutta puolueen johto liukui huomaamattaan vasemmalle. Se viehättyi reaalisosialismin mahdollisuudesta ja varainsiirtonbyrokratian luomisesta[7]. Siitä tuli suomalaisen yhteiskunnan suuri ”jarrumiespuolue”.

Hyvinvointivaltio luotiin aikoinaan kotimaisen teollisuuden tahkotessa vientituotteita. Oma valuutta varmisti se, että ne olivat hintakilpailukykyisiä maailmanmarkkinoilla. Liittyessään EU:n jäseneksi Suomi hylkäsi oman valuuttansa ja ne instrumentit, joilla se kykeni puolustamaan suomalaista työtä.

Sosiaalidemokraattinen liike ei kuitenkaan kyennyt uudistumaan

tai muuttumaan vaan jähmettyi puolustamaan omaa varainsiirtomalliaan ja paisunutta byrokratiaa. Kun suuri taloudellinen lama tuli päälle puolueen eliitti jäi neuvottomana toistelemaan ”*verottakaa-ottakaa velkaa-verottakaa lisää*” mantraansa. Pahimmillaan puolueen kohtalona on siirtyä turhana ja kannattajien hylkäämänä historian roskalavalle.

Nykyisen SDP:n johtajuuskriisi on hyvänä esimerkkinä siitä miten syvässä henkisessä vararikossa kyseinen puolue taapertaa; nykyinen puheenjohtaja kokee, että hänellä on vielä paljon annettavaa mutta toisaalta kieltäytyy päättävästi puolustamasta suomalaista työtä. Eurokiima haihdutti duunarin edun.

Kuten on todettu: Itä-Euroopassa toteutettu sosialismi ei käytännössä toimi. Reaalisosialismin idea ja ajatus on jo kansainvälisesti tuomittu niin yleisesti, että ei ole syytä enempää siitä puhua. Siitä huolimatta, suomalaiselle yhteiskunnalle tilinteko kommunismin kanssa ei ole ollut helppoa, edes silloin kun muualla Euroopassa se tuomittiin.

Hyvänä esimerkkinä tästä on ”Kommunismin mustan kirjan” julkaisun herättämä laimea huomio maassamme. Suomettumisen ja itsesensuurin vuodet päilyvät vieläkin maamme poliittisessa kulttuurissa ja suomalaisen vihervasemmiston älyllinen ja moraalinen jähmä vain jurnuttaa paikallaan.

LAIN, ”TOLKUN” JA KESKUSTELUN-VAPAUDEN PUOLESTA

Perussuomalainen liike hylkää päättävästi vasemmiston hellimän ”oikean” laittomuuden. Tässä on hyvä siteerata erään viimeisen suuren SDP:n johtajan Väinö Tannerin puhetta eduskunnassa.

Kyseinen SDP:n johtaja oli pitkään omalle puolueelleen epähenkilö ja Neuvostoliiton kiroama sotasyyllinen, jota ei vieläkään ole vasemmistossa oikein hyväksytty. Ehkä juuri siksi, että hänen mielipiteensä

olivat monissa asioissa varsin ”tolkulliset” ja miltei perussuomalaiset.

Jokatapauksessa, hänen mukaansa: ”…*siihen aikaan jolloin minä luin lainoppia – minä tosin kuulun entisiin juristeihin – selitettiin, että laki on olemassa sitä varten, että eri kansalaiset ja eri yhteiskuntapiirit voisivat turvallisina elää toistensa vierellä, ja joka lakia rikkoi, se oli ehdottomasti rangaistava. Nyt on kuitenkin, ennen kaikkea Lapuan liikkeen taholta, koetettu saada aikaan uusi lakikirja, jossa on muutamia aivan toiseen suuntaan käyviä määräyksiä. Tärkeimpinä pykälinä lakikirjassa on ensinnäkin se, että lain kirjainta saa rikkoa. Jokainen on oikeutettu panemaan lakiin itse hyväksi harkitsemansa sisällön, jos vain hänen tekonsa vaikuttimet ovat isänmaalliset…*” (Väinö Tanner eduskunnassa 19.12.1930).

Perussuomalaiselle liikkeelle on lain merkitys täysin selvä. Tähän liikkeeseen ei voi kuulua, jos ajatus Suomen lain merkityksestä on epäselvä. Me olemme laillisuuden puolella ja täysin itsestään selvää, että perussuomalaisen liikkeen, ei tarvitse sanoutua irti mistään tai harjoittaa stalinistista itsekritiikkiä. Vanhassa katolisessa messussa – kun lapsi kastetaan – sen kummit sanoutuivat lapsen puolesta irti perkeleestä. Tämä liike ei sitä tee: meidän ei tarvitse joka käänteessä hokea sitä, että me emme puhu vihapuhetta tai rasismia.

Syy on yksinkertainen: meidän puolueessamme ei ole rasisteja eikä vihanpuhujia. Niille ei ole tilaa. Viha, käännetty rasismi ja vaino liittyvät kiinteästi viher-vasemmistolaiseen agendaan ja sen perinteisiin. Meillä tärkeimpänä on taas Suomen laki ja ihmisen kunnioitus. On selvää, että ovet aukeavat ulospäin automaattisesti niille, jotka eivät ymmärrä edellisten merkitystä.

Asioista pitää puhua kuitenkin niiden oikeilla nimillä: suomalaiset ovat poliittisessa mielessä täysi-ikäisiä eikä poliittisen korrektiuden nimissä ole järkevää jättää jotakin pois keskustelusta. Suomettumisen ja itsesensuurin ajat ovat ohitse. Yritykset kaitsea yhteiskunnallista keskustelua tai tuomita sitä liittyvät menneisyyteen. Perussuomalainen

liike on vapaa ja sen piirissä käydään vapaata keskustelua.

Perustuslain säätämä sananvapauden sateenvarjoa antaa mahdollisuuden keskustella toinen toistansa kunnioittaen myös vaikeista asioista. Suomen kansanvaltainen demokratia on aina keskustellut – kohteliaasti, hyvillä tavoilla ja terävästi - eikä sille sovi ns. ”poliittisen korrektiuden uskonto”, jossa kielletään vapaa mielipiteenvaihto.

Se johtaisi yhteiskuntaan, jossa itäinen ilmiantokulttuuri kukoistaisi ja poliisin ja oikeuslaitoksen tehtäväksi jäisi määritellä yhteiskunnallisen keskustelun rajat ja tabut. Sanavapaus ja kansalaisten mahdollisuus dialogiin kuihtuisi tässä uuden inkvisition otteessa. Jos näin käy kansanvalta häviää ja itsesensuuri tunkeutuisi pian poliittisesta keskustelusta myös kaunokirjallisuuteen ja kansalaisten vapaaseen mielipiteenvaihtoon. Lopulta olisi aivan oikeutettua vaatia keskustelevien ja kansanvaltaisten poliittisten liikkeiden kriminalisoimista. Aina kun esitettäisiin väärä mielipide, huudettaisiin: ”apua – poliisi!”

VÄKIVALTA ON TUOMITTAVA AINA

Suomalaisen lähimenneisyyden ongelmana ei ole onneksi ole reaalisosialismi vaan täällä olleiden myötäjuoksijoiden joukko ja se joukko, joka ei koskaan ole täysin tehnyt pesäeroa suomalaisen vasemmistolaisuuteen liittyvän väkivallan ihannoinnin kanssa.

Kuten Tiedonantaja lehdessä työskennellyt toimittaja Anssi Sinnemäki on todennut, maamme poliittista ilmapiiriä muokattiin aikoinaan väkivaltaa varten (Kanava 3/2010). Oikeutetun väkivallan ajatus jäi kummittelemaan vasemmistolaisen ajattelun käytäville ja se pulpahtaa esille joskus ikävällä tavalla: vasemmistopoliitikot kommentoivat lempeästi ja ymmärtävästi väkivaltaa julkisuudessa. Se mitä he sitten puhuvat yksityisesti, on toinen asia.

Asian voisi tiivistää erääseen 20 syyskuuta 2011 esitettyyn A-talk

ohjelmaan, jossa sosiaalidemokraatti Sanna Marin pyrki tulkitsemaan vasemmistolaista väkivaltaa omalla tavallaan ”…*en hyväksy väkivaltaa mutta voin ymmärtää niitä syitä mistä se väkivalta on kummunnut esimerkiksi näistä Lontoon mellakoista pitää ymmärtää, että siellä on myös poliittisia syitä takana.*

On hyvinkin mahdollista ymmärtää, että alussa ollut ”en hyväksy väkivaltaa” lause mitätöityy välittömästi kun Marin pyrki ymmärtämään asiaa. Vasemmistolainen väkivalta on Marinin mukaan ”täysin eri kysymys” kuin esimerkiksi Breivikin murhaaminen. Lyhyesti: kun väkivalta on ”ihmisryhmien” tai ”nuorten” väkivaltaa muuttuu se sellaiseksi, että sitä pitää ymmärtää.

Marinia säesti tässä tilanteessa Li Andersson, jossa hän totesi, että ”vasemmistolainen väkivalta on erilaista kuin oikeistolainen”; väkivalta on seurausta oikeistopolitiikasta. Vasemmistolainen väkivalta ei Lin mukaan kohdistu ihmisryhmiin tai yhteiskunnallisiin rakenteisiin.

Lauseen voisi hyvällä syyllä tulkita niin, että vasemmistolainen väkivalta on erilaista ja ehkä hieman parempaa - kansan spontaania vastustusta uusliberaalia talousjärjestelmää vastaan.

Asiaa on pyritty selittelemään myöhemmin ja esimerkiksi Kansan Uutiset (9.10 2015) piti tämän asian muistelua trollauksena mutta selittelyt epäilyttävät. Onko niin, että suomalainen vasemmisto ei ole vieläkään todella sanoutunut irti väkivallasta? Itsenäisyyspäivän rähinät, ”kiakkovieraat” ja mielenosoitusten väkivalta kertovat karulla tavalla siitä, että suomalainen vasemmisto ei ole vielä sinut oman väkivaltaisen menneisyytensä kanssa. Se flirttailee laittomuuksien kanssa ja samalla myös rohkaisee väkivaltaa. Rohkenen epäillä, että Suomen kansan suuri enemmistö ei kuitenkaan ole väkivallan kannalla. Rähinädemokratia ei meillä toimi.

Vasemmiston olisi hyvä keskustella tästä asiasta ja suorittaa todellinen tilinteko menneisyytensä kanssa. Suomalainen yhteiskunta kaipaa

normaalia vasemmistoa, joka tekee pesäeron menneisyytensä likapyykin kanssa. Li Anderssonin edustama vasemmisto ei ehkä siihen pysty mutta Marinin edustamalla SDP:lla olisi hyvä mahdollisuus kansanvaltaistaa itsensä, ts. olla mukana tässä ”lustraatio” prosessissa ja kulkea Väinö Tannerin näyttämää tietä kansanvaltaisten arvojen puolustuksessa.

ON OLEMASSA ”KANSANVALLAN VAIHTOEHTO”

Vihalle ja väkivallalle on sanottava päättävästi: ei! Veljet ja siskot vasemmalta ansaitsevat parempaa. Olen vakuuttunut siitä, että Perussuomalainen liike arvostaa vasemmiston halua luoda parempaa ja oikeudenmukaisempaa maailmaa sekä kannustaa tämän vasemmiston ajattelevia ja kansanvaltaisia ihmisiä etsimään ”tolkumpaa” ja ”ihmisläheisempää” poliittista vaihtoehtoa. Sellainen on olemassa.

Tämä koskee myös vihreää liikettä. Sen alkuperäisenä lähtökohtana oli sympaattinen ajatus siitä, että me kantaisimme vastuumme ympäristöstä. Vihreät eivät kuitenkaan osanneet rakentaa puolueestaan aidosti maalaajuista ja avointa liikettä.

Valitettavasti vihreän puolueen aggressiiviset vasemmistolaiset painotukset paljastavat, että liikkeeseen kytkeytyi taistolaisuudesta tuttuja ilmiöitä. Lopulta ”vehreistä” tuli äärivasemmiston ja äärioikeistolaisten arvojen välissä horjuva isojen puolueiden ”puisto-osasto”. Tämä näkyi myös johtopaikkoja jaettaessa: vihreitten tulevat kansanedustajat ja ministerit sattuivat olemaan enimmäkseen hesalaista eliittiä. Tavallinen kansa ja muu Suomi jäi sille ”luontoreservaatiksi”.

Myöhemmät vihreät ministeriydet ja johtoasemat eivät valitettavasti ole parantaneet tätä tilannetta. Lopulta puolueen poliittinen agenda on jäänyt tavallisille ihmisille vieraaksi: luonto on unohtunut ja tärkeimmäksi asioiksi ovat jämähtäneet vähemmistöjen ja marginaalien

ahdistukset. Vihreä ideologia on kuollut ja jäljelle jäi vain pelkkä alaston vallanhalu.

On siten luonnollista, että vihreä liike ja yhtynyt vasemmisto haluavat taivaltaa tällä hetkellä henkisesti yhdessä ja käsi kädessä: ”*kivapolitiikan*” ihanalla tiellä.[8]

KYLLÄ YHTEISTYÖLLE

Vaikka täydelliseen enemmistöön pyrkiminen onkin itsestään selvää jokaiselle poliittiselle puolueelle, on selvää myös se, että sellainen enemmistö syntyy vain harvoin. Politiikka on yhteistyötä ja vaatii myös sitä, että me ymmärrämme myös niitä, jotka ajattelevat toisella tavalla.

Suvaitsemattomuus tai armottomuus toista vakaumusta kohtaan ei ole terveen järjen politiikkaa. Käytännöllisimmillään tämä näkyy kunnallisessa päätöksenteossa, jossa ihmiset toimivat läheisyysperiaatteella: omat päätökset näkyvä arjessa ja yhteistyö isoissa asioissa vaatii sitä asettumista toisen asemaan.

Perussuomalainen puolue haluaa aina ojentaa vahvan kätensä niille poliittisille voimille, jotka kunnioittavat laillisuuden ja kansanvallan periaatteita. Yhteistyö on voimaa ja toiminta yhteisen isänmaan puolesta voittaa kaiken.

LÄHTEET

1 Ayn Rand: "Philosophy: Who needs it?". 1974. Kirja perustuu hänen puheeseensa USA:n sotilasakatemiassa 6 pnä maaliskuuta 1974.

2 Jung Chang & Jon Halliday (Suomentanut Jaana Iso-Markku): Mao, Otava 2006, s. 30.

3 Paluu tulevaisuuteen. Harri Jaskari, Saara-Sofia Siren ja Juhana Vartiainen. Suomen Toivo-ajatuspaja. 2016, s. 28-29.

4 HS 19.7.2012. "Soini: demokratia toteutuu huonosti".

5 Timo Vihavainen 9.8.2016: "Ajatusrikoksia", http://timo-vihavainen.blogspot.fi/2016/08/ajatusrikoksia.html

6 Tyrvään Sanomat: 16.7.2016.

7 Iltasanomat 21.5.2016: "Tiukka analyysi SDP:n sisältä: näistä syistä kannatus laski rajusti 50 vuodessa"; Lasse Lehtinen: "Sanaradikalismin kiimassa hukattiin äänestäjäkunnasta ainakin kolme merkittävää ryhmää: sotiemme veteraanit, pienipalkkaiset virkamiehet, ja pienyrittäjät".

8 Iltalehti 21.8.2016: "Tuomioja ehdottaa yhteistä ohjelmaa SDP:lle, vihreille ja vasemmistoliitolle ensi vaaleihin – "itseriittoisten puolueiden aika on ohitse"

Suvi Karhu on Perussuomalaisten Nuorten entinen pääsihteeri

12

MINÄ JA PERUSSUOMALAISET

SUVI KARHU

2006 on tärkeä vuosiluku minulle. Silloin äänestin ensimmäisen kerran Perussuomalaista ehdokasta. Tarkemmin sanottuna kyseessä oli presidentinvaalit ja ehdokas Timo Soini. Tämän jälkeen en ole vaihtanut puoluetta, sillä jos hyvän löytää, miksi vaihtaa?

Opiskeluaikoinani en ollut järin kiinnostunut politiikasta. Se oli hyvin vaikeaselkoista. Aloitettuani työelämän politiikka alkoi kiinnostamaan enemmän, sillä tehtävät päätökset tuntuivat vaikuttavan elämääni enemmän ja halusin muutoksia. Olen äänestänyt aina, paitsi vuoden 2004 EU-vaaleissa, jossa protestiksi jätin äänestämättä. 2009 EU-vaaleihin olin viisastunut ja ymmärsin, että EU-kriittisten ääntä pitää saada kuuluviin ja äänestämättä jättäminen on tässä pahin vaihtoehto. Vuonna 2009 aloin lukemaan myös Scriptaa ja ymmärtämään sitä kautta politiikkaa paljon paremmin. Ylipäätään aloin lukemaan enemmän uutisia ja seuraamaan tiiviimmin politiikkaa.

2010 on toinen merkittävä vuosiluku minulle. Silloin liityin Perussuomalaisiin Nuoriin. Muistan ikuisesti tuolloin Aamulehdessä julkaistun artikkelin, jossa väittivät Perussuomalaisia äijäpuolueeksi. Tuohduin. Protestiksi päätin ottaa askeleen ja liityin nuorisojärjestöön. Seurasin

uutisia ja politiikkaa yhä ahkerammin. Aloin etsimään jo joulukuussa sopivaa eduskuntavaaliehdokasta itselleni, vaikkei tietenkään siinä vaiheessa lähellekään kaikkia ehdokkaita oltu asetettu. Mutta eräs oli, Teemu Lahtinen. Päätin heti lähteä mukaan hänen kampanjatiimiinsä. Teemua on kiittäminen siitä, että aktivoiduin, liityin puolueeseen ennen jytkyä ja tein jo vapaaehtoistyötä Perussuomalaisen aatteen eteen. Jytkyn jälkeisenä syksynä aloin saamaan luottamustehtäväpaikkoja: Uudenmaan Perussuomalaisten Nuorten puheenjohtaja sekä Espoon Perussuomalaisten hallituksen jäsen. Olin hetkessä syvissä vesissä.

2012 on kolmas minulle poliittisesti merkittävä vuosiluku. Tuolloin olin puolueen ehdokkaana kuntavaaleissa. Kohta tämän jälkeen olin jäsen Suomen toiseksi suurimman kaupungin kaupunkisuunnittelulautakunnassa ja käräjäoikeuden lautamies. Myöhemmin minusta tuli myös varavaltuutettu. Muistelen yhä lämpimästi Espoon Perussuomalaisten puheenjohtajaa Seppo Sonkeria, jonka surullisen poismenon vuoksi nousin varavaltuutetuksi. Tässä puolueessa tutustuu ihaniin ihmisiin, joita tunnen satoja. Menetykset sattuvat.

2013 vuoden alusta aloitin Perussuomalaisten Nuorten valtakunnallisen kattojärjestön pääsihteerinä. Palkkatyö ja kovat vastuut. Olin käynyt koulutuksen ja työskennellyt vuosikausia ravintola-alalla, mutta politiikka imaisi täysin mennessään. 2015 Eduskuntavaaliehdokkuus. 2016 puoluetoimistolle töihin itse puolueen leipiin. Ja 2017 on toiset kuntavaalit ehdokkaana edessä.

Mitä Perussuomalaiset ovat? Keitä he ovat? Mitä he edustavat? Kansaa ja tavallista ihmistä. Tuhansia ja tuhansia mahtavia ihmisiä, iloineen ja suruineen, vaikeuksineen ja voittoineen. Me tiedämme arjen, sillä elämme itse siinä, emmekä ole poliittisia broilereita, jotka luennoilla kuulevat, että jossakin päin Suomea asuu vähävaraisia ihmisiä, jotka käyvät leipäjonoissa. Olemme tavallisia hyvässä ja pahassakin. Lähdin

itse mukaan politiikkaan ja Perussuomalaisiin juuri siksi, että haluan vaikuttaa. Haluan tehdä Suomesta, rakkaasta isänmaastani, jokaiselle meistä paremman paikan. Haluan kääriä hihani ja tehdä täysillä töitä, täydestä sydämestäni. Eihän Perussuomalaiset tietenkään vastaa arvoihini sataprosenttisesti, mutta mikään puolue ei siihen pysty kenenkään osalta.

Perussuomalaiset ovat äärimmäisen arvokas osa suomalaista demokratiaa. Jokaisen ihmisen ääni on merkityksellinen ja päätöksenteossa täytyy huomioida kaikki puolet ja kannat. Jokainen puolue on yhtä tärkeä. Surullisena olenkin vuosikausia seurannut poliittisen kentän vastapuolen kantoja. Ensin he ovat haukkuneet meidät rasisteiksi. Kun mukaamme on joskus liittynyt henkilöitä, jotka ovat olleet jotain sentapaista, vastustajamme ovat saaneet lisää vettä myllyynsä. Nämä hankaluuksia aiheuttaneet ihmiset ovat tosin pettyneet nopeasti Perussuomalaisiin ja eronneet itse ja etsineet radikaalimpia vaihtoehtoja. Tilanne on tragikoominen, vastustajamme haukkuvat yhä meitä umpirasisteiksi, ja toinen puoli haukkuu meitä suvaitsevaisiksi. En ole pitkään aikaan enää pysynyt laskuissa mukana, kuinka monta kertaa olen lukenut solvaavia kommentteja ääriliikkeiltä, oikealta ja vasemmalta. On erittäin tyrmistyttävää, että meidän väitetään flirttailevan uusnatsimielisten äärioikeistolaisten kanssa, sillä hehän vihaavat meitä yli kaiken.

Politiikassa kun pyörii pidempään mukana ja pääsee tarkkailemaan asioita läheltä kovaa ydintä, maailma avautuu eri tavalla. On niin helppoa toimittajalta kirjoittaa raflaava otsikko ja saada klikkejä asiasta, jota tarkkaillaan hyvin yksipuolisesti. Kun tavalliset ihmiset vielä tekevät näitä uutisia luettuaan yksinkertaisempia tulkintoja niin pieleen mennään. Tällä hetkellä eniten häiritsee se, että toimittajat hokemalla hokevat, ettei ansiosidonnaisen leikkaaminen kasvata työllisyyttä. No ei tietenkään, kaikkihan sen tietävät. Samalla toimittajat kuitenkin

tietoisesti pimittävät kaikkia niitä muita hallituksen toimia, jotka ihan suoraan tähtäävät työllisyysasteen kasvattamiseen, ja jotka tähtäävät siihen, että meillä täällä Suomessa olisi parempi ilmapiiri yrityksillä toimia ja palkata. Sillä ilman yrityksiä Suomessa ei olisi yhtäkään työpaikkaa eikä senttiäkään verotuloja. Kaikki vaikuttaa kaikkeen ja asiat ovat monisyisiä. Ei autoveronkaan lasku ole vain rikkaiden etu, kuten väitetään. Monella keskituloisellakin on varaa ostaa vaikka upouusi Hyundai tai Kia. Uutta autoa ostaessa aina vanha auto menee vaihtoon, jolloin kun uusia autoja ostetaan enemmän, myös vaihtoautoja tulee enemmän markkinoille. Ja kun jotain on enemmän markkinoilla, niiden hinta laskee. Vähävaraisellakin on saatavillaan isompi valikoima käytettyjä autoja, jotka ovat laadukkaampia ja tuoreempia. Ja kun autokauppa vilkastuu kokonaisuutena, alalla olevien työpaikkojenkin määrä kasvaa, jolloin työttömyys vähenee hitusen. Ja kun työtön saa töitä, hän alkaa kuluttamaan enemmän ja siirtyy valtion budjetissa saamapuolelta tuottajapuolelle. Positiivinen kierre pyörii.

Tämä puolue on ennen kaikkea positiivisten puolue. En ole missään kohdannut näin lämmintä ilmapiiriä, näin yhteen kuuluvuutta korostavaa porukkaa ja olen solminut monia tärkeitä ystävyyssuhteita. Kyllä meitä usein pänniikin. Mutta yhdessä on mukava purkaa pännimistään, koska toiset ymmärtävät. Perussuomalainen ei ole koskaan yksin. Me näemme paljon epäkohtia Suomessa, joita haluamme parantaa, ja sanomme suorasanaisesti asioiden laidan. Joskus tietenkin lyön kättä otsaan ja lujaa, kun joku jotain möläyttää. Ehkä muutaman vuoden päästä otsassani on pysyvä lommo. On se toisaalta myös tämän homman mauste, kun odottaa mikä kohu nousee seuraavaksi. Ja niinhän ne aina unohdetaan kolmen päivän päästä.

Nykyajan politiikka on mennyt turhan kauhisteluksi ja pyöristymiskilpailuksi. Irtopisteitä kalastellaan sieltä, mistä niitä voisi vähänkin

olla saatavilla. Ei haittaa, vaikka tanssitaan tuoreiden ruumiiden päällä. Mediatilaa ja julkisuutta haetaan, sillä olet olemassa vain jos media sinusta kirjoittaa. Mihin on hävinnyt ratkaisukeskeisyys ja tulevaisuuteen katsominen, visiointi? Yleensä väitetään, että Perussuomalaiset ovat impivaaralaisia, mutta oma kokemukseni on täysin päinvastainen. Kyllä noista muista isoista ja pienistäkin puolueista löytyy sellaista porukkaa, että tämä nuori puolue on jäsenistöineen hyvin eteenpäin katsovaa. Esimerkiksi kaupunkisuunnittelulautakunnan kokouksissa tämän huomaa erityisen selvästi. Usein tuntuu, ettei monillakaan ole kykyä hahmottaa tulevaisuutta muutamaa vuotta pidemmälle, ja virkamiehetkin puhuvat kaavoituksessa vain noin 40 vuoden aikasyklistä. Itse ajattelen sataa vuotta. Visioin mielelläni tulevaisuutta pitkälle ja mietin, millä ratkaisuilla pääsemme hyvään lopputulokseen. Tähän puolueeseen tarvitsemme aidosti ratkaisukeskeistä politiikkaa lisää. Hallitusvastuun myötä olemme jo oppineet siinä paremmiksi.

Olen ylpeä Perussuomalaisista ja ylpeä valinnastani. Tämän aatteen eteen on upeaa tehdä töitä joka päivä. Olen vain tavallinen ihminen, maatalon tyttö, tavallisine huolineni ja murheineni. Silti olen saanut olla osana jotain upeaa, kun olen liittynyt tähän puolueeseen. Ja haluan jakaa tämän upean kokemukseni niin monen kanssa kuin mahdollista ja toivon, että moni, joka suhtautuu meihin epäillen, ottaisi uskaliaan askeleen ja tutustuisi Perussuomalaiseen. Saattaa yllättyä.

Nina Alaranta on pukkilalainen Perussuomalaisten nuorten aktiivi

13

SUOMI ON SUOMALAISTEN KOTIMAA

NINA ALARANTA

Nykyinen pakolaisuuden varjolla tapahtuva maahanmuutto Lähi-idästä ja Pohjois-Afrikasta Suomeen on aiheuttanut huolta maamme tulevaisuudesta. Erityisesti asia on ollut mielessäni 2015 syksyn pakolaisaallon jälkeen. Tekee mieli vilkaista uutisia vähän väliä, josko jokin voima olisi pysäyttänyt tämän invaasion. Aiheetonta huoli ei ainakaan ole – tilastoistakin näkee, että maahamme saapunut väki sopeutuu heikosti ja naisrauhaa rikotaan kiihtyvällä tahdilla. Tämä aika horjuttaa turvallisuuden tunnettamme. Olemme itse saaneet elää ja kasvaa yhdessä maailman parhaimmista maista. Ei voi olla niin, että maassamme olisi sellaisia paikkoja, joissa tavallinen suomalainen ihminen ei uskaltaisi liikkua. Emme voi antaa lastemme tottua turvattomaan yhteiskuntaan ikään kuin se olisi normaali tila, emmekä saa antaa itsemme sopeutua sellaiseen yhteiskuntaan. Tällaista kehitystä pitää vastustaa, jotta lapsillamme olisi mahdollisuus vähintään siihen, mihin meilläkin oli.

Jossain vaiheessa tuli tämä notkahdus, kun tolkku, aivot ja muu tarpeellinen laitettiin narikkaan ja keksittiin monikulttuurisuus. Sitä piti saada Suomeenkin ja hyväuskoiset ihmiset alkoivat päästää maa-

hamme vierasta väkeä. Pakolaisiksi esittäytyneet tulijat olivat köyhien maiden parempiosaisia, joilla oli varaa tuoda itsensä tänne - kuka milläkin kulkupelillä. Suomalaisen pakolaispolitiikan naiivius tulee hyvin esiin eräässä Kari Suomalaisen jo 25 vuotta sitten piirtämässä, mutta edelleen ajankohtaisessa pilakuvassa, jossa suomalainen virkailija uskoo mukisematta hiirien vetämällä kurpitsavaunulla puhkuvaa sutta paenneen tumman rouvan tarinat. Juuri tuohon aikaan Suomeen saapuivat ensimmäiset somalit ja pilakuvan taustalla oli jo silloinkin tunnettu lepsu maahanmuuttopolitiikkamme.

Jos omaa hyvän mielikuvituksen ja pohtii asiaa koomapotilaan näkökulmasta, saadaan sopivasti kontrastia tämän päivän ja 90-luvun alun välille. Nimittäin, jos joku heräisi juuri nyt 25 vuotta kestäneestä koomastaan, hän saattaisi tyrmistyä. Tuo pilakuva on pyörinyt toistona kaikki nuo vuodet, kaikki tarinat on nielty ja ovi on ollut avoinna kaikille tulijoille. Hän huomaisi, että suurten ikäluokkien eläkkeelle jääminen ei aiheuttanutkaan pelättyä työvoimapulaa, mutta ihmettelee omien työttömien lisäksi ulkomailta haalittua suunnatonta työvoimareserviä puutteellisine luku- ja kirjoitustaitoineen. Häneltä on jäänyt kokematta myös valtamedian harjoittama monikulttuurinen aivopesu ja medialukutaidon päivitys. Hän tuntee itsensä turistiksi Itäkeskuksessa. Lompakossa on markkojen tilalla euroja, joilla voi ostaa direktiivien suoristamia kurkkuja. Hän ihmettelee mikä meidät on tyhmistänyt ja miksi vahingoitamme yhteiskuntaamme. Aivopesulle immuunit ihmiset kokevat nykytilanteessa samanlaista huolta sillä välin kun toiset öyhöttävät monikulttuurisessa unelmassaan. Suomi on muuttumassa eikä sitä enää tunnista entisekseen.

Mikä meidän vanhassa maassamme oli niin huonoa, että sitä piti alkaa muuttaa, tai kehittää väärään suuntaan? Mitä on se hyvä, jota saamme monikulttuurisesta Suomesta? Mikä on se hinta, jonka maksamme monikulttuurisesta Suomesta? Miksi me syydämme suuria summia kotouttamiseen ja yritämme suoriutua jostain sellaisesta mikä muualla on jo epäonnistunut? Tämä kokeilu tapahtuu suomalaisten hyvinvoinnin ja turvallisuuden kustannuksella. Samaan aikaan, kun vieraasta maasta tullut ihminen voi oikeuttaa itsensä täysylläpitoon Suomessa sanomalla ”asylum”, meillä on asunnottomia suomalaisia, joilla ei ole mitään luukkua mihin voisi mennä sanomaan ”koditon” saadakseen katon päänsä päälle ja 5 ateriaa päivässä. Vuoden 2016 kesällä oli haussa 7000-8000 kuntapaikkaa oleskeluluvan saaneille turvapaikanhakijoillea. Suomessa on arvioitu olevan juuri saman verran myös asunnottomia suomalaisia. Kenen luulette saavan ensin kodin? Miksi muut menevät suomalaisten edelle ja meille jää maksajan osa? Suomalaisilla maksajilla on velvollisuuksia, muilla oikeuksia.

Haluaisin olla huolissani maamme huonosta taloustilanteesta, koska velkakello lupaa jokaiselle suomalaiselle vauvasta vaariin lähes 20.000 euroa velkaa. Ajattelen kuitenkin niin, että velan pystyy joskus lyhentämään, mutta se, että Suomeen asutetaan vieraista kulttuureista tulleita opeutumishaluttomia ihmisiä ja annetaan kansalaisuus, niin tätä ei voi korjata eikä perua. Tämä muuttaa Suomeamme pysyvästi, siksi se on niin tärkeää. Haluaisin niin paljon mieluummin murehtia rahaasioita, kuin turvallisuuttamme. Jos joka päivä törmää uutisiin, joissa maahanmuuttaja on tehnyt rikoksen, pitäisi olla rehellinen ja myöntää, että täällä on liikaa rikollisia maahanmuuttajia. Yhtään enempää ei tarvita.

Positiivinen pilkahdus tässä myllerryksessä ovat olleet ne perussuomalaiset, jotka uskaltavat pistää itsensä likoon ja puuttua oman kansan kyykyttämiseen. Eduskuntavaaleissa on ollut valinnanvaikeutta, hyviä ehdokkaita on ollut paljon tarjolla. Valituilta odotetaan, että saadaan mitä on tilattu. Tuhannet äänestäjät ovat luottaneet heihin. Suomi-niminen laiva kääntyy hitaasti, mutta kompassissa näkyy kurssin muutos. Enää eivät kaikki kurpitsatarinat mene läpi seulonnoissa. Tätä peliä ei

ole varaa hävitä, monikulttuuriset eurooppalaiset maat ovat sen meille jo niin monesti näyttäneet.

Parhaiten integroituneet yksilöt ovat jo keskuudessamme. Yhteiskuntamme pienet tukipilarit, tulevaisuuden toivot ja tiinat, kolistelevat parhaillaan kotiemme lastenhuoneissa legolinnojen kimpussa, harjoittelevat kirjoittamaan nimeään ja solmimaan kengännauhojaan. He pitävät kaikista vuodenajoista, satoi tai paistoi, oli kylmää tai kuumaa. Puurokin maistuu. Suomenkieli on kaikunut heidän korviinsa jo kohdussa. Ei tarvita kallista kotouttamista eikä tulkkeja. Tarvitaan hyvää perhepolitiikkaa.

Jessica Vahtera on turkulainen opiskelija ja perussuomalaisten nuorten aktiivi

14

UNELMIENI SUOMI

JESSICA VAHTERA

KIINTIÖPAIKAT HISTORIAAN

Monet feministit sanovat minua feminismin vastustajaksi ja osittain ovatkin siinä oikeassa. Se ei kuitenkaan tarkoita, että tahtoisin naisia sorrettavan tai että olisin sovinisti. Kun naisasialiike syntyi 1800-luvulla, sen ensisijainen tarkoitus oli tavoitella naisten ja miesten samanarvoista asemaa yhteiskunnassa. Nykyään feministit vaativat naisille erioikeuksia muun muassa kiintiöpaikkoina, jotka on jo ujutettu lakiin asti.

Suomessa nainen ja mies tekevät töitä rinta rinnan. Sukupuolikiintiöt tarkoittavat useimmiten naisten kiintiöpaikkoja. Minut, kuten suurin osa suomalaisista, on opetettu, että tekemällä töitä saavuttaa tuloksia. Meistä niin monet on opetettu myös siihen, että vaikka tekisit kuinka paljon töitä, jos joku muu on parempi, hän on ansainnut palkkion. Oli se sitten työpaikka tai luottamustehtävä. Sukupuolen ei siihen kuulu vaikuttaa. Ei urheilussakaan mitaleja jaeta sukupuolen perusteella.

On naisen aliarvioimista luoda keinotekoisesti naisille kiintiöpaikkoja, kun monet naiset yltäisivät samaan ilmankin. Pätevä nainen joutuu

ollessaan kiintiöpaikalla jatkuvasti todistelemaan osaamistaan, mikä on turhaa. Uskon vakaasti, että nykyisessä Suomessa ei valita ihmistä sukupuolen, vaan osaamisen perusteella. Paitsi että nykyinen lainsäädäntö vaatii juurikin sitä- katsomista sukupuoleen, ei ihmiseen.

TYÖLLISYYS, TYÖTTÖMYYS JA KOULUTUS

Suomalainen on ylpeä työstään ja syytäkin on olla. Suomalainen työ on maailmanlaajuisesti tunnettua laadukkuudestaan ja luotettavuudestaan. Nämä ovat asioita, minkä ei pitäisikään muuttua. Asioita, mistä suomalainen ei tingi. Koulutus on maailman huippuluokkaa ja sellaisena sen pitääkin pysyä. Olemme sivistynyt, mutta maanläheisesti ajatteleva ja toimiva kansa, jolla on kädentaitoa jäljellä. Suomalainen koulutus ja ammattitaito ovat yksiä parhaista vientituotteistamme.

Työnantajille pitää tehdä työvoiman palkkaamisesta ja työntekijälle työn vastaanottamisesta kannattavaa. Unelmatilanteessa tätä ei tarvitse erikseen taloudellisesti valtion tukea, vaan nämä kaksi suuta ruokkivat toisiaan. Valtio haukkaa molemmilta palasen, millä saamme pidettyä huolta niistä, jotka sitä eniten tarvitsevat. Suomessa työttömyys ei tarkoita kodittomuutta.

Työpaikkoja ei kuitenkaan pidä luoda keinotekoisesti. Valtion ja kuntien turhat, väkisin luodut työpaikat saavat aikaan vain massiivisen byrokratian. Byrokratiaa helpottamalla, esimerkiksi perustulon avulla, työnhakijat jaksavat aivan uudella tavalla hakea töitä. Toivon, että tulevaisuudessa Suomi on paikka, jossa ihminen haluaa olla töissä. Vain töitä tekevä kansa pystyy pitämään jatkossakin Suomen elintason korkealla.

Koulutusta ei pidä muuttaa enemmän Ruotsin tai Yhdysvaltojen tapaiseksi. Suomen järjestelmä, missä kaikilla on yhdenvertaiset mahdollisuudet opiskeluun, on tasapuolinen ja oikeudenmukainen. Ihmisen mahdollisuudet tulevaisuutensa suhteen ei saa olla jatkossakaan vanhempien taloudesta kiinni. Hyväksi havaittua ja todettua järjestelmää ei pidä muuttaa vain muutoksen vuoksi.

DEMOKRATIA

Olen ylpeä suomalaisuudesta. Meillä on upea, omalaatuinen kansanperinne vertaansa vailla. Suomalainen kulttuuri on maailman mittakaavassa häviävän pieni. Se voi säilyä ainoastaan niin, että suomalaiset vaalivat ja arvostavat kulttuuriaan. Ei suomalainen kulttuuri tarvitse eksoottista lisää, niitä on maailma täynnä.

Uskon myös, että Suomi on sitä, mitä suomalaiset ovat ja haluavat Suomen olevan. Vaikka demokratia on täällä itsestäänselvyys, ympäri maailmaa se ei sitä ole ja erotummekin siinä eduksemme. Suomessa jokaisella Suomen kansalaisella on ääni, ja äänemme ovat yhtä arvokkaita. Valitettavasti EU yrittää kokoajan enemmän ja enemmän keskittää valtaa pois valtioilta, ja tämän näen tulevaisuuden uhkakuvana. Nytkään emme saa itse päättää, että verotammeko makeisiamme tai myymmekö lakupiippuja. Emme saa myöskään nimetä itse hillojamme tai voita, vaan senkin EU haluaa määritellä puolestamme.

Kansanäänestys on demokratian suorin muoto. Se on rehellinen tapa kysyä kansalta, että mitä kansa haluaa. Toivon, että tulevaisuudessa Suomi hyödyntäisi kansanäänestyksiä huomattavasti useammin, kuin vajaan sadan vuoden välein. Poliittisten päättäjien tulisi luottaa kansalaisiin, sekä kunnallisella että valtiollisella tasolla. Tietysti tarvitaan poliitikkoja ja asiantuntijoita tekemään viimeistely työ, mutta etenkin isommissa kysymyksissä pitäisi luottaa suomalaisten tahtoon ja mielipiteeseen.

TURVALLISUUS

Nykyaikana Suomessa tapahtuu vähemmän henkirikoksia kuin ikinä itsenäisyytemme aikana. Tästä huolimatta poliisin resurssien tehokkaampi ohjaaminen sekä lisääminen, toimii ennaltaehkäisevänä toimijana, jatkossakin turvallisen Suomen puolesta. Unelmieni Suomessa ei kenenkään tarvitse tuntea turvattomuutta.

Minusta on tärkeää, että sekä maanpuolustuksen että sisäisen turvallisuuden peruspilarit ovat kunnossa. Poliisi ei saa menettää auktoriteettia, jotta kadut ja lähiöt pysyvät jatkossakin turvallisina ja lapsiperheystävällisinä. Suomi on myös maantieteellisesti iso maa, joka poliisin toimialueen pitäisi kattaa. Myös kaupungeissa, joissa tapahtuu enemmän rikoksia, poliisin pitäisi näkyä katukuvassa enemmän. Se lisää turvallisuudentunnetta ja ennaltaehkäisee rikoksia, mikä on poliisin tarkoituskin. Valitettavasti esimerkiksi nopeusrajoitusten sakotusrajan alentaminen kertoo, että nykyajan Suomessa rikesakotuksen tarkoitus on rahan kerääminen, eikä turvallisuuden parantaminen.

Uskottava maanpuolustus on tärkeää. Tietysti näytämme suurvaltoihin verrattuna kooltamme mitättömältä, mutta minusta emme saa silti näyttää, ettei meitä kiinnostaisi pitää Suomea itsenäisenä. Uskon, että Suomessa pakollinen asevelvollisuus on välttämätön tapa ylläpitää puolustuksemme uskottavuutta. Toivon kuitenkin, että tulevaisuudessa nyt jo suuri joukkomme vapaaehtoisia reserviläisiä kasvaa entisestään ja myös pakollisia kertauksia lisätään, ja että ne ovat välttämättömiä esteitä lukuun ottamatta, oikeasti pakko käydä.

Myös lainsäädäntöä väkivaltarikosten osalta tulee tiukentaa. Toivon, että tulevaisuudessa raiskaajat eivät kävelisi vapaina parin kuukauden tuomion jälkeen, vaan että tuomioita tiukennettaisiin huomattavasti. Koska laissamme on käsite ensikertalaisuus, pääsee ensimmäisestä raiskauksesta kuin koira veräjästä. Suomi ei saa olla maa, missä rikoksen

tekeminen on lähes ilmaista.

Myös perheväkivalta on asia, mihin pitää puuttua entistä tiukemmin. Sosiaalityöntekijöillä täytyy olla valta ottaa huostaan lapsi kiireellisesti, jos tilanne sitä vaatii. Yhdenkään lapsen henki ei saa olla byrokratiasta kiinni. Perheväkivallan syihin pitäisi syventyä enemmän, jotta sitä pystyttäisiin ennaltaehkäisemään tehokkaammin, ja tätä myötä myös huostaan ottamisten määrä vähenisi.

Rikoksen tekijä, joka ei ole Suomen kansalainen, pitäisi pystyä karkottamaan maasta huomattavasti helpommin. Ei ole suomalaisten veronmaksajien tehtävä maksaa jonkun muun kuin suomen kansalaisen rikos, sekä vielä tuomion jälkeen sosiaaliturvaa.

HYVINVOINTI

Mielenterveysongelmissa Suomi on pysynyt pitkään väkilukuunsuhteutettuna tilastojen kärkisijoilla. Suomessa on viimevuosina joutunut ennätysmäärä nuoria mielenterveysongelmien takia eläkkeelle. Itsemurhatilastot näyttävät jo paremmilta, kuin -90 luvulla, mutta mielenterveyslääkkeiden syönti on kasvanut räjähdysmäisesti kahdessakymmenessä vuodessa.

Miten valtiossa, missä on yksi maailman parhaista terveydenhuoltojärjestelmistä, voi olla näin paljon psyykkisiä ongelmia? On ongelmien taustat missä hyvänsä, onko syy todella sellainen, ettei sitä voitaisi ennaltaehkäistä? Jokin mättää, jos tilastot näyttävät tältä.

Vanhuspalvelumme on retuperällä. Pelkkä hoitajien määrän lisääminen ei ole riittävää, vaan myös muualle vanhustenhoitoon pitäisi suunnata resursseja. Jokin mättää, jos vankiloissa on paremmat olot kuin vanhankodeissa.

Hyvinvoinnissa vastuu ei ole pelkästään valtiolla, vaan myös läheisillä. Opettajilla pitää olla mahdollisuus ja tahtoa puuttua koulu-

kiusaamiseen ja lasten ja nuorten ongelmiin, kuten myös vanhemmilla. Kulttuurimme olisi hyvä muovautua hieman enemmän siihen, että uskaltaisimme paitsi pyytää apua, myös antaa sitä.

14.6 UNELMIENI SUOMI

Unelmieni Suomi on maa, jossa vaalitaan omia perinteitä ja kulttuuria. Maa, missä kansaa kuullaan ja kansa päättää. Tulosta kunnioitetaan, ja korkein päättävä valta on kansan valitsema. Itsenäisyys turvataan jatkossakin puolustusvoimilla, turvallisuus on kunnossa ja no-go-zone on vain vieras käsite naapurimaasta.

Unelmieni Suomessa on työpaikkoja ja tuotantoa. Olemme omavaraisia runsaan maatalouden ansiosta, ja kansamme on koulutettua. Vientituotteemme tunnetaan edelleen laadukkuudestaan; maailmalla tiedetään, että suomalaisen työn tulos on luotettavaa. Täällä naiset ja miehet ovat aidosti tasavertaisia, ja sukupuolikiintiöt kuuluvat menneeseen.

Unelmieni Suomessa mielenterveysongelmat ovat vähentyneet runsaasti ja korkeat itsemurhatilastot ovat vain osa mustaa historiaa. Suomi, missä nuoret ovat työkuntoisia, ja kaikki saavat opiskella ja tehdä töitä ilman kiusaamista. Maa, jossa nuoremmat sukupolvet pitävät vanhemmistaan huolta vanhuuden tullessa, eikä vanhuuspäiviä tarvitse viettää yksin. On läheisiä, ketkä välittävät.

Ennen kaikkea, unelmieni Suomi on itsenäinen Suomi.

PERUSSUOMALAISISTA SANOTTUA

"...en ole ollut jäsenenä kovin aktiivinen, kun perhe-elämässä on käsillä ns. "ruuhka-vuodet". Mutta erityisesti maahanmuuttokriittisyys on se tärkeä juttu. Kaiken muun voi aikalailla korjata politiikassa, talous voi olla kuralla, veroja voi nostaa ja keksiä uusia, EU:sta ja Eurostakin voi ehkä erota, mutta se, että Suomeen asutetaan vieraista kulttuureista tulleita sopeutumishaluttomia ihmisiä ja annetaan kansalaisuus, niin tätä ei voi korjata eikä perua. Tämä muuttaa Suomea pysyvästi, siksi se on niin tärkeää..."

•••

"...olen seurannut politiikkaa mielenkiinnolla jo 80-luvulta asti. Rupesi tympimään kusetus ja unelmahöttö aina vaaleissa. Joten perussuomalainen mielestäni realismiin perustuva politiikan teko alkoi tuntua omalta. Lisäksi suomalaisten puolesta puhuminen sinä maailman halauksen aikana, joka oli vallalla vaikutti ja liityin puolueeseen. Sitten ajattelin syventää harrastusta ja marssin... yhdistyksen kokoukseen ja liityin jäseneksi. Nyt olen yhdistys aktiivi, enkä ole vielä katunut."

•••

"...puolueessa minua on aktivoinut mahdollisuus oikeasti vaikuttaa henkilövalintoihin ja asioihin. Koen tärkeäksi jatkossakin että asiat nousee esille alhaalta ylöspäin eikä niinkuin demareilla. Heillä johto tekee ohjelman ja sitten kun se ei vaaleissa pure niin ne sanoo että täytyy terävöittää sanomaa. Höh, mutta toivottavasti jatkavat samalla linjalla. 10 000 aivoa on paljon tehokkaampi kuin puoluejohdon esim 20 "viisasta" aivoa. Lisäksi median ja muiden puolueiden harrastama meidän leimaaminen ja mustamaalaaminen nostattaa vastarintaa..."

"Liityin puolueeseen pari vuotta sitten ja sitä ennen olin toistakymmentä vuotta SDP:n jäsen. Kyllästyin SDP:n toimintaan, jossa yksinpuurtajaa ei millään tavalla huomioitu, puolue oli vahvasti ammattiliittokeskeinen palkansaajapuolue, jonka oli vaikea ymmärtää, että maailma muuttuu ja että osan ihmisistä on ihan pakko etsiä työtä muualta kuin palkkatyöstä...aloin etsimään toista vaihtoehtoa ja tutkiskelun jälkeen PS tuntui raikkaalta vaihtoehdolta, jolla ei ollut " vanhojen " valtapuolueiden rasitteita ja joka puhui asioista kansankielellä. PS myös oli vahvasti pienyritysmyönteinen. Soinin esiintyminen eri medioissa lisäksi vahvisti kantaani..."

•••

"...alussa puolueessa mukana olemiseen aktivoi se, että uusi käsipari otettiin teltta-, markkina- yms. talkoisiin iloisesti mukaan ja tunsin itseni tervetulleeksi. Myöskin kunnallisiin luottamustehtäviin mukaan pääsy tuntui aluksi "lottovoitolta", varsinkin kun sain suoraan lautakunnan pj:n paikan..."

•••

"...tietenkin pakolaisasia on kärkijuttuja. Mutta on muutakin. Esim. edeltävien hallitusten selkätangattomuus ja velaksi eläminen..."

•••

"Minulla oli vanhaa demaritaustaa jo Mauno Koiviston ajoista, mutten koskaan kuulunut puolueeseen.Paavo Lipposen hallitus vei minulta työpaikan alta... se oli viimeinen niitti ja lopetin äänestämisen. Sitten kun Perussuomalaiset tulivat todelliseksi vaihtoehdoksi, niin aloin äänestämään heitä ja liityin puolueeseen..."

•••

"...liityin PS puolueeseen täsmälleen sinä päivänä, kun Halla-Ahon tuomio julistettiin, koska se oli väärä kaikkea oikeustajua kohtaan...Suomi on hieno maa ja PS on viimeinen mahdollisuus pelastaa tämä kulttuuri ja maa..."

”...jouduin politiikkaan ilman omaa pyrkimystäni, minut oli ilmiantanut puoluetoimistoon ammattiveljeni, hän monesti kesällä 2012 kysyi, alkaisinko Perussuomalaisten ehdokkaaksi, kieltäydyin. En sen vuoksi, oliko puolue oikea vaan en uskonut läpipääsyyni. Se, miksi kaverini minua ajoi ehdokkaaksi, oli Perussuomalainen politiikka eli EU kriittisyys sekä maahanmuuttopolitiikka, josta meillä ammattiveljien ja rakennusalan ammattilaisten kesken oli sama näkemys. Rakennusalan ammattilaisten ja ystävien äänillä pääsin läpi, vaikka vaalityöni jäi varsin lyhyeksi. Kun moni tuttu oli lukenut lehdestä, että minut oli valittu valtuutetuksi, he nauroivat, etteivät edes tienneet minun olleen ehdokkaana.’’

•••

”...aktivointia aiheuttaa puolueen onnistumiset ja napakat julkilausumat tai yksittäisten kansanedustajien onnistuneet kannanotot eri medioissa ja ajankohtaislähetyksissä... erilaiset puolueeseen kohdistuvat, usein median aiheuttamat vastoinkäymiset lannistavat hetkeksi, mutta yleensä pölyn laskeuduttua ne enimmäkseen aktivoivat toimimaan...”

•••

”....miten ja miksi puolueeseen: minua on pyydetty ehdokkaaksi useisiin puolueisiin, opiskelin valtio-oppia nuorena ja mietin josko joskus politiikasta innostuisin, mutta usko politiikkaan ja sen rehellisyyteen jäi. Timo Soinin puheet tuntuivat hauskoilta ja napakoilta ja päätin, että perskeles: olen kohta 50 v – ja voisin vaikka alkaa vaikuttaa joskus... Se tosin on jäänyt työn ja lapsilauman taakse, mutta kenties vielä joskus...

•••

”...Timo Soinia arvostan suuresti verbaalisena nerona ja tarvittaessa mallikkaana ja maltillisena keulakuvana. Perussuomalaisissa mielestäni otetaan ihminen kokonaisvaltaisena – mikä on tervetullutta ja tervehdyttävää tässä pirstaloituneessa byrokratiassa...”

PERUSSUOMALAISET – SUOMALAISELLE SOPIVIN!

PERUSSUOMALAISTEN AATEPERUSTA

Perussuomalaisten toiminnan perustana ovat rehellisyys, oikeudenmukaisuus, inhimillisyys, tasa-arvo, työn ja yrittämisen kunnioittaminen sekä henkinen kasvu. Sukupolvet ylittävänä tavoitteenamme on kestävä kehitys kaikilla hyvinvoinnin mittareilla tarkasteltuna: Maamme tulee jättää uusille sukupolville sosiaalisesti, taloudellisesti, sivistyksellisesti ja ekologisesti sekä moraaliselta tasoltaan paremmassa kunnossa kuin se on tänä päivänä.

IHMISEN PUOLELLA

Perussuomalaiset on kansallismielinen ja kristillissosiaalinen puolue. Emme usko oikeistolaiseen rahavaltaan emmekä vasemmistolaiseen järjestelmävaltaan. Uskomme ja luomme ensisijaisesti kaikki odotukset ihmiseen.

Kaikkien poliittisten ratkaisujen tulee lähteä ihmisyydestä, johon kuuluu olennaisena osana yhteisöllisyys. Yhteisöllisyys perustuu hyvin pitkälle yhteisiin arvoihin ja normeihin, joiden pohjalta myös yhteisöllisyyden kehittäminen yhteiskunnaksi ja kansanvallaksi on mahdollista. Demokratia on kansanvaltaa, eikä se ole mahdollista ilman kansaa. Kansa ja ihmisyys perustuvat molemmat pohjimmiltaan yhteisöllisyyteen.

Perussuomalaisten mielestä yhteiskuntarakenteiden tulee mahdollistaa ihmisyyden toteuttaminen eli yhteiskunnan tulee perustua ensisijaisesti henkisille arvoille. Materia on edellytys ihmisarvoisen elämän saavuttamiseen, mutta materia ei ole itsetarkoitus. Henkisyys ja totuudentavoittelu ovat keskeinen osa ihmisyyttä. Totuuksia ja näkökulmia on erilaisia, mistä seuraa, että ihmiskunta luontaisesti jakaantuu eri kulttuureihin. Kulttuurit ovat ihmiskunnan rikkaus. Kestävää hyvinvointia ei kyetä rakentamaan tyhjän päälle. Perussuomalaiset haluavat olla itsenäisten kansallisvaltioiden ja suomalaisen kulttuurin puolestapuhujia.

KANSAN ASIALLA

Perussuomalaiset kannattavat populistista eli kansan suosioon perustuvaa demokratiakäsitystä elitistisen eli byrokraattisen demokratiakäsityksen sijaan. Populistisen demokratiakäsityksen mukaan kansalaiset haluavat valita edustajikseen henkilöitä, joiden kanssa heillä on asioista samat näkemykset tai mielipiteet ja jotka kykenevät yhdistämään kansaa erilaisten eturyhmäpyrkimysten paineessa.

Elitistisessä demokratiakäsityksessä taas painotetaan byrokraattista asiantuntijuutta vallanlähteenä kansan näkemysten ja mielipiteiden sijaan. Koko käsite asiantuntijuus on kuitenkin poliittisessa mielessä ihmisvastainen, koska asiantuntijuutta korostettaessa samalla annetaan ymmärtää, etteivät yksilöt olisi kiinnostuneita muusta kuin materiaalisesta hyvinvoinnistaan. Yksilön henkilökohtainen tarve ja kyky henkiseen kasvuun ja totuudentavoitteluun sekä maailmankuvan ja ihmiskäsityksen muodostamiseen sivuutetaan. Perussuomalaisten mielestä jokainen on oman elämänsä asiantuntija. Ajattelua ei voi ulkoistaa. Osaaminen ja kansanläheisyys eivät ole toistensa vastakohtia, joten päätöksentekojärjestelmän on aina mahdollistettava henkilöiden valikoituminen päättäjiksi kansan syvistä riveistä.

KANSANVALLAN PUOLESTA

Eurooppalaisten hyvinvointivaltioiden talouskriisi on vastuuttoman poliittisen johtamisen seurausta. Kyseessä on harjoitetun politiikan kriisi. Poliittinen eliitti on ruokkinut kansalaisten materiakeskeisiä tarpeita ja saattanut näin koko Euroopan kuilun partaalle. Talouskasvun lisäämisen varjolla poliittinen eliitti on kaventanut kansanvaltaisia päätöksentekorakenteita, mikä on ollut omiaan lisäämään poliittista vastuuttomuutta. Kansanvallan kaventaminen on suurin uhka tulevaisuuden hyvinvoinnille.

Kaventamalla kansanvaltaista päätöksentekoa poliittinen eliitti on halunnut edistää omia harvainvaltaisia pyrkimyksiään kohti entistäkin elitistisempää ja eriarvoisempaa yhteiskuntaa. Kun kansalaisten kriittisyys ympäri Eurooppaa on kasvanut, on vastaukseksi siihen tarjottu lisää kansanvaltaa kaventavia poliittisia rakenteita ja vallankeskittämistä byrokratialle, kuten EU:lle.

Populismissa kansalainen pystyy paikantamaan politiikan eri tasoilla valtaa käyttävät tahot ja näin saattamaan äänestäjänä poliittiset päättäjät vastuuseen. Populismin perusajatus on, että kansalaisen tulee voida joko palkita tai rangaista päättäjiä suosiolla tai epäsuosiolla. Epäselvät poliittiset järjestelmät ovat omiaan ruokkimaan harvainvaltaa ja byrokratiaa. Mitä monimutkaisempi järjestelmä, sitä epädemokraattisempi se on. Kaikkein pahinta vallankäyttöä on kasvoton valta. Toimivan demokratian edellytys on läpinäkyvä päätöksentekojärjestelmä, jota kansalaisen on helppo ymmärtää ja seurata. Näin vaalituloksen merkitys yhteiskunnallisen kehityksen moottorina korostuu ja demokratia vahvistuu.

SUOMALAISUUS ON VOIMA

Populismi ei ole yleismaailmallinen aate, kuten sosialismi ja kapitalismi, vaan se on aina sidonnainen kulttuuriin ja kansanluonteeseen. Jo puolueemme nimi Perussuomalaiset kertoo, että politiikkamme perustuu Suomen historiaan ja suomalaiseen kulttuuriin. Perussuomalaiset haluavat puolustaa suomalaisten omaa kansansuvereniteettia, joka merkitsee sitä, että vain ja yksinomaan kansalla, joka muodostaa oman, muista kansoista erillisen kansakunnan, on ikuinen ja rajoittamaton oikeus päättää aina vapaasti ja itsenäisesti kaikista omista asioistaan.

Kulttuuripiirin korostaminen takaa suojan myös heikoimmille kansalaisille, sillä kansallismielisyyteen kuuluu yksilön ainutkertaisuuden tunnustaminen toisin kuin ylikansallisuutta korostavassa politiikassa, jossa yksilöt käytännössä pakotetaan liikkumaan valtioiden rajojen yli. Ylikansallisessa politiikassa valtiot eivät ole olemassa omia kansalaisiaan varten, vaan vahvimpia, viime kädessä pääomapiirejä, varten. Tällaista politiikkaa, jossa isännät joutuvat talossaan rengeiksi, me Perussuomalaiset emme hyväksy.

(Ote Perussuomalaisten eduskuntavaaliohjelmasta 2011)

www.perussuomalaiset.fi/tietoa-meista/arvomaailmamme

Suomen Perusta -ajatuspajan julkaisuja

Miten euroalue kehittyy? (2013)

Euro vai ei? – Eurokriisi ja Suomen vaihtoehdot (2013)

Kunnat kuntoon! – Puheenvuoroja kuntien ongelmista ja mahdollisuuksista (2014)

Kohti parempaa Eurooppaa (2014)

Suomen talous ja talouspolitiikan linja – Miten Suomi saadaan uudelleen nousuun? (2014)

Vapaaehtoinen ruotsi on hyvinvointietu – Suomenkielisten näkökulma kielipolitiikkaan (2014)

Venäjä: uhka vai mahdollisuus? – Avointa keskustelua Suomen Venäjä-suhteesta (2014)

Kansankodin kuolinvuoteella – Ruotsalainen hyvinvointivaltio ja maahanmuutto (2015)

Liberaalin dilemma – Monikulttuurisuus ja vapaa yhteiskunta (2015)

Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous – Osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot (2015)

Punavihreä kupla – Perussuomalaiset ja media (2015)

Siirtolaiskriisi – puheenvuoroja muuttoliikkeen syistä ja seurauksista (2015)

Onko Euro pelastettavissa? – EMU:n kehittämisehdotusten arviointia ja Suomen linja (2016)

Turvallisuus uhattuna – maahanmuutto, turvallisuustilanne ja kansalaispartiot (2016)

Kansainvälinen pakolaisinstituutio ja valtioiden mahdollisuudet – imagon suojelusta rajojen suojeluun (2016)

Epäneutraali sukupuolikirja – puheenvuoroja sukupuolikysymyksistä (2016)

Integraatio vastatuulessa – kuinka Brexit ja Trump-ilmiö haastavat globalisaation ja federalismin (2016)

ME – ajatuksia perussuomalaisuudesta (2016)